

ထူးမြတ်ကယ်

အချစ်ကယ်

BURMESE CLASSIC

အတွေး (နောက်ဆက်တွဲ)

“အား လား လား၊ နာလိုက်တာ”

ဘတ်စ်ကားကျပ်ကျပ်တစ်စီးပေါ်က မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ နာကျင်စူးရှစွာ အော်လိုက်သံ။

“ဒီမှာ၊ ရှင် ကျွန်မခြေထောက်ကို တက်နင်းထားတယ်”

ကောင်လေးတစ်ယောက်က ကောင်မလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ခြေထောက်ကို တက်နင်းထားတာပါ။ ကောင်မလေးက ရန်ထောင်တာပေါ့။

အဲ့ဒီကောင်လေးက ဘာတွေတွေ့နေသလဲမသိပါဘူး။

သူ ပြန်ပြောလိုက်တဲ့စကားကိုလည်း နားထောင်ကြည့်ဦး။

“ဘယ်သူ့မှ ခင်ဗျားခြေထောက်ကို တစ်သက်လုံး တက်နင်းမထားပါဘူး” တဲ့။

အတွေး (မှောက်ဆက်တွဲ - ၁)

ကျွန်တော်ဆိုတဲ့ကောင်က သိပ်ကိုချမ်းသာချင်တဲ့ ကောင်။
 ကမ္ဘာပေါ်မှာ အချမ်းသာဆုံးစာရင်းထဲမဝင်တောင်
 ဆွေမျိုးတွေကြားထဲမှာတော့ အချမ်းသာဆုံးဖြစ်ချင်တယ်။
 အဲသလို ချမ်းသာဖို့အတွက်
 ဘဝကို အောက်ခြေက စရမယ်ဆိုလည်း
 ကျွန်တော် လုံးဝ မကြောက်ဘူး။
 ချမ်းသာဖို့ဆိုရင် ဘာမဆိုလုပ်မယ်။
 ဒါပေမယ့်
 သမ္မာအာဇီဝဖြစ်ဖို့တော့လိုတယ်။

အတွေး (မောက်ဆက်တွဲ - ၂)

သူ့ကို အားလုံးက ငွေမက်တယ်၊ ငွေစကားပြောတယ်တဲ့။
 ဟုတ်တယ်လေ ... မက်တယ် ... ဘာဖြစ်လဲ၊ ဟောဒီ
 လောကကြီးမှာ ငွေမရှိရင် ဘာမှလုပ်လို့မရဘူး။
 ဒီထက်ရှင်းအောင် ပြောပြရဦးမလား။
 ပိုက်ဆံနှစ်ဆယ်မရှိရင် လမ်းဘေးအိမ်သာတောင် သွားလို့
 မရဘူးမှတ်။

အချစ်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေးလား!
 အဟင်း! ... ပိုက်ဆံမရှိတဲ့ယောက်ျားဆို ယူဖို့မပြောနဲ့
 အတွေးထဲမှာတောင် အဝင်မခံဘူး။

ဟုတ်တယ်လေ၊ ရှင်တို့ပဲ စဉ်းစားကြည့်။
 မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ အိမ်ထောင်ကျပြီဆိုတာနဲ့ ထမင်း
 ချက်၊ အဝတ်လျှော်၊ ပန်းကန်ဆေး စတဲ့အိမ်ထောင်မှု တာဝန်တွေ
 ကို သမိုင်းပေးတာဝန်အရ ထမ်းဆောင်ရမယ့်အပြင် ကိုယ်ဝန်
 ဆောင်ပြီး ကလေးပါ မွေးဖွားရဦးမှာ။

ဒီကြားထဲ ... ယောက်ျားယူထားပြီး ကိုယ်ကတောင်
 ရှာကျွေးရဦးမယ်ဆိုရင်တော့ ... ဟင်း ...
 ငှက်ပျောတုံးနဲ့ပဲ ဖက်အိပ်လိုက်မယ်။

မှောက်ဆက်တွဲ (အတွေး - က)

ခေတ်ကာလသားသမီးတွေများ ပြောလို့ ဆိုလို့ကို
ကောင်းပါဘူး။ ဘာပြောပြော နားကိုမထောင်ချင်ကြတော့
တာ။ ရိုက်နှက်ဆုံးမလို့ရတဲ့အရွယ်တုန်းကတော့ ကြိမ်လုံးကြောက်
လို့ နားထောင်ကြသေး။

ဟော အရွယ်လေးလည်း ရလာကြရော သူတို့ ထင်ရာ
စိုင်းကြတော့တာပဲဗျို့။

သားသမီးတင်ကရိုးလား! ... ယူထားတဲ့မိန်းမကလည်း
ရွှေထောင့်မျိုးစုံကနေ ... ပြဿနာရှာဖို့ပဲတွေးနေတယ်။

ဒါကြောင့်လည်း 'ရန်သူနဲ့တူသောမယား'လို့ ဆိုထား
ဝေတာကိုး။

ရှာလို့ရသမျှ ... ဘယ်လောက်ပဲအပ်အပ် လောက်တယ်
လို့ကို မကြားဖူးပေါင်ဗျာ။

ဒီကြားထဲ "တော် အိမ်မှာပဲနေ၊ ကလေးထိန်း ထမင်း
ချက်၊ ကျုပ် အပြင်ထွက်စီးပွားရှာမယ်" ဆိုတာမျိုးနဲ့ကလည်း
တကဲကဲခြိမ်းခြောက်တတ်သေး။

ပြောလိုက်ပါတယ်။ "အပြင်ထွက် စီးပွားရှာရအောင်
နင် ဘာများလုပ်တတ်လို့လဲ၊ တစ်ခါတည်း ဟိုအတန်းရောက်သွား
မယ်"လို့ ...။ အတွေးထဲက ပြောတာပါ။

နောက်ဆက်တွဲ (အစဉ်း - ၁)

ယောက်ျားဆိုတဲ့အမျိုးက တစ်စက်ကလေးမှ အလစ်
ဆေးလို့မရသလို မျက်နှာသာပေးလို့လည်းမရတဲ့ လူသတ္တဝါတွေ။

နည်းနည်းလေး မျက်နှာသာပေး၊ အလစ်ပေးလိုက်တာနဲ့
မိန်းမတွေကို ထောပတ်သီးအခွံနွာ သကြားနဲ့မွှေ နို့ဆီနဲ့ဖျော်ပြီး
အိမ်မုန့်အောင် သောက်သုံးဝါမြို့သွားလိမ့်မယ်။

ဒါကြောင့် ... သူတို့ကို ဦးကျိုးအောင် ဦးနှိမ်နိုင်မယ့်
နောက်ဆုံးပေါ်နည်းလမ်းတွေကို အမြဲတွေးနေရတာပေါ့။

အဲဒီ နောက်ဆုံးပေါ်နည်းလမ်းက ဘာလဲဆိုတော့ သူတို့
သိပ်ကြိုက်တဲ့အရာ၊ သူတို့သိပ်ကြိုက်တဲ့အစာကို ဘယ်တော့မှ
မအောင်မကျွေးခြင်းပါပဲ။

ဝအောင် မကျွေးရင် အပြင်ထွက်စားမှာပေါ့လို့ စောဒက
တက်စရာရှိပါတယ်။

ဒါက ... ကိုယ့်အစွမ်းအစ ကိုယ့်အရည်အချင်းကို မယုံ
ကြည် စိတ်မချတဲ့ မိန်းမတွေရဲ့ ဆင်ခြေပါပဲ။

နိဒါန်း

- * သင်သည် သုညစိတ်ဖြစ်အောင်
ဦးစွာကျင့်ပါ။
- * ထိုအလုပ်မှ ရရှိလာသော
အကျိုးကျေးဇူးမှန်သမျှကို
သုညအားပေးပါ။
- * မိမိကိုယ်ကို ပြန်ကြည့်ပါ။
သင်သည် မဆွခဏကတည်းက
သေပြီးနေသည်။

[၁]

ဆရာရောက်မလာခင် အချိန်ကလေးမှာ ကျွန်တော်က အရင်ရောက်နေခဲ့တယ်။ ကျွန်တော် အချိန်ပိုင်းလုပ်နေတဲ့ ဆေးခန်း ကလေးကိုပါ။

အဲသလိုရောက်တယ်ဆိုရင်ပဲ တံမြက်စည်းလေး ဘာလေး လှည်းဖို့ ဆေးခန်းတံခါးကိုဖွင့်ရတာကိုး။ ဒါပေမယ့် တံခါးဖွင့်ဖို့ အတွက်က ခက်နေတယ်။ ခက်မှာပေါ့။ ခွေးတစ်ကောင်က တံခါးဝတဲ့တဲ့ ပိတ်အိပ်နေတာ။

“ဟေ့ကောင် Hello ဖယ်လေ”

ဒီကောင် ကြားတယ်ဗျ။ ကြားရဲ့သားနဲ့ မျက်လုံးလေး အသာဖွင့်ကြည့်ပြီး ခပ်တည်တည်ပြန်အိပ်သွားတယ်။

ကျွန်တော် ဆရာတို့နဲ့အတူလာတဲ့နေ့ဆို ဒီလိုမဟုတ်ဘူး။

လူပေါ် ပတပ်ရပ်ပြီးတက်လို့တက်၊ ခြေသလုံးကို အသာ
လေးငုံခဲလို့ခဲ၊ ဒါမှမဟုတ် ... အမြီးနှံ့ပြီးကြိုတာဟာ မျက်စိကို
နောက်ကရောပဲ။

ကြိုမှာပေါ့။ ဆရာနဲ့ ဆရာကတော်ကဆေးခန်းလာတိုင်း
ထမင်းဟင်းတွေထုပ်လာပြီး ကျွေးတယ်။ Hello ဆိုတဲ့နာမည်ကို
လည်း ဆရာက ပေးထားတာ။ Hello က ပိုင်ရှင်မဲ့ လမ်းဘေးခွေး။

အခုတော့ ... ဆရာ့ကိုမှီပြီး ဝဝလင်လင်စားနေရတာ။
ပြီးတော့ ဆရာ့မျက်နှာနဲ့ကျွန်တော့်ကိုပါ (ဆရာရှိနေချိန်မှာ)
ကပ်ဖားရပ်ဖားမျက်နှာလုပ်တယ်။

ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းလာတဲ့နေ့ဆို ခုလိုပဲ အရေး
ကိုမစိုက်တော့တာ။

“တော်တော် ခွေးပါးဝတဲ့ခွေး၊ ဟေ့ကောင် Hello ထမင်း
မင်း ဘယ်လောက်ထိ ဒီလိုအကြောမာနိုင်မလဲကွာ၊ မကြာခင်
မင်းသခင်တွေပြောင်းရတော့မှာကွ”

အသံခပ်မာမာ အော်လိုက်တော့မှပဲ ... ပျင်းတိပျင်းတွဲ
နဲ့ ထရွေ့ပေးတော့တယ်။

ခွေးမို့ လူစကားနားမလည်ဘူးမထင်နဲ့ဗျ။ ပြန်သာ မပြော
တတ်တာ အကုန်သိတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ခွေးတစ်ကောင်
ကြည့်ပြီးတောင် အတော်တရားကျမိပါတယ်။

ကျွန်တော် Hello ကို ဂရုစိုက်မနေတော့ဘဲ ကိုယ်
လုပ်စရာရှိတာ လုပ်နေလိုက်တာပေါ့။

“ဒီမှာ၊ ဆရာ့ မရောက်သေးဘူးလား”

တံခါးကို ကျောပေးပြီး မှန်ကောင်တာကို ဖုန်သုတ်နေ

တုန်း အနောက်ဖက်က မေးသံမာမာကြောင့် လှည့်ကြည့်မိတယ်။

အားပါးပါး၊ ရုပ်တွေက တလောကလုံး သူတို့ရှာကျွေး
နေရတဲ့အတိုင်းပဲ။ မေးတဲ့လေသံကလည်း အတော့်ကိုမာပါတယ်။

“အူကြောင်ကြောင်နဲ့၊ မေးနေတာကို မဖြေဘူး”

ရောက်လာတာက နှစ်ယောက်ပါ။ အသံမာမာနဲ့မေးလာ
သူက ကျွန်တော်နဲ့ ရွယ်တူလောက်ပဲရှိဦးမယ်။ တစ်ယောက်က
တော့ အစ်မကြီးအရွယ်။

“ဆရာ အခုပဲ လာပါလိမ့်မယ်၊ ခဏထိုင်စောင့်ပါခင်ဗျာ”

ကျွန်တော် ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ပျူပျူငှါငှါပဲ ပြောလိုက်
ပါတယ်။ ကောင်မလေးက

“လူတကာထိုင်တဲ့ခုံတွေ မထိုင်ချင်ပါဘူးနော် မမဝေ”

“အေးလေ”

တော်တော်မြင်ပြင်းကတ်ဖို့ကောင်းတာပဲဗျာ။ သူတို့ကျ
လူမဟုတ်ဘူးတဲ့လား။

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ လူတကာပဲ ထိုင်တာပါ၊ ဇွေးတကာ

မထိုင်ပါဘူး”

“ဘာ! မိုက်ရိုင်းလှပါလား”

“ဟော့ဗျာ”

ကျွန်တော် တကယ့်ကို အံ့ဩသွားတာပါ။ ကျွန်တော်
ရှင်းပြလိုက်တဲ့ အမှန်စကားတွေထဲမှာ မိုက်ရိုင်းတဲ့စကားမျိုး တစ်လုံး
မှ မပါဘူးလို့ထင်ပါတယ်။

“မင်း ဒီဆေးခန်းက အလုပ်သမားလား”

ဒီစကားကို ဝင်မေးတာက ကောင်မလေးမဟုတ်ပါဘူး။

အစ်မကြီးပါ။ ကျွန်တော်က ...

“အလုပ်သမားမဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျာ ... အလုပ်လုပ်နေတဲ့ သူပါ”

“အမလေးဟဲ့ ကြီးကျယ်လို့၊ ဘာဘူကြီးနဲ့ အရာကြီး အတူတူပဲဥစ္စာ”

သူတို့အမြင်မှာတော့ တူချင်တူပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော့် အတွက်တော့ မတူပါဘူး။

ကျွန်တော် သူတို့အနားကခွာပြီး တုံ့ကင်နံပါတ်တွေကို တစ်နှစ်သုံးလေးအစဉ်အတိုင်း ထပ်နေလိုက်တယ်။ အမှတ်စဉ် တစ်ဆယ်ထိပဲ ထပ်ရသေးချိန်မှာ ကောင်မလေးက လက်ပွေ့ ဂျာနယ်တစ်စောင် လှမ်းခေါ်ဝယ်တယ်။

ပြီးတော့

ဘာလုပ်တယ် ထင်ပါသလဲခင်ဗျာ။

ဆေးခန်းက ခုံပေါ်ဖြန့်ခင်းပြီး ဖင်ခုထိုင်ပါတော့တယ်။ အမြင်မတော်တာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မတရားတာကိုပဲဖြစ်ဖြစ် တွေ့နေရင် မနေတတ်တဲ့ ကျွန်တော့်ဗီဇက ရုတ်ခနဲဆို ပေါ်လာပါတယ်။

“ကျွန်တော် တစ်ခုလောက် မေးပါရစေခင်ဗျာ”

ကျွန်တော် ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးပဲ တောင်းဆိုတာပါ။

“ဘာလဲ!”

ကောင်မလေးက ခပ်မာမာထူးပြီး အစ်မကြီးက ခပ်တည် တည်နဲ့ ကြည့်နေတယ်။

“ဒီက ဗုဒ္ဓဘာသာတွေလားခင်ဗျာ”

ကျွန်တော့်အမေးကြောင့် နှစ်ယောက်စလုံး ကြောင်သွား

စုံရတယ်။ ချက်ချင်းပြန်မဖြေဘဲ ခဏကြာမှ ကောင်မလေးက
“ဟုတ်တယ်”

“ဒါနဲ့များများ! ဒီစာစောင်ကို ဖင်ခုထိုင်ရတယ်လို့၊ စာပေ
ထို မချစ်မြတ်နိုးလို့ မလေးစားချင်နေပါ။ ဒီထဲမှာ ဘုရား
သမိုင်းကြောင်းရေးထားတဲ့ဆောင်းပါးတွေ၊ ဆရာတော်ဘုရားကြီး
တွေရဲ့ အထုပွတ္တိတွေ ပါတယ်ဗျ”

အဲသလို တဲ့တိုးပြောချလိုက်တော့ မချောနှစ်ယောက်ရဲ့
ဒင်တွေဟာ ကြွရမလို ဆက်ထိုင်ရမလိုနဲ့ ခပ်အမ်းအမ်းဖြစ်
သွားပါတယ်။

ကျွန်တော်ကပဲ ဆက်ပြီး

“ဒီခုံမှာ စိတ်ချလက်ချထိုင်နိုင်ပါတယ်၊ အမြဲတမ်း ပိုးသတ်
ဆေးဖျန်းပြီး သန့်ရှင်းရေး လုပ်ထားတာပါ။ ခုံထိုင်ရုံနဲ့ ရောဂါကူး
မှာကို မကြောက်ပါနဲ့၊ ရောဂါဆိုတာ အပျော်အပါးလိုက်စားရင်
သာ ကူးမှာကြောက်ရတာပါ”

“ဘာရှင့်!”

“ဟင်! ရှင် ရှင်”

“စော်ကားလှပါလားကွယံ့၊ မင်းလို သန့်ရှင်းရေးအလုပ်
သမားအဆင့်လောက်ကောင်ကများ ရာရာစစ”

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်ပြောတဲ့ အပျော်အပါး
ကိစ္စဆိုတာကိုလည်း တခြားမတွေးပါနဲ့၊ ကျွန်တော် ဆိုလိုတာက
ပွဲလမ်းသဘင်တို့၊ လူစုလူဝေးနဲ့ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲတွေကြား သွားတာမျိုး
ကို ပြောတာပါ”

“အိုး! သွားသွားမသွားသွား ရှင့်အပူလား!”

ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ အခြေအတင်ပြောနေကြတုန်းမှာ ပဲ ဆေးခန်းထဲကို လူနာတွေ ထပ်ရောက်လာတယ်။

ဒါနဲ့

ကျွန်တော်တို့အသံတွေ ရပ်သွားကြတယ်ပဲဆိုပါတော့။ ဒီတော့မှ ကျွန်တော်လည်း တိုကင်နံပါတ်တွေ ဝေပါတယ်။

“ဒါကြောင့် မလာချင်တာ၊ ဆရာဝန်ပဲ အိမ်ပင့်ခေါ် ပြတာကောင်းတယ်”

“ဪ ဒါတော့ မိဦးယဉ်ရယ်၊ မမဝေတို့ Family ဒေါက်တာက နိုင်ငံခြားသွားနေတဲ့ဟာ ဘယ်တတ်နိုင်မှာလဲ”

အတော့်ကို ကြီးကျယ်တဲ့အမျိုးအစားတွေပဲလို့ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲက မှတ်ချက်ချမိတယ်။

ဆေးခန်းလာပြတယ်လို့သာဆိုတာပါ။ သူတို့ကိုကြည့်ရ တာ မော်လ်ဒယ်ရိုးတက်လျှောက်ကြမယ့် မင်းသမီးတွေ ကျနေ တာပဲ။

အင်းလေ၊ ဒါတော့ ကျွန်တော် မမြင်နိုင်တဲ့ ပေါင်မှာ ပွေးကွက်ပေါက်တာတို့ ဘဝင်ရောဂါတို့ ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမှာပေါ့။

ဒါပေမယ့်

ကျွန်တော်ထင်တာ တစ်ခုမှမဟုတ်ပါဘူး။ ဆရာလာမှပဲ အဖြေက ရှင်းသွားတော့တယ်။

ဖြစ်တာက အငယ်မ။ ဖြစ်တဲ့ရောဂါက ဒီလို။

“ကဲ သမီး၊ ဘာဖြစ်လဲ ပြော”

“ဒီလိုပါ ဒေါက်တာ”

“ဟုတ်ပြီ၊ ခုတင်ပေါ်အိပ်လိုက်နော် သမီး”

ခုတင်ပေါ်အိပ်လိုက်လို့ ပြောတော့ သူက သူ့အိတ်ထဲက ဝေါတစ်ထည်ကို ထုတ်ပါတယ်။ ပြီးတော့ လူနာခေါင်းအုံးပေါ် ဖြန့်ခင်းတော့တာကိုး။

“သမီးက ရွံတတ်လို့ပါ ဒေါက်တာ၊ အဲဒါ ဘယ်လိုမှ ခိတ်မရှိပါနဲ့။”

“ရပါတယ် သမီးရယ်၊ ကဲ သမီးဖြစ်တာ ပြောပါဦး။”

“ဒီလိုပါ ဒေါက်တာ”

သူ့ဒီလိုပါက ဒါနဲ့ဆို နှစ်ခါရှိပါပြီ။ ဘယ်လိုလဲတော့ မသိဘူး။

“မနေ့က ဘောလုံးပွဲကြည့်နေရင်းနဲ့ သတိလစ်သလို ဖြစ်သွားတယ်၊ အဲ မေ့သွားတယ်ပဲဆိုပါတော့ ဒေါက်တာ၊ ပြီးတော့ ရင်ထဲမှာ မောနေတယ်”

“ဟုတ်ပြီ၊ အဲသလို မေ့သွားတော့ ဘယ်လောက်ကြာလဲ? အဲသလိုဖြစ်တော့ သမီးအနားမှာ ဘယ်သူမှ ရှိမနေဘူးလား?”

“အိမ်မှာ ခိုင်းတဲ့ကောင်မလေးတော့ အနားမှာရှိပါတယ်၊ သူကပဲအော်လို့ အိမ်က မေမေနဲ့မမတွေရောက်လာပြီး သမီးကို အိပ်ရာပေါ် ပွေ့တင်ကြပါတယ်”

အဲပါရဲ့ဗျာ။ မေ့နေတဲ့သူက အဲဒါတွေ ဘယ်လိုသိ နေတာပါလိမ့်။

“နောက်တော့ရော ဘာဆက်လုပ်လဲ”

ဆရာက လူနာကောင်မလေးကို နားကျပ်နဲ့စမ်းသပ်ပေး နေရင်း ဖြစ်စဉ်ကို မေးနေတာပါ။

“Family ဆရာဝန်ကို ဖုန်းဆက်ခေါ်ဇာယ်၊ မရှိဘာနဲ့။”

အဲဒါ အိပ်ဆေးတစ်လုံးသောက်ပြီး နားနားနေနေ နေလိုက်တာ အိပ်ပျော်သွားပါတယ်”

“ဘောလုံးပွဲက ဘာပွဲလဲ သမီးရဲ့”

“ချဲလ်ဆီးနဲ့အာဆင်နယ်ပါ။ သမီးက အကြီးကို အားပေးတာ။ အဲဒါ ၂-၁ နဲ့ ရှုံးသွားတယ်လေ”

“ဪ ဪ ဪ၊ ဒါနဲ့ပဲ သမီးစိတ်လှုပ်ရှားသွားတယ် ဆိုပါတော့”

တော်တော်ကို သနားဖို့ကောင်းတဲ့လူနာပဲဗျို့။

ကြည့်စမ်းပါဦး။ ဘာမဟုတ်တာလေးနဲ့ အချိန်ကုန်ငွေကုန်ခံ လုပ်နေတယ်။ အဆံ့ချောင်နေတဲ့ ပိုက်ဆံရှိ အသိုင်းအဝိုင်းပဲပေါ့။ ဒီလို မိန်းမမျိုးယူမိလို့ကတော့ ရှာလို့ကို လောက်နိုင်မယ်မထင်ဘူး။

“ဘာရောဂါမှ ကြီးကြီးမားမားမရှိပါဘူး။ စိတ်လှုပ်ရှားသွားလို့ပါ။ အိပ်ရေးပျက်ထားတယ်ဆိုတော့ အကြောဆေး တစ်လုံး ထိုးပေးလိုက်မယ်။ သက်သာသွားမှာပါ”

ဒါနဲ့ ကျွန်တော်က ကောင်မလေးရဲ့ လက်မောင်းကို ဖိဆုပ်ကိုင်ပေးရတာပေါ့။

“သမီးက ဘယ်မှာနေတာလဲ”

ဆရာက ဆေးသွင်းရင်း စကားစမြည်ပြောတယ်။

“စံပယ်လမ်းမှာပါ”

ဒါဆို ကျွန်တော်တို့နဲ့ နှစ်လမ်းကျော်ပဲ။ စံပယ်လမ်းထိပ်က ‘ချစ်ဖူးစာ’ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က ကျွန်တော် ထိုင်နေကျပေါ့။

သူက ဆေးသွင်းပြီးတာနဲ့ ဖြည်းဖြည်းထတယ်။

“မတေးဦးယဉ်၊ ဒီဘက်မှာ သောက်ဆေးယူရပါမယ်”

သူက ကျွန်တော်ပြောနေတာကို ကြားသလိုလို မကြား
သလိုလိုနဲ့ လုပ်နေတယ်။ လူလာချေသေး။ နေပေါ့။

“ကဲ နောက်တစ်ယောက်၊ ဒေါ်တင်တင်”

လူနာလေးငါးယောက်နာမည်တွေခေါ်ပြီးရင်ပဲ ကျွန်တော့်
အာရုံထဲမှာ တေးဦးယဉ်တွေ၊ တေးကဗျာတွေရှိမနေတော့ပါဘူး။
မောနတုန်းကတော့ နာမည်ကလဲ ဆန်းပါပေ့ဆိုပြီး တွေးလိုက်
မိသေး။

ခုတော့ လူနာတွေက တစ်ယောက်တစ်ပေါက်နဲ့မို့ မတွေး
အားဘဲ အတော့်ကို ဦးနှောက်ခြောက်နေရတယ်။

ဘားပလက်သောက်ဖူးလားမေးတာကို သောက်ဖူးတယ်
ဆိုတဲ့လူက ဘာအရောင်လဲမေးရင် အစိမ်းရောင် ပြောလို့ပြော၊
ထိမ္မော်ရောင်ပြောလို့ပြောနဲ့။

တချို့ နာမည်ပြောဆိုရင် လူနာနာမည်မပြောဘဲ လူနာ
နဲ့ လိုက်လာတဲ့သူက သူ့နာမည်ပြောလို့ပြော။ အတော့်ကို
ခေးတဲ့ဟာတွေ။

ဒါပေမယ့် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အတွေ့အကြုံရတာပေါ့။
ကျွန်တော်လိုချင်တာ ဒါပဲ။

ဒီနေ့တော့ လူနာများတာနဲ့ ညဆယ့်တစ်နာရီထိုးမှ ပြန်ရ
တယ်။ ပြန်ခါနီးကျ Hello က မျက်စိနှောက်လောက်အောင်
ထို နှုတ်ဆက်တော့တာပဲ။

ထမင်းရှင် သူဌေးဆရာဝန်လင်မယားရှိနေတာကိုး။

၂၆

ထူးမြတ်ကြယ်

ဪ လောကမှာ ငွေရှိရင် လူအချင်းချင်းမပြောနဲ့
တိရစ္ဆာန်တောင် ပြောင်းလဲတတ်ပါကလားနော်။

[၂]

ဒီလိုသူငယ်ချင်းမျိုးရှိထားတာ သူ့အတွက် တိုးတိုးဖော်ပဲ
ပြောပြော၊ ကျယ်ကျယ်ဖော်ပဲဆိုဆို ဆိုလိုရသည်။ ပြီးတော့
သူ့ရဲ့ ပိတ်ဆို့နေသော အတွေးအမြင်များကို ဖွင့်ဟဖော်ထုတ်
ပြပေးနိုင်သူ။

“ကဲ ငါပြောတာတွေ ဟုတ်သလား၊ မဟုတ်ဘူးလား
မိဦးယဉ်”

“အေးပါဟယ်၊ ငါ စဉ်းစားနေပါတယ်”

“ဘာမှ စဉ်းစားနေစရာမလိုဘူး၊ နင် ဒီတစ်သက်
အိမ်ထောင်မပြုတော့ဘူးလား၊ အပျိုကြီးပဲလုပ်မှာလား”

“ဟင့်အင်းဟာ အပျိုကြီးတော့ မလုပ်ချင်ဘူး”

“ဒါနဲ့များဟယ်၊ ဒီမှာ မိဦးယဉ်”

ခုနစ်စင်ကြယ်စာပေ

“ပြော”

“နင့်ဖာသာ မိဘချမ်းသာလို့ တစ်သက်လုံး ထိုင်စား နေနိုင်ဦးတော့ ဒီလိုပဲ အိမ်တွင်းပုန်းနေရင် ဖူးစာရှင်အိမ်ထောင် ဖက်နဲ့ ဘယ်လိုတွေ့နိုင်မှာလဲ”

“အင်းလေ၊ ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်ပါတယ်”

“အွန်လိုင်းက ရှာဖို့တော့ စိတ်မကူးနဲ့ အဲဒီနည်းက ရင်ခုန်စရာမကောင်းဘူး၊ သဘာဝအတိုင်းသီးတဲ့အသီးရဲ့ အရသာ နဲ့ဓာတုဗေဒဆေးတွေနဲ့ ကြီးထွားစေတဲ့အသီးရဲ့အရသာတူသလား”

“ဘယ်တူမလဲဟ”

“အေး အဲသလိုပဲပေါ့”

ဟင်! ဘာမှလည်းမဆိုင်ဘူး၊ ထားပါတော့၊ သူကိုယ် တိုင်ကလည်း သဘာဝတိုင်း ရင်ခုန်တာမျိုးကို ခံစားကြည့်ချင် ပါသေးသည်။

“ဆိုပါတော့ မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ ဗိုင်းကောင်း ကျောက် ဖိနဲ့ ဘယ်လောက်ပဲ အိမ်ထောင်မှုနိုင်နိုင်၊ ဘယ်လောက်ပဲ အချက် အပြုတ်ကောင်းကောင်း၊ အိမ်တွင်းပုန်းနေမှတော့ ဘယ် လင်ကောင်းသားကောင်းနဲ့မှ တွေ့စရာလမ်း မရှိဘူး”

“အင်း”

တေးဦးယဉ်က အင်းလိုက်တော့ ဝိုင်းက အားတက် သရောဖြစ်သွားပုံရသည်။ ပြီးမှ လေသံတိုးတိုးကလေးနှင့် ဆက် ပြောလာ၏။

“ဘီယာဆိုင်တို့၊ စားသောက်ဆိုင်တို့မှာ အလုပ်လုပ်တဲ့ ကောင်မလေးတွေ၊ သီချင်းဆိုတဲ့ကောင်မလေးတွေဆို ရင်နှိုးကံရင်

တကယ့်ထိပ်ထိပ်ကျသူဌေးတွေနဲ့ပဲ မဟုတ်လား”

“ဟော် တော်”

“အဲသလိုနေရာမျိုးတွေက သူဌေးတွေပဲ လာနိုင်တာကိုး”

“အင်း လေ”

“အဲဒီတော့ လင်ကောင်းသားကောင်း သူဌေးရဖို့ဆို ရင် သူတို့တွေသာ လာနိုင်တဲ့နေရာမျိုးတွေ ရွေးသွားရမှာပေါ့၊ ဟုတ်ဖူးလား”

“ဟုတ်သားပဲနော်”

“ဟုတ်ရမယ်လေ၊ ဒီကိစ္စမျိုးက ပြေးကြည့်စရာမလိုဘူး၊ တွေးကြည့်ရုံနဲ့ သိတယ်”

“ဒါဆို ငါ ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“ဘာလုပ်ရမလဲ? ဟုတ်လား? အပြင်ထွက်ရမှာပေါ့ဟဲ့၊ အိမ်ထဲမှာနေပြီး ပေးသမျှမှန်ဖို့တွေယူ၊ ထွက်သမျှအခွေကြည့်၊ အင်တာနက်ဝင်မွှေ၊ စလောင်းက လာသမျှလျှောက်ဖွင့် ဒီလိုနဲ့ နင့်ဘဝကြီးပြီးတော့မယ်”

“ဟယ် ဒုက္ခပါပဲ”

“အချိန်တန်ရင် မိဘပေးစားတဲ့ ပုံမလာဘိုးတော်ကြီးတွေ ယူနေရဦးမယ်၊ ကိုယ်ကြိုက်တာ ရင်ခုန်စရာလေး ရွေးနိုင်ဖို့ ထိုင်နေရုံနဲ့မရဘူးလေ”

“သဘောပေါက်ပြီ၊ သဘောပေါက်ပြီ”

တေးဦးယဉ်အသံက ဟိန်းထွက်လာသည်။ ခုမှ ကျပ်တည်းမှုထဲက ရုန်းထွက် လွတ်မြောက်လာသည့်အသံ။

“လောလောဆယ် ဘောလုံးပွဲကို အထူးတန်းကနေ သွား

ကြည့်မယ်၊ မကောင်းဘူးလား ဝိုင်း”

“ကောင်းသားပဲဦးယဉ်ရဲ့၊ ခုခေတ်ဟာလုံးသမားတွေ ဝင်ငွေလစာအတော်ကောင်းနေပြီ၊ ဘောလုံးသမားတစ်ယောက် ရလည်း မဆိုးဘူးပဲ”

“အံ့မယ်၊ လစာတင်ဘယ်ကမလဲ၊ ပွဲတစ်ပွဲကစားတိုင်း တစ်ဦးချင်း အကောင်းဆုံးဆုတွေရသေးတာ”

“ဒါဆို အသေအလဲသာ ကန်ခိုင်းပေတော့”

တေးဦးယဉ်နှင့်ဝိုင်းက အားကစားစိတ်ဓာတ်အပြည့်နှင့် မြန်မာနေရှင်နယ်လိဂ်ဘောလုံးပြိုင်ပွဲများကို နေ့စဉ် တစ်ပွဲမှ အလွတ်မပေးဘဲ အားပေးခဲ့ကြသည်။

အလှမာန်နှင့် ကိုယ့်အလှကိုယ် ယုံကြည်ပြီး သွားခဲ့ကြ သော်လည်း ထောင်သောင်းမကပရိသတ်များကြားမှာ တေးဦးယဉ် နှင့်ဝိုင်း မြုပ်သွားခဲ့သည်။

“နိုင်ငံခြားဘောလုံးသမား ရွှေခြေထောက်ပိုင်ရှင်တွေနဲ့ သာ အလှမ်းဝေးလှတယ်မှတ်တာ ခုလဲ မလွယ်ပါဘူးဟယ်”

“အင်းလေ၊ မျက်လုံးချင်းဆုံဖို့တောင်မလွယ်ဘူး”

“အရေးထဲ ငါတို့လမ်းထိပ်က ဘိန်းမုန့်သည်ရဲ့သား ချစ်စိုးသူနဲ့မှ ထိပ်တိုက်လာတွေ့နေရသေးတယ်”

“အဲဒီကောင်က ရုပ်ကတော့ ပျန်စောထက်တောင်သာ သေးတယ်၊ လူကသာ တစ်ပြားမရှိတာ၊ သူ့ရုပ်ကလေး ဘန်းပြပြီး ငါတို့ကို မြူဆွယ်ချင်နေတာလေ”

“အမလေး ဝေးသေး၊ အဲသလိုကောင်မျိုး စိတ်ကူးလိုက တော့ ကိုယ့်ဆီက စည်းစိမ်ပဲ တစ်သက်လုံး ကပ်စားသွားမှာလေ”

“ဟုတ်ပါ၊ ဒါမျိုးရမလား”

တေးဦးယဉ်က နှုတ်ခမ်းကို မဲ့ရွဲပြီးပြောသည်။ ဝိုင်းက
ပါးစပ်မှ ထောက်ခံရုံတင်မက ခါးကိုပါ ထောက်လိုက်၏။

“ဒီမှာ မိဦးယဉ်”

“ဟေ”

“လင်ကောင်ဖမ်းတာ တောထဲက သားကောင်ဖမ်းရတာ
လောက်တော့ မခက်ပါဘူးဟာ”

“ဟော့ တော်”

“အဓိကက နင်ပဲ”

“ဟင်! ဘာလဲ”

“ဟိုမသွားချင်၊ ဒီမသွားချင်၊ ဒါမလုပ်ချင် ဒီမထိုင်ချင်နဲ့
ရွံတာတွေ အောက်တာတွေ နှိမ့်ကျတာတွေ ဘေးဖယ်ထား၊
နင့်အလှကို လူတကာမြင်ပြီး ပေါက်သွားဖို့ပဲအရေးကြီးတယ်”

“ဟော့ တော်”

“အဲဒီဟော့တော့ကြီးကို ထားလိုက်စမ်းပါ၊ ဒီမှာ မိဦးယဉ်”

“ဟင်!”

“ရွှေခြေထောက်ပိုင်ရှင်တွေနဲ့အလှမ်းဝေးလဲ ရွှေလက်ပိုင်ရှင်
တွေကို စဉ်းစားကြတာပေါ့!”

“ရွှေလက်ပိုင်ရှင်”

“အေးလေ၊ ဘောလ်ပင်လေးတစ်ချောင်း စာအုပ်ကလေး
တစ်အုပ်နဲ့ လက်ဖျားငွေသီးနေတဲ့ စာရေးဆရာတွေ”

“ဟယ် စာရေးဆရာတွေက အရက်အရမ်းသောက်
တယ်တဲ့၊ ငါ အရက်နဲ့မခံနိုင်ဘူးဟဲ့”

“ဟယ် နင်ကလည်း အ,ရန်ကော၊ အသောက်လွန်ပြီး မြန်မြန်သေသွားတော့ ပြီးရောပေါ့၊ သူတို့ရှာထားသမျှထိုင်စား နေရုံပဲ”

“ဟော့ တော်”

“ဟဲ့ အကြည်တော်ကိုတော့ စိတ်ကူးလို့မဖြစ်ဘူး၊ သူက လူပျိုကြီးပဲလုပ်ပြီး ဘုန်းကြီးဝတ်မှာတဲ့”

“မင်းခိုက်စိုးစန်က လူပျိုလားဟင် ဝိုင်း”

“အေးလေ၊ မင်္ဂလာဆောင်တာတော့ မကြားသေးဘူး”

“နောက် ဘယ်သူရှိသေးလဲ”

“အေး စဉ်းစားနေတာ၊ နေဦး ဘယ်သူ့ကိုမှ အကြောင်း မသိဘဲ ရမ်းလုပ်လို့တော့ မဖြစ်သေးဘူးမိဦးယဉ်၊ တော်ကြာ ရွာက မိန်းမနဲ့ကလေးတွေ တစ်ပြုံကြီးလိုက်လာလို့ ဟုတ်ပေ ဖြစ်နေဦးမယ်”

“ဒါဆို ဆရာနီကိုရဲကို စပ်ခိုင်းရအောင်၊ သူက ဒါမျိုး အောင်သွယ်တာ ဝါသနာပါတယ်”

“နေပါဦးဟယ်၊ ဖြည်းဖြည်းချင်း မီးစင်ကြည့်ကကြ တာပေါ့”

ဝိုင်းက စတုန်းကတော့စပြီး ခုမှ ဖြည်းဖြည်းတွေ ဖျက် ဖျက်တွေ ဖြစ်သွားသည်။

တေးဦးယဉ်တို့က ဒါမျိုးတော့ လားလားမှမရချေ။

နေတက်ရေတက်မှာမွေးတဲ့ စနေသမီး။

စိတ်က ခပ်ကြီးကြီးရယ်။

[၃]

“မင်းတို့ရောက်နေတာ ကြာပြီလား”

“အေး ကြာလှပြီ”

“တယ်ပြီ၊ ဝီရိယကောင်းကြတာကိုး”

“လုပ်မနေနဲ့၊ မင်းနောက်ကျတဲ့အတွက် လက်ဖက်ရည်ဖိုး
ခင်းရှင်းလိုက်”

“ဘာမှလည်း မဆိုင်ပါလား၊ ငွေရှာရတာများ လွယ်
တယ်မှတ်နေ”

“မင့် ဘိုးတော်ကြီး ဒါလောက်ချမ်းတာသာပဲ”

“အဲ့ဒါ ငါနဲ့ဘာဆိုင်လဲ”

“မဆိုင်ဘူး ဟုတ်လား? မင်းအမေနဲ့ ဆိုင်တယ်လေ”

မင်းအမေဆိုင်မှတော့ မင်းနဲ့လဲဆိုင်တာပေါ့”

“တော်စမ်းပါကွာ”

ကျွန်တော်က ထိုင်ခုံမှာ အသားကျအောင် ထိုင်ရင်း ကျော်လင်းကို ခပ်ဆတ်ဆတ်ပြန်ပြောလိုက်တယ်။ ဒါတောင် ကျော်လင်းက မရပ်သေးဘဲ ဆက်ပြောနေသေးတယ်။

“မင်းလည်း ဝဋ်ပဲ အင်အား၊ သူဌေးသားလို ကျော့ကျော့ လေးနေနိုင်ရဲ့သားနဲ့ သူများလက်အောက်တွေမှာ အောက်ခြေ သိမ်းကအစ လိုက်လုပ်နေရတယ်လို့”

“အဲသလို လုပ်တဲ့အကျိုးကျေးဇူးက အခု ဆရာဝန်တွေ ငှားပြီး ဆေးခန်းထောင်ရင် ရပြီ၊ အစိမ်းသက်သက်မဟုတ်တော့ ဘူး”

“ဒါဆို ထောင်တော့မလား”

“မထောင်ချင်သေးဘူး၊ ခု ငါ စိတ်မပါသေးဘူး”

“ဆေးခန်းကိုလား”

“ဟင်! အခု ဆေးခန်းအကြောင်းပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး လား”

“အေးလေ”

“မင်းကွာ”

ကျွန်တော်နဲ့ကျော်လင်းကိုကြည့်ပြီး ကိုမိုးက ရယ်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ‘ချစ်ဖူးစာ’ ဆိုင်ထဲကို လူမိန်းမနှစ်ယောက်နဲ့ ခွေးမတစ်ကောင်ဝင်လာတယ်။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဆိုတော့ ပိုက်ဆံပေးနိုင်ရင် ဘယ်သူ ဖြစ်ဖြစ် ဝင်လာလို့ရတာကိုး။ အဲ ခွေးဝင်လာတာကိုတော့ ဒီတစ်ခါ

ဝဲ တွေဖူးသေးတယ်။

သူတို့သုံးယောက် အဲ သူတို့သုံးကောင်၊ ကဲလေ ထားပါ။
သူတို့ ကျွန်တော်တို့ဘေးကပ်ရက် စားပွဲမှာ ဝင်ထိုင် ကြတယ်။
ဒါပေမယ့်

ဘေးဘီဝဲယာ ဘယ်ကိုမှ ဂရုမစိုက်တဲ့ပုံနဲ့ဝင်လာကြတာ။
လူတင် တန်ဖိုးကြီးတဲ့ပုံ မဟုတ်ဘူး။ ခွေးကလဲ အတော်ဈေးကြီး
တဲ့ ခွေးအလှမျိုး။

အံမယ်၊ အဲဒီခွေးကလည်း ခွေးပါးဝသားဗျ။ အောက်
မှာမနေဘဲ ခုံပုလေးပေါ်တက်ထိုင်တယ်။

“ဟဲ့ နင် ဘာသောက်မလဲ မိဦးယဉ်”

“သိဘူး”

“အိမ်မှာမရနိုင်တဲ့ လက်ဖက်ရည်သောက်ကြမယ်ကွာ”

“အေး ကောင်းတယ်၊ အိမ်မှာ Tea Mix တွေ ဖျော်
သောက်ရတာ အရသာမရှိဘူး၊ တစ်ခါတလေ ကိုကြီး ဆွဲလာတဲ့
ဆိုင်က လက်ဖက်ရည်က သိပ်ကောင်း”

ဒါနဲ့ သူတို့ လက်ဖက်ရည်မှာကြတာ တွေ့ရတယ်။

လက်ဖက်ရည်ရောက်လာတော့ ကောင်မလေးက ခွက်
နှုတ်ခမ်းတွေကို တစ်ရှူးနဲ့ပွတ်သုတ်လိုက်သေးတယ်။

“ကြီးကျယ်လိုက်တာကွာ၊ ဒါများ ဘာလို့ လမ်းဘေး
ဆိုင်လာထိုင်နေရသေးလဲ? ဩော ဒင်းကိုး”

ကျွန်တော်က မအောင့်နိုင်မအီးနိုင် ထုတ်ပြောလိုက်မိ
တာကို ကျော်လင်းက

“ဘာလဲ? ဘယ်သူလဲ”

ဟိုနေ့က ဆေးခန်းမှာ ကြုံခဲ့တဲ့အဖြစ်ကို ကျွန်တော် ပြန်ပြောပြလိုက်တာပေါ့။

ဒါကို ကျောပေးထားလို့ မမြင်ရတဲ့ ကျော်လင်းက လှည့်ကြည့်တယ်။ ပြီးမှ

“ဪ တေးဦးယဉ်ကိုး”

“အေး ဟုတ်တယ်၊ လူနာမှတ်တမ်းစာအုပ်မှာ တေးဦး ယဉ်ဆိုတာ ငါ မှတ်မိတယ်၊ မင်းက ဘယ်လိုသိတာလဲ”

ကျွန်တော်နဲ့ကျော်လင်းက တက်ခဲ့တဲ့တက္ကသိုလ်မတူပါ။

“ကျောင်းတုန်းကလေ၊ ဘဝင်လေးကွ”

“သိပ်သေချာတာပေါ့”

“ဒီထက် သေချာအောင် စမ်းသပ်ပြမယ် အပျင်းပြေပေါ့

ကွာ”

ကျော်လင်းက ပြောတယ်။ ကိုမိုးက

“မင်းတို့ဖာသာ အပျင်းပြေကြဦး၊ ကိုယ် ဖားသားကြီးကို

သွားကြိုရဦးမယ်၊ သွားပြီ”

“OK လေ ကိုမိုး”

ကိုမိုးထွက်သွားပြီးမှ ကျော်လင်းက

“ဟေ့ တေးဦးယဉ်၊ နင်က လမ်းဘေးလက်ဖက်ရည်

ဆိုင်တွေ ဘာတွေ ထိုင်လို့ပါလားဟ”

တေးဦးယဉ်က ဖျပ်ခနဲကြည့်လာတယ်။ ပြီးတော့

မာထန်တဲ့လေသံနဲ့

“အဲ့ဒါ နင်နဲ့ဘာဆိုင်လဲ”

“ထူးဆန်းနေလို့ပါဟာ၊ နင်ကလဲ”

ရုပ်ကလေးက လှနေလို့သာ၊ မဟုတ်ရင် ဒီလေသံ
ဒီချက်နှာပေးက ဘီလူးရုပ်ထွက်မယ့် ဒီခိုင်းမျိုးဗျ။

“ဒါ ငါ့အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းလေ၊ အင်အားတဲ့”

“ဟ ကောင်”

ကျွန်တော် ဟန့်တားလိုက်ပေမယ့် နောက်ကျသွားပြီ။
ဒီတောင်ကျော်လင်း အတော်အာချောင်တဲ့ကောင်။

“အဲ့ဒါ ဘာဖြစ်လဲ? နင့်သူငယ်ချင်းအစုတ်ပလုတ်တွေ
ငါ မသိချင်ဘူး”

အောင်မာ ဒီမိန်းမ၊ နရင်းထအုပ်လိုက်ရ နာတော့မယ်။
ထွန်တော် ဒေါသကိုထိန်းပြီး စိတ်ထဲက ကျုံးဝါးလိုက် မိတာပါ။
ဝါးစပ်ကတော့

“ကျွန်တော်မျိုးကြီးကလည်း ခင်ဗျားလို အဆံချောင်နေ
တဲ့သူကို မခင်ချင်ပါဘူးတဲ့ဗျာ”

“အောင်မာ ကြီးကျယ်လို့ နင်က ဘာကောင်မို့လဲ”

“လူကောင်လေ၊ ကမ္ဘာမှာ ငါ့ဟဲ့ဆိုတဲ့ယောက်ျားပေါ့၊
မိန်းမတွေ တက်ခွင့်မရှိတဲ့ ဘုရားပေါ် ရွှေတက်ချခွင့်ရှိတဲ့ယောက်ျား
ကြီးစားရင် ဘုရားတောင်ဖြစ်နိုင်တဲ့ယောက်ျား မသိရင် မှတ်ထား”

“ကြည့်စမ်း၊ တော်တော်လူပါးဝ”

“အရေးလုပ် ပြောမနေစမ်းပါနဲ့ မိဦးယဉ်ရယ်၊ ဒီမှာ
လက်ဖက်ရည်တွေ အေးကုန်လိမ့်မယ်၊ ဘိုမကို ဝက်သားပေါင်း
ကျွေးလိုက်ဦး”

“ဟွန်း”

သူက မျက်စောင်းထိုးပြီး တစ်ဖက်ကို လှည့်သွားပါတယ်။

ထူးမြတ်ကြယ်

ကျွန်တော်လည်း ကျော်လင်းဘက် ပြန်လှည့်တာပေါ့။

“ဟီး ဟီး၊ ခွီး ခွီး”

ကျော်လင်းက ခပ်အုပ်အုပ်ရယ်နေတယ်။

“မင်း အတော်ကြောင်တဲ့ကောင်ပဲ ကျော်လင်း”

“တမင်လုပ်တာ၊ တုန့်ပြန်မှုက သင်းတယ်နော်”

“ဝေးဝေးက ရှောင်သွားသင့်တဲ့အမျိုးအစားပဲ”

“ဒါပေမယ့် ချစ်စရာအရမ်းကောင်းတယ်မို့လား”

“တော်စမ်းပါ”

ကျွန်တော်က တော်စမ်းပါဆိုပေမယ့် ကံကြမ္မာက
မတော်ဘူးဗျ။

ကြုံလာပုံက ဒီလို။

[၄]

“ဟ! ဘာလဲဟ”

“ဟာ ဒီကောင် Hello ဘယ်လို လိုက်လာတာလဲ!”

ကျွန်တော်တို့စားပွဲနားမှာ ပျော်ရွှင်မြူးတူးစွာ ခုန်ပေါက်
နေတာက Hello!

“ဘယ်က ခွေးလဲကွ”

“ဆေးခန်းကလေ၊ ဆရာတို့ပြောင်းသွားတော့ ငါပဲ
မွေးစားလိုက်ရတာပေါ့”

“မင်းကလဲ၊ လမ်းဘေးက ခွေးဝဲစား မွေးစားရတယ်လို့
သူ့ဖာသာနေပါစေ၊ ပစ်ထားခဲ့ပေါ့”

“မရလို့ပေါ့ကွ၊ ငါ့မြင်တာနဲ့ ပတပ်ရပ်ခုန်တက် လျှာနဲ့

ခုနစ်စင်ကြယ်စာပေ

လျက် ဘောင်းဘီဆွဲ နောက်ကလိုက် အဆိုးဆုံးက ဝင်းတံခါး ပေါက်မှာ မိုးရွာရွာနေပူပူ ငါ ထွက်အလာ ပြန်အလာကို မျှော်နေ တာပဲ”

“ဪ”

“သနားပါတယ်ကွာ၊ ထမင်းလေးတစ်လုတ်စားရဖို့ ဒုက္ခခံ အသနားခံနေတာ”

“ဒါပေမယ့် မင်းခွေးကြီးက မနိပ်ပါဘူးကွာ”

ဘာပြောပြော Hello ကတော့ ပျော်နေတာပေါ့။ ပြီးတော့ ခုံပုလေးပေါ်မှာ စတိုင်နဲ့အမြီးနဲ့ထိုင်နေတဲ့ ခွေးပုမလေး ကို တရှုံ့ရှုံ့လိုက်နမ်းနေပါလေရော။

“ဟဲ့ခွေး၊ သွားစမ်း ဘယ်က အုတ်ကြားမြက်ပေါက် ကလေကဝခွေးဝဲစားလဲ! ရာရာစစ”

တကယ်ပါပဲဗျာ။ ရုပ်ရည်လေးနဲ့မှမလိုက် အပြောအဆို က ကြမ်းတမ်းလိုက်တာ အံ့ရောပဲ။

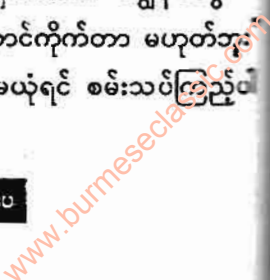
“ခွေးပဲဗျာ၊ ဘာသိမှာလဲ! ခင်ဗျားက ခွေးနဲ့တူပြီး”

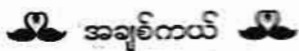
“ခွေးနဲ့တူတာမဟုတ်ဘူး၊ ရှင် မမိုက်ရိုင်းနဲ့ ဝဲတွေ ကူးကုန် မှာစိုးလို့၊ ကျွန်မခွေးကို ဘယ်လောက်တန်တယ်ထင်လို့လဲ”

“ဘယ်လောက်တန်တန် ခွေးကခွေးပဲ၊ မစင်ချပေးကြည့် ပါလား? မစားဘူးဆိုရင် ခင်ဗျားဆီမှာ တစ်သက်လုံး ကျွန်မ လိုက်မယ်”

“ဟင်! ရှင် ရှင် စော်ကားလှပါလား၊ ကျွန်မခွေးက နွားနို့တို့ ပေါင်မုန့်တို့ပဲစားတာ အမဲရိုးတောင်ကိုက်တာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါတော့ မတွေ့သေးလို့ပေါ့၊ မယုံရင် စမ်းသပ်ကြည့်ပါ”

လို့ အာမခံနေတာပဲဗျာ”

“တောက် ဘယ်လိုလူနဲ့ ဘယ်လိုခွေးမှန်းကို မသိဘူး၊ လူပါးရော၊ ခွေးပါးရော ဝတယ်”

“နင်ကလည်း မိဦးယဉ်ရယ်၊ ဘာလို့ တုဖက်ပြောနေရတာလဲ! ဒီလိုလူမျိုးနဲ့များ”

အဖော်ပါလာတဲ့ကောင်မလေးကပါ မြောက်ထိုးပင့်ကော် ဝင်လုပ်တယ်။

“ကျွန်တော်ကတော့ တုလည်းမတုဘူး၊ ဖက်လည်းမဖက် ချင်ပါဘူး၊ ခင်ဗျားသူငယ်ချင်းကသာ”

“ကြည့်စမ်း ကြည့်စမ်း၊ ကောင်စုတ် အရိုင်းအစိုင်း ကောင်”

“ခင်ဗျားကရော ဘဝင်ရူးရူးနေတဲ့ ကောင်မစုတ်”

“ကျွန်မကို ကောင်မလို့မပြောနဲ့”

တော်တော်ကို တရားကျဖို့ကောင်းတဲ့ကောင်မလေးပဲဗျို့။ သူကကျ ကျွန်တော့်ကို တကောင်ကောင်နဲ့ သူ့အိမ်က အစေခံကို ပြောဆိုနေသလိုပဲ။

သူ့ကိုကျတော့ ကောင်မလို့မပြောနဲ့တဲ့ စူးစူးဝါးဝါး ကုန်းအော်နေတယ်။

“ယောက်ျားကြီးတန်မဲ့ မိန်းကလေးနဲ့တုပြိုင်ပြီး ရန်ဖြစ်နေတယ် ဟွန်း”

“ယောက်ျားလည်း ပါးစပ်နဲ့ပဲဗျ”

အဲသလို ကျွန်တော်တို့ အချင်းများနေတာကို သူ့ခွေးရော ကျွန်တော့်ခွေးရော အမြီးလေးတွေ ရမ်းပြီး မော့ကြည့်နေကြတယ်။

www.burmeseclassic.com

ခွေးမဟုတ်တဲ့ သူ့သူငယ်ချင်း လူမလေးကတော့ ပါးစပ်ဟောင်း
လောင်းလေးနဲ့ ငေးကြည့်နေတယ်။

“သွားမယ်ဟာ ဝိုင်း၊ ဟွန်း ပိုက်ဆံရှင်းမယ် ဒီမှာ
ပိုတဲ့ငွေလည်း ပြန်မအမ်းနဲ့တော့”

ခွေးမလေးတစ်ကောင်နဲ့လူမလေးနှစ်ယောက် တစ်ကိုယ်
လုံးလှုပ်ခါပြီး ထွက်သွားကြတယ်။ တစ်ဆိုင်လုံးက ပုရိသအပေါင်း
ရဲ့မျက်လုံးပေါင်းများစွာက အဲဒီနောက်ကို ကပ်ငြိပါသွားကြတာ
တော့အမှန်ပဲ။

တကယ်တမ်းကျ သူ့အလှက မွန်ရည်သန့်ပြန့်လွန်းနေ
တယ်။ ခုနက ရန်ထောင်သွားတာတွေနဲ့ သူ့အလှက ဘာမှ
မဆိုင်ဘူးဗျ။

ရှေ့ကနေ ဘောက်ဆတ် ဘောက်ဆတ်နဲ့ မိုးပေါ် ခေါင်း
မော့ထွက်သွားတဲ့ သူဟာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှေ့ ငုတ်တုတ်ထိုင်
ဗယာကြော်ရောင်းနေတဲ့ ဗယာကြော်သည်ကုလားကြီးကို ဝင်တိုက်
ပါလေရော။

“အား ရိုး ရိုး ကုန်ပါပြီ၊ နာဟာတွေ ကုန်ပြီ”

ကုလားကြီးက သူ့နဖူးကို လက်ဖဝါးနဲ့ဖိပြီး မျက်စိမှိတ်
အော်နေတယ်။

“ဟား ဟား ဟား ဟား”

ကျွန်တော် မအောင်နိုင်တာနဲ့ ဝါးလုံးကွဲ ထရယ်လိုက်
မိတော့တာပေါ့။

“ဟေ့ကောင် အင်အား၊ တိုးတိုးလုပ်ပါကွ၊ ကြားသွားလို့
ရှက်ရမ်းလာရမ်းနေဦးမယ်”

“ရမ်းရမ်းကွာ၊ ပြန်ရမ်းပေးလိုက်မယ်”

“မင်းကလည်းကွာ၊ မိန်းကလေးနဲ့တုပြီး”

“လာပြန်ပြီ၊ သူ မိန်းကလေးဖြစ်တိုင်း လုပ်သမျှ ပြောသမျှ
ငဲ့ခံနေရမှာလားကွ”

“ဒါတော့ကွာ၊ မိန်းကလေးနဲ့ ယောက်ျားလေးပါလို့ ပြော
နေမှ”

“မရဘူး၊ မိန်းမတွေက အလျော့ပေးရင် ရောင့်တက်
တတ်တယ်”

“အင်း အင်း၊ တော်ကြာမှ ရောင့်တက်တဲ့ မိန်းမကိုမှ
မရရင် သေရပါတော့မယ်ဖြစ်နေဦးမယ်”

“တော်စမ်းပါကွာ၊ စောနတုန်းက ပိုငွေပြန်မအမ်းနဲ့တဲ့၊
အခု ဗယာကြော်သည်ကို လျှော်နေရပြန်ပြီ”

ကျွန်တော်က ပြောနေတဲ့စကားစဖြတ်ရင်း ဆိုင်ရှေ့မေး
ငေါ့ပြလိုက်တယ်။

ညဉ့်နက်အထိရောင်းမှရမယ့်ငွေကို တစ်ထိုင်တည်း
အလျော်ရလိုက်တဲ့ကုလားကြီးက နှုတ်ခမ်းမွှေးထောင်အောင် ပြုံး
နေတယ်။

“ဒီလိုမိန်းမမျိုးက ဖြုန်းဖို့ပဲတတ်တယ်ကွ၊ ငွေကို ဘယ်
လိုရှာရမယ်ဆိုတာ သိတာမဟုတ်ဘူး၊ သူ ဘယ်လောက်ရှာနိုင်
လို့လဲ”

“ဘာရှာစရာလိုလဲကွာ၊ မိန်းမဆိုတာ နဂိုထဲက သူများ
ရှာတာ ထိုင်စားပြီး သြစာပေးနေကျပဲဟာ”

“ငါ့တော့ လာမလုပ်နဲ့၊ ထိုင်စား အေးအေးထိုင်စား”

“အေးပါ အေးပါ၊ တစ်နေ့တွေ့ဦးမှာပါ”

“ဟေ့ကောင် ကျော်လင်း၊ မင်းက ငါ့ကို ကျိန်နေ တာလား”

“မဟုတ်ရပေါင်ဗျာ၊ ဖြစ်လာတတ်တဲ့ သဘာဝကို ပြော ပြတာပါ”

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခုရက်ပိုင်းကလေးအတွင်းမှာမှ ဒီကောင် မလေးနဲ့ဆုံတာ နှစ်ခါရှိပြီ။ နှစ်ခါစလုံးလည်း အချိုးမပြေဘူး။

ကျွန်တော်ကလည်း မကောင်းဘူးဗျ။ အဲဒါ ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် သိတယ်။ သူ့ပိုက်ဆံနဲ့သူဖြုန်းတာ၊ သူ့စိတ်နဲ့သူ ဘဝမြင့် တာကိုပဲ အလကားနေရင်း ကြည့်လို့ကိုမရနေတာ။

မဖြစ်သေးပါဘူး။ အလုပ်တစ်ခုခုတော့ မြန်မြန်လုပ်မှ ဖြစ်မယ်။ မဟုတ်ရင် စိတ်အားလူအားနဲ့ အကုသိုလ်များတယ်။

ကျွန်တော် အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ဘိုးတော်က ဧည့်ခန်း ထဲမှာ TV ကြည့်နေတယ်။ ရေနွေးကြမ်းတစ်အိုးနဲ့ ထန်းလျက် ခဲတစ်ဘူးက သူ့ဘေးမှာ။

ဒါ သူ့ရဲ့ ဖော်မြူလာအစစ်ပဲ။

“အတည်တကျ အလုပ်တစ်ခုလုပ်ဆိုတာ မလုပ်ဘဲနဲ့ လတ်ယားလတ်ယားတော့ လျှောက်သွားနေတယ်”

“လျှောက်မသွားပါဘူး၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်နေရာ တည်းကိုပဲ သွားတာပါ”

“မင့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က ပိုက်ဆံမရဘူးကွ၊ ပိုက်ဆံပဲ ကုန်တာ”

“ဒါပေမယ့် လက်ဖက်ရည်ကောင်းကောင်းတော့ သောက်

ရပါတယ်”

“ဟေ့ကောင် အင်အား၊ မင်း ငါ့ကို ဒေါသဖြစ်အောင် ထုပ်နေတာလား”

ဒီအချိန်မှာ မေမေက သူ့ယောက်ျားကြီးနဲ့ကျွန်တော့် ကြား ဝင်လာပါတယ်။ ဒါလည်း မေမေဖော်မြူလာအစစ်ပဲ။

“လူကြီးကို ပြန်ပြောမနေပါနဲ့ သားရယ်”

“မဟုတ်ပါဘူး မေမေရယ်၊ ကျွန်တော်လည်း အဲသလို ထက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဖွင့်ရင် ပိုက်ဆံရမှာကို ပြောတာပါ”

မေမေက ပြုံးတယ်။

ဘိုးတော်ကြီးက ငြိမ်သွားတယ်။

ကျွန်တော်ကတော့ ပြုံးပြုံးငြိမ်ငြိမ်ကြီးနဲ့ အခန်းထဲဝင်ခဲ့ ဆိုက်ပါတယ်။

၂၅

“တော်ပါပြီဟယ်၊ လမ်းဘေးလက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်ရ
တာကြီးက မမိုက်ပါဘူး ဝိုင်းရယ်”

“ဟင်! ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ! ကလေးကချေတွေနဲ့ရန်ဖြစ်ရလို့ပေါ့ဟဲ့”

“ဟီး ကလေးကချေလေးက ချောလိုက်တာ”

“တော်စမ်းပါ၊ ငါ့အတွက်တော့ ရန်စွယ်ငေါငေါနဲ့ ဘီလူး
ရုပ်ပဲ”

“စွာလိုက်တာလည်း အလွန်ပဲနော်၊ ဘီလူးငွေလေးက
နင်နဲ့တုဖက်ပြီးကို”

“လာပြန်ပြီ ဒီ တုဖက်တာကြီး”

“အဲ အဲ ဖက်ပြိုင်ပြီး”

“အဲဒီဖက်တာကြီးမပါရင် မရဘူးလား”

“ဪ မြန်မာစကားက ကာရန်နဲ့ပြောမှ လှတာကိုး”

“တော်ပြီ၊ ဘာမှမပြောနဲ့တော့”

“အေးပါ၊ အေးပါ၊ မပြောတော့ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် အပြင်ထွက်ရတာ ပျော်စရာကောင်းလား? မကောင်းဘူးလား”

“အေး ပျော်စရာတော့ကောင်းသား”

“ပြီးတော့ အမွေတွေ အများကြီးရထားတဲ့ ကုမ္ပဏီ ပိုင်ရှင် သူဌေးလူပျိုကြီးနဲ့ ထိပ်တိုက်ဆုံလိုက်ရတာရော မတန်ဘူးလား”

“ထားပါတော့”

“နင့်ကို ဣန္ဒြေပျက်လောက်အောင်ကို ငမ်းသွားတာပဲ မိဦးယဉ်ရဲ့”

ဒါတော့ ဝိုင်းပြောတာ မှန်သည်။ မိန်းကလေးဗီအေရ ကိုယ့်အလှကို ငမ်းတာကိုတော့ ကျေနပ်မိသည်။

သို့သော် စကားအဖြစ်သာပြောပေမယ့် တကယ်တမ်း ကျ ဦးနှောက်က ငြင်းစရာမရှိဆိုဦးတော့ နှလုံးသားက လက်မခံ။ ခံစားလို့မရ။ လူခန္ဓာတစ်ခုလုံးကို ထိန်းချုပ်အလုပ်လုပ်ပါသည်ဆိုသော ဦးနှောက်သည် နှလုံးသားအမိန့်ကို ဘယ်တုန်းကများ နာခံဘူးလို့လဲ။

တေးဦးယဉ်သည် အပျံသင်စဉ်ငယ်တစ်ကောင်လို လောကတစ်ခွင် ပျံသန်းကြည့်ချင်နေမိသေးသည်။ ထို့ကြောင့် အပြင်ထွက်ဖို့ လမ်းရှာနေတော့၏။

“ဘိုမရေ လာဟေ့၊ မမတို့လမ်းထိပ်က အလှူခံအောင်ပဲ”

သွားရအောင်”

သူ့အသည်းကျော်ခွေးမလေးကို ကြိုးနဲ့ဆွဲပြီး အိမ်ထဲက ထွက်လာခဲ့သည်။

ထွက်တာ ရိုးရိုးမထွက်။ နဂိုက လှပြီးသား ခန္ဓာကိုယ် ဆို ကျော့နေအောင် ပြင်ဆင်ဝတ်စားပြီး ထွက်သည်။

ဒီတော့

ဘယ်နေရာရောက်ရောက် နှစ်ခါပြန်လှည့်မကြည့်သူမရှိ။ ထူးဝသော မိန်းမပျိုနှင့်ချစ်စရာကောင်းသော ခွေးလေးတစ်ကောင်။

ကျွန်တော်က အဲ့ဒီကောင်မလေးနဲ့ခွေးလေး အလှူခံ မဏ္ဍပ်ထွက်လာတာ ဘယ်သိမလဲ။

Hello ပယောဂကြောင့်သာ ကျွန်တော့်မှာ မဏ္ဍပ်ဘက်ကို ရောက်ခဲ့ရတာ။

ဖြစ်ပုံက ဒီလိုဗျ။

ရုပ်ကွက်အဝင်ထိပ်မဏ္ဍပ်က နှစ်စဉ် ဒီလိုပဲ အလှူခံနေ ဗျ။ အဲ့ဒါ ဘုရားလူကြီးတစ်ယောက်ပြောင်းအော်တိုင်း စက် ခမ်းတာလား မိုက်ခမ်းတာလားမသိပါဘူးဗျာ။

“ဟယ်လို၊ ဟယ်လို”

“တက်စတီ ဝမ်း တူး သရိုး”

“ဟယ်လို”

“ဟယ်လို”

ဒီလိုအော်တိုင်း ကျွန်တော့်ကောင် Hello က သူ့ကို အတယ်မှတ်တာ။ တစ်ခါတည်း ငြိမ်ငြိမ်ကိုမနေတော့ဘူး။ တအိ ဒီနဲ့ဝင်လိုက်ထွက်လိုက် မျက်စိကိုနောက်နေတော့တာပဲ။

ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း အလှူငွေလေးထည့်ရင်း Hello လည်း ဂဏှာငြိမ်အောင် လမ်းထိပ်ထွက်လာခဲ့လိုက်တယ်ဆိုပါတော့။

“မင်း ငါ့ကို တော်တော်အလုပ်ပေးတာပဲ Hello”

ဒီကောင်က ပြောရင်လည်း နားလည်တဲ့အတိုင်းပဲ။ ကျွန်တော့်ခြေသလုံးငုံလိုက်၊ ဘောင်းဘီစဆွဲလိုက်နဲ့ ချောနေတော့တာ။

“ငြိမ်ငြိမ်နေစမ်းပါကွာ”

ကျွန်တော်က ခပ်ဆတ်ဆတ်ကလေး ငေါက်လိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ငေါက်လို့ ငြိမ်သွားတာမဟုတ်ဖူးဗျ။

မြင်းတစ်ကောင်လို ခုန်ပေါက်လိုက်နေတဲ့ Hello က ဟိုနေ့ကတည်းက အနံ့မှတ်ထားတယ်ထင်တယ်။ ခွေးပုမလေးကိုလည်းမြင်ရော လှစ်ခနဲ အနားကပ်သွားတော့တာပါပဲ။

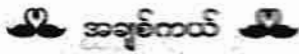
ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်တော်လည်း လူမကိုရော ခွေးမကိုပါ မှတ်မိလိုက်ပါတယ်။

မဖြစ်ချေဘူး၊ ကိုယ်ကဦးအောင် တွယ်မှပဲလို့ ကျွန်တော် တွေးတော့တာပေါ့။ ဒါနဲ့

“ဟေ့ကောင် Hello' လာခဲ့စမ်း၊ ဘဝင်ရောဂါတွေ ကူးကုန်လိမ့်မယ်”

ဗြဲနဲ့ဆို အနားကပ်လာတဲ့ Hello ကြောင့် ရုတ်တရက် လန့်သွားတဲ့ တေးဦးယဉ်က ကျွန်တော့်အသံကြားတော့ ဆတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်တယ်။

ပြီး သူ့ခွေးမလေးကို ကောက်ပွေ့ရင်း မျက်စောင်းထိုး

ပြီး မဏ္ဍပ်ထဲဝင်သွားတယ်။ ဒါ ကျွန်တော်နဲ့တူဖက်ပြီး မပြော
တော့ဘူးဆိုတဲ့သဘော။

အဲသလိုကျတော့လည်း ဟာတာတာကြီးနဲ့ အနေရခက်
သားဗျ။

“ဒီမှာ အဘ၊ အလှူငွေငါးထောင်ထည့်ချင်လို့ပါ”

“လာ လာ သမီး၊ ဘယ်လမ်းကလဲ၊ အိမ်နံပါတ်ပြော
နော်”

“စံပယ်လမ်းကပါ အဘ၊ အိမ်နံပါတ် (၀၇) က”

“သာဓုပါခင်ဗျာ၊ သာဓုပါ၊ သာဓု၊ စေတနာသဒ္ဓါ
တရားရှေ့ထားပြီး စံပယ်လမ်းကသမီးလေးကလည်း အလှူငွေ
ငါးထောင်ကျပ်ကြီးများတောင် ထည့်ပြီး လှူဒါန်းပါတယ်ခင်ဗျ”

နိဗ္ဗာန်ဆော်ကြီးက လော်ကြီးနဲ့အော်ကြေညာတော့တာပဲ။
ကျွန်တော့်စိတ်ထဲက ဒီလိုကျတော့လဲ သူ့ခမျာ ရပ်ရေးရွာရေး
သာသနာရေးအတွက် လှူသားပဲဟု တွေးရုံရှိသေး

“ဒီနေ့ ဘိုမမွေးနေ့လေ အဘရဲ့၊ အဲဒါ သူ့အတွက်
ထုသိုလ်ကောင်းမှုလုပ်ပေးတာ”

“ဪ ဪ”

တော်တော်ကို အမြင်ကပ်ဖို့ကောင်းပါလား၊ သာဓုမခေါ်
ခြစ်တော့ပါဘူး။

“ဒီမှာ ဘကြီး၊ ကျွန်တော့်လုပ်အားခချွေးနဲ့စာကလေး
နဲ့အလှူငွေငါးရာလှူချင်လို့ပါ။ လူမချမ်းသာပေမယ့် စေတနာ
ရှိလွန်းလို့ပါခင်ဗျာ”

“သာဓုပါဗျာ”

ဟင်! ကျွန်တော့်ကျ တစ်ခွန်းထဲပါလား။

“ကြီးကျယ်လို့! ဟွန်း”

သူ့ဆီက မကြားတကြားပြောသံ ထွက်လာတယ်။

“ဝေနေယျသတ္တဝါအပေါင်းကို မေတ္တာပို့အမျှဝေပေးပါ

နော် အဘ”

“အေး”

ဒါပဲပေါ့ ပြီးရော။

“ဒီမှာ ကိုအုဂ္ဂါ”

“ဘာလဲဗျ မအုဂ္ဂါ”

“တိရစ္ဆာန်က ဘာမှသိတာမဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ်ကျွေးမှ စားရတာ ကိုယ်လုပ်ပေးမှ ကုသိုလ်ကောင်းမှုရတာ ဒါမှ နောင် ဘဝ ကောင်းရာဘုံရောက်မှာပေါ့၊ အဲဒါကို ရှင် ဘာမှ ရိသလို ထေ့သလို လာလုပ်မနေနဲ့။”

“ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သာ ကောင်းရာဘုံရောက်ဖို့ စဉ်းစား စမ်းပါ မဘဝင်ရယ်၊ ဖရဿဝါစာ ကြမ်းတမ်းသောစကားကို ဆိုခြင်းမဟာလည်း ဝစီဒုစရိုက်ဖြစ်လို့ ငရဲကျတတ်တယ်ခင်ဗျ”

“အံ့မယ်၊ သိပ်အပါးဝတဲ့လူ၊ ဟင်း တောက်”

ကောင်မလေး ဆွေ့ဆွေ့ခုန်သွားတယ်။

ကျွန်တော်ရယ်တာပေါ့။

ကျွန်တော်ရယ်တော့ Hello ကလည်း လိုက်ရယ်ပါတယ်။

အု အု အုး ပူး တဲ့။

[၆]

“ဟ! ဟ! ဘာလဲဟ”

ကျွန်တော်က ဟိုင်းလပ်စ်ကားရဲ့နောက်ဆုံးတန်းခုံမှာ ထိုင်နေတာ။ ပြီးတော့ ထီးရိုးရှည်ကြီးကို ပေါင်ပေါ်ထောက်တင်ထောင်ကိုင်ထားတာ။

အဲ့ဒါ ကားပေါ်တက်လာတဲ့ကောင်မလေးတစ်ယောက်က ဆွဲပြီးတက်လိုက်တော့ ထီးကြီးက ရွှေ့ပြီးပါသွားရော။

“ဟော့ တော် ကားသံတိုင်မှတ်လို့ ဆွဲတက်လိုက်တာ”

ကောင်းဗျာ။ အတော့်ကို နမောနမဲ့နိုင်တဲ့ ဘယ်လိုမိန်းကလေးမျိုးပါလိမ့်။ ကျွန်တော် အမှတ်တမဲ့ကြည့်လိုက်မိတယ်။
ဪ မဘဝင်ပါလား။ လိုင်းကားဟေ့ ဘာတွေ စီးလို့

အတော့်ကို ထူးဆန်းနေတယ်။ ဘာတွေ ထွင်လုံးထုတ်ပြန်ပြီလဲ မသိဘူး။

“ဦးယဉ်၊ ဘေးခုံမှာ ထိုင်၊ မြန်မြန်နေရာဦးလေ”

အဖော်ကောင်မလေးကပြောတော့ မဘဝင်လေးက ကျွန်တော့်ဘေး အမြန်ဝင်ထိုင်ချတယ်။ ဘေးချင်းယှဉ်မိတော့မှ သူ့ဘေးမှာ ယောက်ျားကြီးမှန်းသိပြီး ကိုယ်လေးကို ကျုံ့လိုက် တယ်။ ဒီအထိ ကျွန်တော့်ကို မော့မကြည့်သေးဘူး။

ဒါပေမယ့် သူ့အဖော်ကောင်မလေးက ကျွန်တော့်ကို မြင်ပြီး မှတ်မိသွားတယ်။

“ဟဲ့ မိဦးယဉ်”

တိုးတိုးမှ တကယ့်ကိုတိုးတိုးလေး။ သူ့ကို ကပ်ခေါ်ပြီး တံတောင်နဲ့တို့အရိပ်အခြေပြတာ။ အဲ့ဒါကို ကျွန်တော်က ကြား လည်းကြားတယ်။ မြင်လည်းမြင်တယ်။ သူ့ခမျာတော့ ဘာမှ သတိထားမိပုံမရဘူး။ လက်ရှိ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့သူ ကြုံနေရတဲ့ အတွေ့အကြုံကို ထူးဆန်းပြီး သဘောတွေကျနေတာ။

“ဟဲ့”

တံတောင်နဲ့မရတော့ ပုခုံးချင်းတို့ပြန်တယ်။ ဒါလည်းမရ ဘူး။ ကားလေးက နှေးလိုက်မြန်လိုက် ဘရိတ်နင်းလိုက်နဲ့မို့ ယိမ်းထိုးနေတဲ့ သူ့ခန္ဓာကိုယ်လေးကို လိုက်ထိန်းနေတယ်။

တစ်ချို့မှာတော့ ကားက ကွေ့ဆွဲ ဆွဲကွေ့တယ်။ သူ့တစ် ကိုယ်လုံး ကျွန်တော့်ဘက် ပြိုပိကျလာတာပေါ့။ လိုင်းကားမစီး ဘူးတော့ မထိန်းတတ်ဘူး။ အထာမသိဘူး။

ကျွန်တော် တမင်ညစ်ချင်တာနဲ့ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကြီးကို

ကားအပြင်ထွက်လုအထိ တအားဆုတ်လိုက်တယ်။

“အိုး”

သူ့ကိုယ်ဟာ လှဲအိပ်ချသလိုကိုဖြစ်သွားတာ။ ကျွန်တော့်မှာ ရယ်ချင်လိုက်တာလေ ဘယ်လိုမှကို မအောင့်နိုင်တော့ဘူး။

ကားရော လူတွေရော ပုံမှန်ပြန်ဖြစ်သွားတယ်။ သူက အဲဒီတော့မှ ကျွန်တော့်ကို လှည့်ကြည့်တယ်။

ကျွန်တော့်ပါးစပ်က ရယ်လျက်တန်းလန်းကြီးနဲ့။

“ဟင်! ရှင်”

ကျွန်တော့်ကို မှတ်မိသွားပြီး သူ့မျက်နှာ ဒေါသရိပ်ပြောင်းသွားတယ်။ ပြီးတော့

“ရှင် တမင်လုပ်တာပေါ့လေ၊ ဟင်း အကျင့်ကို မကောင်းတဲ့လူ၊ ကျွန်မကလည်း ရှင့်အသား ထိချင်လွန်းလို့ ထိတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဟွန်း ဝေးပါသေး”

“မထိချင်လို့သာ တစ်ချိန်လုံးမှီထားပြီးတော့”

“ထိုင်ရတာ ကျပ်သပ်နေတာကို မဟုတ်လို့ကတော့ ရှင့်လိုလူရဲ့အသားများ ဟွန်း”

“အောင်မာ၊ ခင်ဗျားကများ ပြောရတယ်ရှိသေး၊ ကျွန်တော့်အသားက ခင်ဗျားထက်တောင် ဖြူသေး၊ ဒီမှာ ယှဉ်ကြည့်ဦး”

ကျွန်တော့်ညာလက်က သူ့ဘယ်လက်နားထိ ကပ်ပြီး ယှဉ်ပြလိုက်ပါတယ်။

သူ့ကိုယ်သူ ဖြူဖြူဝင်းဝင်းကလေးနဲ့ဟုတ်လှပြီလို့ သွေးနုထင်ရောက်နေတဲ့သူဟာ ကွက်ခနဲ မျက်နှာတစ်ချက်ပျက်သွား

ဝါတယ်။

ဟဲ ဟဲ နိပ်ဟ။ အသားဖြူဖွေးဖွေးလေး မွေးပေးတဲ့
မေမေ့ကို ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ။

ကျွန်တော်တွေ့ပြီး ကျေနပ်လိုတောင် မဆုံးသေးဘူး။
မမျှော်လင့်တဲ့ တုန့်ပြန်မှုတစ်ခု ရောက်လာတယ်။

“ဖြန်း”

“အ”

“မှတ်ပြီလား”

“ဟဲ့ ဦးယဉ်”

ညာဘက်ပေါင်တစ်ခြမ်းလုံး ပူထူသွားတာပဲ။ ရိုက်ထဲ
လိုက်တာဗျ။

ငယ်တုန်းက စကားနိုင်လှကြရင်း နိုင်အောင်မပြောနိုင်တဲ့
သူက ရုံးမဲမဲပြီး လက်ပါလာရော။ အခုလည်း ဒီအတိုင်းပဲ။
တကယ့်ကောင်မလေးပါလား။

“လူတစ်ယောက်ကို ကိုယ်ထိလက်ရောက်စော်ကားတာ
ပြစ်မှုကြီးတယ်နော့၊ ဖုန်းဆက်လိုက်ရမလား”

“သေလိုက်”

မလွယ်ဘူးဗျို့။ တကယ်မလွယ်တဲ့ကောင်မလေးပဲ။

“ဆင်းမယ်”

ကားလေးက အရှိန်လျှော့သွားတော့ သူက အော်တယ်။
ရှက်ရမ်းရမ်းပြီး ဆင်းပြေးတော့မှာ...။

“ဆင်းလို့မရသေးဘူး အစ်မလေး၊ ဒါ မီးပွိုင့်ကြီး”

သူ့ခမျာ အောင့်သက်သက်နဲ့ငြိမ်နေလိုက်ရတယ်။

“ဟဲ့ ထိုင်စရာနေရာရနေတာကို ဘာလို့ဆင်းမှာလဲ မိဦး
ယဉ်ရဲ့”

“ကျက်သရေတုံးလို့”

“ဟဲ့”

သူ့အဖော်ကောင်မလေးက တားပေမယ့် မရပါဘူး။
ရှေ့မှတ်တိုင်ရောက်တော့ ဇောင့်ဇောင့်နဲ့ ဆင်းသွားတယ်။

“ကြွ ကြွ မြန်မြန်သာကြွ၊ ခုမှပဲ သက်တောင့်သက်သာ
စီးရတော့တယ်။ လူချင်းကပ်နေတာ အသားမဲတာတွေ ကူးကုန်
တော့မှာပဲ။ ဒီမှာ အမိ နောက်တစ်ခါ ကားပေါ်တက်ရင် ထီး
မှားမဆွဲနဲ့နော်၊ တော်သေးတာပေါ့ဗျာ ထီးမို့လို့”

ကျွန်တော့်စကားဆုံးတာနဲ့ ကားက ထွက်သွားတယ်။

“အယုတ်တမာကောင်”

သူ့ခမျာ ခြေဆောင့်ပြီး မျက်စောင်းကြီးခဲ ကျန်ခဲ့တယ်။
ချစ်စရာတော့အကောင်းသားဗျ။

ဂိတ်ဆုံးဆူးလေရောက်တော့ ကျွန်တော်လည်း ဆင်း
တယ်။ သွားရမယ့် ကုမ္ပဏီကို ဆက်သွားတယ်။ ကုမ္ပဏီက
(၈) ထပ်မှာဆိုတော့ ဓာတ်လှေကားနဲ့ တက်ခဲ့တာပေါ့။
ဓာတ်လှေကားက ဆင်းလိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ ဧည့်ကြိုကောင်တာ။

“ရှုပ်ပလာမဂ္ဂဇင်းက ဘယ်ဘက်လဲခင်ဗျ”

“ဘယ်ဘက်ခြမ်း”

ဟုတ်သားပဲ ညာဘက်အခြမ်းက “ထိပ်ထိပ်ကျ” ကုမ္ပဏီ
တဲ့။ အင်းလေ မဂ္ဂဇင်းရော ကုမ္ပဏီရော သူဌေးတစ်ဦးတည်း
ပဲဥစွာ။ မဂ္ဂဇင်းထုတ်နေတာကလဲ ပိုက်ဆံတွေ ထားစရာမရှိလို့

ထူးမြတ်ကြယ်

လုပ်နေတာ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော့်အတွက်ကတော့ ဘာလုပ်ရလုပ်ရ ပညာတိုးတာကြီးပါပဲ။ အခန်းဝမှာ ဖိနပ်ချွတ်ထားခဲ့ပြီး ဝင်ခဲ့တော့ အိစက်တဲ့ကော်စောက်က ခြေဖဝါးမှာ လာထိတွေ့တယ်။

“ဟေ့ကောင် အင်အား၊ ကွန်ပျူတာခန်းထဲကို လာခဲ့”

ကျွန်တော်လာတာကိုတွေ့တော့ အခန်းတံခါးဟပြီး ကျော်လင်းက လှမ်းခေါ်တယ်။

ဒီဇင်ဘာလမှ စထွက်မယ့် ‘ရုပ်ပလာ’မဂ္ဂဇင်းသစ်အတွက် ကွန်ပျူတာနဲ့ကွန်ပျူတာခန်းကို ကျော်လင်းက ပြင်ဆင်ပေးနေတာ။

“သူဌေး မရောက်သေးဘူးကွ၊ ရောက်ရင် မင်းကို သူဌေးနဲ့တွေ့ပေးမယ်”

ကောင်းတာပေါ့ဗျာ။ သမီးတွေအများကြီးရှိတဲ့ သူဌေးကြီးနဲ့ ခင်မင်သိကျွမ်းခွင့်ရတော့လည်း နည်းလား။

သူတို့ကတော့ ဘယ်လိုကြိုးစားပြီး သူဌေးဖြစ်ခဲ့လဲ မသိဘူး။

ကျွန်တော်က ခုမှ သုညက စမှာ။

[၇]

လူတွေမှာ ကုသိုလ်ကံအကျိုးပေးချိန်ပဲဖြစ်ဖြစ် အကုသိုလ်
ကံအကျိုးပေးချိန်ပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီအချိန်တွေကို ဘာနဲ့မှ တားမရ
တတ်ကြဘူးတဲ့။ ဟုတ်မှာ။

ကျွန်တော်လည်း ဒီအတိုင်းပဲမြင်တယ်။ ခုတလော အဲဒီ
ကောင်မလေး (မဘဝင်)နဲ့ နေရာတကာ ခဏခဏဆုံနေတာ
ကိုက အကုသိုလ်အကျိုးပေးတာ မဟုတ်ဘူးလား။ သူက
ကျွန်တော့်ကို နိဗ္ဗာန်တော့ ပို့ပေးမှာမဟုတ်ဘူး။ ငရဲပဲ ပို့ပေးမယ့်
သူ။ ပြီးတော့ အဆိုးဆုံးက ဒီအလုပ်မှာ လာဆုံရတာကိုပဲ။

“ကဲ အားလုံး မင်းကြားတဲ့အတိုင်းပဲ အင်အား။”

“အေး ငါ ကောင်းကောင်းကြားလိုက်တာကတော့ သူနွှေး

www.burmeseclassic.com

က အားလုံးနဲ့ ချစ်ချစ်ခင်ခင်နေရမယ်တဲ့”

“မင်းကတော့ လုပ်ပြီ”

“အဲ့ဒါ တေးဦးယဉ်ကို ချစ်နိုင် မချစ်နိုင် ငါ စဉ်းစား
နေတာ”

“ကြီးကျယ်လို့ကွာ”

“နေပါဦး၊ သူဌေးသမီးက ဘာလို့ ဒီမှာလာပြီး အလုပ်
လုပ်မှာတဲ့လဲ! သူက ဘာတတ် ဘာနားလည်လို့လဲ”

“မင်းလည်း သူဌေးသားပဲ၊ ဘာလို့ လာလုပ်နေတာလဲ”

“ဟ! ငါက ပညာရအောင် လုပ်ငန်းအေတွ့အကြံတွေ
ရှာနေတာကွ၊ တစ်ချိန် ငါက တကယ်အလုပ်လုပ်မှာ၊ သူက
ဘာလဲ”

“ဪ ပျင်းလို့နေမှာပေါ့!”

“အပျင်းပြေ အပြင်ထွက်ပြီး ဒါမျိုးလား!”

ကျွန်တော်က လက်ငါးချောင်းကို စုလိုက်ကားလိုက်
လုပ်ပြလိုက်တယ်။ သဘောကတော့ ပွမ်းပွမ်းလားပေါ့။

“ဟား ဟား ဟား”

ကျော်လင်းက တဟားဟားအော်ရယ်တယ်။ ပြီးမှ

“မင်းတို့နှစ်ယောက်မှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် လာဆုံနေ
တယ်၊ ငါ ကြားက ရူးလိမ့်မယ်”

“ငါတို့ ဝင်လာပုံချင်းက မတူဘူး၊ ငါက တကယ်
အလုပ်လုပ်မှာ သူက အပျင်းပြေလာလုပ်တာ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူဌေးမိသားစုနဲ့သူတို့က အရမ်းခင်ကြ
တာတဲ့၊ မျက်နှာပျက်ရအောင်တော့ လုပ်မှာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီလိုပဲ

ထက်တွဲခေါ်ရမှာပေါ့”

“ဟေ့အေး၊ မင့်ဘာသာတွဲခေါ်ချင်ခေါ် ကျော်လင်း ခါတော့ ငါ့အလုပ်ပဲ ငါလုပ်မယ်”

ကျွန်တော့်ကို ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ ကျော်လင်းက ပြုံးနေတယ်။ သဘောက ကြည့်ကြသေးတာပေါ့ဆိုတဲ့သဘော။ သူ့စာသာ ကြည့်ချင်လည်းကြည့် မကြည့်ချင်နေ။ ကျွန်တော် ဘာတော့ အနယ်နယ်အရပ်ရပ်က ရောက်လာတဲ့ စာမူအိတ်တွေ နှင့်ဖောက်ရတာကိုပဲ ပျော်နေပြီ။

မဘဝင်ကတော့ သူဌေးသမီးတွေနဲ့ အွန်စောစကဒ် ဂျီယောင်းအင်္ကျီ ဒါတွေပဲ ပြောနေမှာပေါ့။

ဟော ပြောရင်းဆိုရင်း သူဌေးသမီးအကြီးနဲ့အတူ ဒီဘက်ကို လာနေပြီ။ အသက်ရှည်ဦးမယ်။

“ဟေး ဘာလုပ်နေကြတာလဲ! လေပန်းနေကြတာ လား၊ ခြင်းထားတာတွေ လုပ်ပြီးပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ လုပ်နေပါတယ် အစ်မ၊ ပြီးတော့မှာပါ”

“အေး အေး၊ ညနေသုံးနာရီကျရင် အစ်မ သွေးစရာ နေတယ်၊ မှီရင်ပြီးတာပဲ၊ ဒါနဲ့ မင်းတို့ကို မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်” ပြောတာကတော့ ဝန်ထမ်းအားလုံးကို ခြံငုံပြောတာပါပဲ။ မိတ်ဆက်ပေးမယ်ဆိုတာကလည်း တေးဦးယဉ်နဲ့ပဲပေါ့။

“ဒါ တေးဦးယဉ်တဲ့ မှတ်ထားကြ ... အစ်မတို့ညီမလေး အသစ်ထွက်တော့မယ့် မဂ္ဂဇင်းအတွက် အဖွဲ့သားတွေကို သူပဲ အုပ်ချုပ်ပါလိမ့်မယ်”

ဪ သူက ကုမ္ပဏီဘက်ခြမ်းမဟုတ်ဘဲ ဒီဘက် ရောက်

လာတာပါလား။

“အစ်မတို့က ကုမ္ပဏီကိစ္စတွေနဲ့ဆိုတော့ မဂ္ဂဇင်းကို လှည့်ကြည့်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး”

သူက တစ်ယောက်ချင်းကို လိုက်ကြည့်ပြုံးပြပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကိုကျတော့ ပြုံးပြရမှာစိုးတာနဲ့ တစ်ချက်လေးမှကို ကြည့်မလာဘူး။ ဝမ်းမနည်းပေါင်။

“သူက ကျော်လင်း သူငယ်ချင်းဆိုတာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် အင်အားပါ”

“အဲမယ်၊ မင်းက လူချောပဲကွ၊ နောက်လကျရင် မဂ္ဂဇင်းအဖုံးကို မင်းသားနေတိုးမတင်ဘဲ မင့် တင်ရမယ်ထင်တယ်”

“ဟာဗျာ”

အများရှေ့ဆိုတော့ ကျွန်တော် ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြစ်သွားတာပေါ့။ မျက်နှာမထားတတ်ဘူးဆိုတာ ဒါမျိုးပြောတာနေမှာ။ သူ နှုတ်ခမ်းမဲ့လိုက်တာကို ကျွန်တော် တွေ့ဖြစ်အောင် တွေ့လိုက်မိသေးတယ်။

“မင်းသမီးအတွက်လည်း ပူစရာမလိုဘူးဟေ့၊ ဒီမှာ တေးဦးယဉ်ရှိပြီသား”

“ဟုတ်တယ် အစ်မ၊ အဲဒီမမတေးဦးယဉ်က သိပ်လှတာပဲ”

ဝန်ထမ်းကောင်မလေးတွေ အားလုံးက ဝိုင်းထောက်ကြတယ်။ မယ်မင်းကြီးမက သူ့ကိုပြောတာကျ ကျေနပ်လို့ဗျာ။ မျက်နှာကို ပင့်ချိထားပြီး ပြုံးပြုံးကြီးလုပ်နေတယ်။

အံ့ပါရဲ့ဗျာ။ မြောက်ပြောလို့ ပြောမှန်းမသိနဲ့။ အရှင်

ထို မရှိဘူး။

“လုပ်ငန်းကိစ္စနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အစည်းအဝေးလုပ်ဖို့ရှိတယ်။ အဲဒီအခါမှ တာဝန်တွေ သတ်သတ်မှတ်မှတ်ခွဲပေးမယ်။ အခု လောလောဆယ်တော့ စာမူစုဆောင်းပြီး ရွေးချယ်ထားဖို့ပဲ အရေးကြီးတယ်”

ဒီအလုပ်က ပျော်စရာကောင်းမယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်။ ခက်နေတာက သူပဲ။ ဘာမှလည်းမသိ မတတ်နဲ့ ဩဇာပေး ဆရာကြီးလာလာလုပ်နေတာ။

“ဒီမှာ၊ ရှင်က အင်တာနက်ကြီးပဲ ကြည့်မနေနဲ့၊ လုပ်ရောရှိတာ နည်းနည်းပါးပါးဝိုင်းကူလုပ်ဦး”

“အင်တာနက်ကြည့်တာ အပျင်းပြေအလကားလျှောက်ကြည့်တယ်ထင်မနေနဲ့ အမိ၊ မဂ္ဂဇင်းအတွက် စိတ်ဝင်စားဖွယ်တွေ အများကြီးရနိုင်တယ်။ ဒါလေးတောင် မသိနားမလည်ဘဲ အဖွဲ့ဝင်အယ်ဒီတာ အမည်ခံချင်သေးတာ မရှက်ဘူးလား။”

“ရှင်ကိုယ်ရှင် အလုပ်သမားတစ်ယောက်ဆိုတာ မေ့မနေနဲ့ဦး။ ကျွန်မကို မချေမငံပြန်ပြောတာတွေ ဆင်ခြင်”

“ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် သတ်ပုံမှန်အောင် ကြိုးစားဖို့လည်း ခဉ်းစားဦး”

အလကားဗျ၊ ပိုက်ဆံဖြုန်းဖို့ ဟိတ်ကြီးဟန်ကြီးလုပ်ဖို့နဲ့ လူတကာ ဩဇာပေးဖို့လောက်တတ်တဲ့မိန်းမ။ ကျွန်တော့်အမေအတိုင်းပဲ။ ကျွန်တော့်အမေလည်း အဖေကို အရမ်းဩဇာပေးတာ။ မိန်းမတွေများ မကောင်းပါဘူးဗျာ။ အားလုံးအတူတူကြီးပါပဲ။

အကောင်းဆုံးကတော့ဗျာ၊ သူတို့နဲ့ ခပ်ဝေးဝေးနေတာ။

ကောင်းတယ်။

ဟော ဝေးဝေးနေပါမယ်ဆိုမှ လွတ်ကို မလွတ်ကင်း နိုင်ဘူး ကိုယ့်ဆရာရေ။ ထိပ်တိုက်ပဲ လာလာဆုံနေတယ်။

ညနေရုံးဆင်းချိန်ရောက်တော့ ပြန်ဖို့ဖိနပ်စီးမယ်အလုပ် မှာ ဖိနပ်က မတွေ့ဘူး။

ကျွန်တော် ဟိုဟိုဒီဒီ လှည့်ပတ်ကြည့်မိတယ်ဆိုရင်ပဲ လား လား တွေ့ပါပြီ။

ဘယ်နှယ် ကျွန်တော့်ဖိနပ်က သူ့ခြေထောက်မှာ ရောက် နေရတာလဲ။ ဩော လက်စသတ်တော့ ဖိနပ်ချင်းက တူနေတာ ကိုး။ ယောက်ျား မိန်းမစီးလို့ရတဲ့ Scholl တံဆိပ်။

“ဒီမှာ အမိ ကျွန်တော် ပြန်တော့မယ်”

“ကောင်းပြီလေ၊ ရုံးဆင်းချိန်ရောက်နေပြီပဲ၊ ဘာမှလည်း လုပ်စရာမရှိတော့ ပြန်ပေါ့”

အောင်မလေးဗျာ။ ကိုယ် ပြန်ဖို့ သူ့ပဲ လေးလေးစားစား ခွင့်တောင်းနေရသလိုလို။ ပြောရတာ သဘောမပေါက်လိုက်တာ ဒီတော့ နောက်တစ်ခေါက်ထပ်ပြောရတော့တာပေါ့။ ဒါကို သူကပဲ စိတ်ဆိုးရတယ်ရှိသေး။

“ဒီမှာ အမိ၊ ကျွန်တော်ပြန်ချင်ပြီဗျ”

“ရှင့်ဖာသာရှင် ပြန်ချင်ပြန် မပြန်ချင်နေ၊ ဘာလို့ ကျွန်မ ကို ခဏခဏလာပြောနေရတာလဲ! ဘယ်လိုလူမှန်းကိုမသိဘူး၊ သိပ် စိတ်ပျက်ဖို့ကောင်းတာပဲ၊ ကျွတ်”

“စိတ်ပျက်ဖို့ကောင်းတာက ခင်ဗျားဗျ၊ ခင်ဗျားစီးတာပဲ တာ ကျွန်တော့်ဖိနပ်ကြီး”

အချစ်ကယ်

၆၅

ဒီတော့မှ သူ့ခြေထောက်ကို သူ ငုံ့ကြည့်ပါတော့တယ်။
“ဟော့ တော်”

[၈]

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ သူ့ကို ခုလောက်ထိ စိတ်ရှည်လိမ့် မယ်လို့ ထင်မထားခဲ့ဘူး။

ပထမဆုံး မဂ္ဂဇင်းမျက်နှာဖုံးကာဗာအတွက် သရုပ်ဆောင် က တက်သစ်စ မော်ဒယ်မင်းသမီးတစ်ယောက်။ ဓာတ်ပုံရိုက်ဖို့ က Contact လုပ်ပြီးသား။

ဒီတော့ မင်းသမီးရှိရာ ရိုက်ကွင်းကိုလာ၊ ရိုက်ကွင်း နားတဲ့အချိန် ပြင်ဆင်ပြီးသား မင်းသမီးကို ဓာတ်ပုံရိုက်ယူခဲ့ရုံပဲ။

ဒါလေးကို အခုတော့ စောင့်နေရတာ တစ်နာရီလောက် ရှိနေပြီ။ သူ့အခန်းကဏ္ဍက ပြင်လို့၊ ဆင်လို့၊ ရိုက်လို့ကို မပြီး နိုင်သေးဘူး။

“ဒီမှာ ဒေါ်ဦးယဉ်”

“ဘာလဲ”

မနေနိုင်တဲ့အဆုံး ကျွန်တော်က သူ့ကို ခေါ်လိုက်ရတယ်။ အခု ဒီတာဝန်ကို ပူးတွဲယူထားရတာက ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်။ အဲဒါ ဘယ်လို ရှောင်လွှဲလို့မှ မရတာ။

“ခင်ဗျား ဗိုက်မဆာဘူးလားဗျ၊ ကျွန်တော်တော့ ဗိုက်လည်းဆာတယ်၊ ပျင်းလည်း ပျင်းလှပြီ”

သူက မျက်စောင်းကို လှလှပပကြီး ထိုးပါတယ်။ ဒါဖရီးကစ်ပဲဗျို့။ နှလုံးသားထဲကို ဒါရိုက်ထိထိမိမိကြီးကို တန်းဝင်သွားတာ။

“ဒါ အလုပ်လုပ်နေတာ၊ ဗိုက်ဆာတာတွေ၊ ပျင်းတာတွေ ပြောလို့ရမလားရှင့်”

“ဒါတော့ဗျာ၊ အစာအိမ်ပါမှတော့ ဆာမှာပဲ၊ ခံစားတတ်တဲ့စိတ်ရှိမှတော့ ပျင်းမှာပဲ”

“ဟွန်း”

“ကျွန်တော် မူးလဲရင် ခင်ဗျားပဲနော်”

“အမလေးနော်၊ လဲပြီးရင်သေလိုက်၊ တကတဲ ယောက်ျားကြီး မဟုတ်တာကျနေတာပဲ”

“ယောက်ျားတော့ ယောက်ျားပဲ၊ ဒါပေမယ့် မကြီးသေးဘူး”

“ရှင်နော်”

“ဘာလဲဗျ၊ ကျွန်တော့်အသက် ခုမှ နှစ်ဆယ့်သုံးနှစ်တောင် မပြည့်သေးဘူး၊ ဒါ ကြီးမလား”

“ဟွန်း”

သူကတော့ ဘယ်ဗိုက်ဆာမလဲ၊ ပျင်းလည်း ဘယ်ပျင်း
ထိခံမလဲ၊ မင်းသမီး ဘာအဝတ် ဝတ်ထားတယ်၊ ဘာဖိနပ်စီး
ထားတယ် တစ်ခုချင်းလိုက်ကြည့်ပြီး ကျိတ်ပြိုင်နေတာကိုး။

ပြောလိုပြောတာတော့မဟုတ်ဘူးဗျ။ ဟိုက မင်းသမီးသာ
ဆိုတယ်။ မျက်နှာလေးတစ်ခုလှပြီး ကျန်တာ ဖွတ်။ တေးဦးယဉ်နဲ့
ယဉ်ရင် အဝတ်အစားရော၊ အလှအပရော ဘာမှကို မဆိုင်တာ။

ဒါကြောင့်လားမသိဘူး။ ရိုက်ကွင်းထဲရောက်လာကတည်း
က မင်းသမီးထက် တေးဦးယဉ်ခမျာ လူတွေ ဂရုစိုက်ကြည့်တာ
ပိုခဲနေရတယ်။

“သူ ရိုက်မယ့်အခန်းက ဘယ်နှစ်ခန်းလဲ၊ ဘယ်တော့
ပြီးမှာတဲ့လဲ”

ကျွန်တော်က အငြိမ်မနေနိုင်တာနဲ့ ထပ်မေးလိုက်ပြန်
တယ်။ တေးဦးယဉ်က

“ဘယ်နှစ်ခန်းရိုက်မလဲတော့ ဘယ်သိမလဲ၊ သိချင်ရင်
ခွင့်ဖာသာ သွားမေး၊ ပြီးတော့မယ့်ဟာကို စောင့်လက်စနဲ့ စောင့်ရ
မှာပဲ၊ ကိုယ်က လိုချင်တဲ့သူ မဟုတ်လား”

“ဒီလိုကျ ခင်ဗျားက သာသွားပြန်ရော၊ တစ်ဖူးဖိုးလောက်
ပေါ့”

“ရှင်နော်”

“ဒါတွေထားပါ၊ ကျွန်တော်တို့မဂ္ဂဇင်းအတွက် မျက်နှာ
ခုံး ရိုက်ရမယ့် မင်းသမီးကလည်း ခင်ဗျားလောက်မလှပါလားဗျ”
ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ရုတ်တရက်တော့ သူ ကြောင်

သွားတယ်။ ပြီးမှ ကျေနပ်တဲ့မျက်ဝန်းနဲ့ ပြုံးစစလေးလုပ်နေတယ်။

“Body ကလည်း ဆွဲဆောင်မှုမရှိပါဘူး၊ ခင်ဗျားက ဘာဝတ်ဝတ်လှတဲ့ Body ဗျ၊ ဗိုက်ဆာလိုက်တာဗျာ”

သူ့မျက်စောင်းက အင်အားအတော့်ကို ပျော့သွားရုံမက သူ့ဘေးက လွယ်အိတ်လေးကိုပါ ဖွင့်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ချောကလက်ဝေဖာမုန့်လေးတွေ ထုတ်ပေးတယ်။

“ရှေ့ ဒါ အဆာပြေစားထားနှင့်၊ ပြီးရင် မြသဇင်မှာ ထမင်းကျွေးမယ်”

အလဲ့၊ ကံဇာတာကတော့ တက်လာပြီဗျို့။ မိန်းမ တွေများ နှစ်ခါမမြှောက်ပင့်ရဘူး။ လှတယ်ပြောတာနဲ့ သူတို့ပိုက်ဆံအိတ် ထဲက စိမ်းစိမ်းအရွက်တွေ ခုန်ထွက်ဖို့ တာစူလာတော့တာပဲ။

“ပြီးသွားပြီ၊ ပြီးသွားပြီ၊ ဒီနေ့ မီးရဲ့ကဏ္ဍပြီးပြီ၊ စောင့်နေ တဲ့သူတွေကို အားနာလိုက်တာ၊ ဟင်း ဟင်း”

မင်းသမီးက ကြောင်သံနဲ့ရယ်ရင်း တစ်ကိုယ်လုံး လှုပ် ခါပြီး ရောက်လာတယ်။ သူ့ဟာသူ ဘယ်လောက်ခါခါ ဘယ် လောက်ရမ်းရမ်း ပြားချပ်နေတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်က ဘာတစ်ခုမှ လှုပ် မလာပါဘူး။

ကျွန်တော်တို့ မျက်နှာပုံးဓာတ်ပုံတွေ စရိုက်ကြတော့ တေးဦးယဉ်က သူ ယူလာတဲ့အဝတ်အစားတစ်ထုတ်ကြီးကို ဖွင့် တယ်။ မင်းသမီးကို ဆင်မြန်းပေးတယ်။

ပြီးတော့ ရှုထောင့်အမျိုးမျိုးကနေ ဓာတ်ပုံတွေ ရိုက် ကြတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်မျက်စိထဲ အဲဒီမော်ဒယ်မင်းသမီး ကိုကြည့်ရတာ ဘာလိုနေမှန်းကို မသိဘူး။

နောက်မှ သတိရပြီ:

“ခဏနေဦး”

“ဘာလဲ”

“ဟို ဟို မင်းသမီးဓာတ်ပုံရိုက်တာ တစ်ခုလိုနေသလိုပဲ၊
ဝှမ်းနည်းနည်းလောက် ထည့်လိုက်ပါလား”

ရုတ်ရက်ထွက်ပေါ်လာတဲ့ ကျွန်တော့်စကားကို ဘယ်သူ
ကမှ နားမလည်ကြဘူး။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်က ရင်ဘတ်ပိုင်းကို
ပို့က်ပြတယ်။ ဒါလည်း နားလည်ကြပုံမပေါ်ပါဘူး။ ပြူးကြောင်
ကြောင်တွေနဲ့ ငေးကြည့်နေကြတယ်။

အရင်ဆုံးနားလည်သွားတာက တေးဦးယဉ်။

“ဒီမှာ ရှင် ရှင် တခြားမှာ သွားထိုင်နေစမ်းပါ။
ဒီကိစ္စ ဓာတ်ပုံဆရာနဲ့ ကျွန်မပဲ ပြီးအောင် တာဝန်ယူလိုက်တော့
မယ်”

“ဟ! ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သွား၊ ရှင် ဝေးဝေးသွားနေပါတော့၊ သွား”

သူက ကျွန်တော့်ကို အတင်းကို တွန်းထိုးနှင်လွှတ်ပါ
တယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော့်မှာ အူကြောင်ကြောင်နဲ့ ထွက်လာခဲ့ရ
တာပေါ့။

အပြန်ကျ သူက ကျွန်တော့်ကို ကောတော့တာပါပဲ။
တကယ့်ကို အမေက သားကို ဆူနေသလိုမျိုး။

“ရှင်ဟာလေ၊ တကယ့်ကို ပါးရည်နပ်ရည်မရှိတာပဲ
သိလား၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို လူတွေရှေ့ အဲသလို ပြော
စရာလားရှင် ဟင်”

“ဟော့ ဗျာ”

“ဘာဟော့ဗျာလဲ? ဟွန်း ကိုယ့်အရာလဲမဟုတ်ဘဲနဲ့ မနေတတ်၊ မထိုင်တတ်၊ တကယ်ပဲ”

“ကျွန်တော်က လှသွားအောင် စေတနာနဲ့အကောင်းပြော တဲ့ဟာ၊ မင်းသမီးရဲ့ ဟို ဟို ရင် ရင်ဘတ်ကြီးက ပြား ပြား”

“ကဲ တော်ပါတော့၊ ရှင်ဟာလေ ပြောလေဆိုးလေ၊ တကယ်ပါပဲ”

အဲဒါ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနဲ့ ရုံးကို ပြန်ခဲ့ကြတာ မြသဇင် မှာ ကျွေးမယ့်ထမင်းပွဲနဲ့ ဝေးခဲ့ရတယ်။

ရှေးလူကြီးသူမတွေပြောသလို မိန်းမတွေဟာ ပင်လယ် ပြင်နဲ့တူတယ်ဆိုတာ အမှန်ပဲ။ ရာသီဥတုက အခုကောင်းနေပေ မယ့် တော်ကြာ ဖောက်ချင်ဖောက်သွားတတ်တာ။

ညနေအိမ်ပြန်ခါနီးတော့ ရုံးအောက်မှာ Taxi ငှားမလို့ လုပ်နေတဲ့ သူ့ကို တွေ့ရတယ်။ ဝိုင်းဆိုတဲ့ သူ့သူငယ်ချင်း ကောင်မလေးကိုတော့ မတွေ့ရဘူး။

သူ ကျွန်တော့်ကို လမ်းကြိုခေါ်တင်ရမလို့၊ မတင်ရမလို့ ချီတံ့ချီတံ့နဲ့ ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့်လုပ်နေသေးတယ်။

ကျွန်တော်က သူ့အနားကပ်သွားပြီး

“ဘာလဲ! ခင်ဗျားက Taxi ငှားပြီး အိမ်ပြန်မလို့ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီနေ့ သိပ်ပင်ပန်းနေပြီ၊ ဘတ်စ်ကားနဲ့ မပြန်နိုင်တော့ဘူး၊ ပြီးတော့ ဝိုင်းလည်း မလာဘူးလေ၊ ဒါနဲ့ လမ်းကြိုတာပဲ၊ ရှင်လည်း လိုက်ချင် လိုက်ခဲ့ပေါ့”

“အလုပ်လုပ်လို့ရတဲ့လစာက တစ်ပဲခြောက်ပြား၊ ဒီလို

Taxi ပဲ စီးနေလို့ကတော့ အိမ်တိုင်တောင် ချွတ်ရောင်းရလိမ့်
မယ်”

“အောင်မာ၊ ရှင်က ရှင်က အဲ့ဒါ ရှင့်အပူပါ သလားဟင်!
ချွတ်နာသာပေး ရွှေရေးပန်းကန်တက်၊ ကျွန်မကိုများ ရှင့်လို
အစားဝင်လုပ်နေတဲ့ အလုပ်သမားမှတ်နေလား၊ တစ်ပြားမှမယူဘဲ
အပျင်းပြေလာလုပ်နေတာရှင့်၊ သိရဲ့လား ဟွန်း!”

သူက ပင်လယ်ပြင်လိုပဲ ပြောင်းလဲသွားပြန်တယ်။
ကျွန်တော့်ကို မခေါ်တော့ဘဲ မျက်စောင်းထိုး ... ခြေဆောင့်ပြီး
အားပေါ်တက်သွားတော့တာပေါ့။

“ခင်ဗျားမိဘတွေချမ်းသာတာ သိပါတယ် ဒေါ်ဘဝင်ရဲ့၊
ဇိုယ့်အစွမ်းအစနဲ့ ခင်ဗျား ဘယ်နှစ်ပြားရှာဖွဲ့လို့လဲ! သိပ်ကြီးကျယ်
နေနဲ့။”

ကျွန်တော့်စကားလည်းဆုံးရော Taxiက ထွက်သွားပြီ။
ဒါပေမယ့် ... Taxiပေါ်ကနေ ပစ္စည်းတစ်ခု လွင့်ထွက်လာပြီး
ကျွန်တော့်ရင်ဘတ်ကို တဲ့တဲ့လာမှန်ပါတယ်။ ဆံပင်ကို ကုပ်ထားတဲ့
အိတ်ကုပ်ကလေး။

ဪ ... ခေါင်းကနေ ဖြုတ်ပြီး ပေါက်လိုက်တာကိုး။

[၉]

သူက ကျွန်တော့်ကို စိတ်ဆိုးပေမယ့် အကြာကြီးတော့
စိတ်ကောက်လို့ မရဘူးပေါ့ဗျာ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်
ဆွဲနှစ်ယောက်က လုပ်ငန်းတွဲလုပ်နေရတာကိုး။

“ကျွန်တော်ကတော့ ဘတ်စ်ကားပဲ စီးမယ်”

“ရှင် ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ? Taxi ငှါးမယ်ဆိုရင်ကို
ပြဿနာ လုပ်တယ်၊ ရှင်ပိုက်ဆံကုန်သလား? ကျွန်မပိုက်ဆံနဲ့
ဈေးမ ငှါးတဲ့ဥစ္စာ”

“ဟေ့ အေး၊ သူများပိုက်ဆံနဲ့လဲ ကျွန်တော် ကပ်မစီး
ချင်ဘူး၊ အောက်တယ်”

“အမလေးဟဲ့ ငါ့နှယ်နော်၊ ဘယ်လိုလူမျိုးနဲ့များ လာ

တွေ့နေရသလဲမသိပါဘူး၊ သိပ်စိတ်ပျက်ဖို့ကောင်းတာပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်လည်း ခင်ဗျားလို မိန်းမနဲ့သာ တစ်သက်လုံးနေရရင် မလွယ်ဘူး”

“ဘာ! ရှင်နော် စကားပြောတာ အသားမယူနဲ့၊ ဘယ်သူမှလည်း ရှင်နဲ့တစ်သက်လုံး အတူမနေဘူး ဟွန်း”

“ကဲ အမိ၊ Taxi နဲ့သွားလို့ ခင်ဗျားအရင်ရောက်လဲ စောင့်သာနေပေတော့”

ကျွန်တော်က သူ့ကို တမင်ညစ်နေတာ။ စာရေးဆရာ တစ်ယောက်အိမ်ကို စာမူတောင်းဖို့ သူ တစ်ယောက်တည်း အရင်သွားနှင့်မှာ မဟုတ်ဘူး။

ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ သူ ကျွန်တော့်နောက်က တဖတ်ဖတ် လိုက်လာတယ်။ အဲ တဖတ်ဖတ်မဟုတ်ဘူး၊ တခွပ်ခွပ်။ သူ ဒေါင်မြင့်ဖိနပ်က တခွပ်ခွပ်မြည်နေတာ။

“ဘုန်း”

“အ”

အနားရောက်တော့ ဘာမပြောညာမပြောနဲ့ ကျွန်တော့် ကျောကို ထုတဲ့လိုက်တာ ကျောကိုကော့သွားတာပဲ။

“ဟ! ဘာလို့ လူကို ထုရတာလဲ? နာလိုက်တာ”

“နာရင် သေလိုက်၊ အမြင်ကပ်လို့ကို ထုတာ သိပြီလား? ဟွန်း”

“ဒါကြောင့် တစ်သက်လုံး အတူမနေချင်ဘူး ပြောတာပေါ့ဗျ၊ ဟင်”

မိန်းမတွေများ မျက်စောင်းထိုး၊ နှုတ်ခမ်းစု၊ ငြေဆောင်း

လုပ်တာတွေကို တစ်နေ့တစ်နေ့ လေလံအပြိုင်ဆွဲနေကြသလား
မသိပါဘူး။

“လာ လာ အမိ၊ အဲဒီကားနဲ့လိုက်မယ်၊ ခင်ဗျား ပါလိုသာ
နှစ်ရာကားစီးမှာ ကျွန်တော့်ဖာသာဆို ငါးဆယ်ကားပဲ စီးတာဗျ”
“ရှင်ဟာလေ”

ကားပေါ်တက်လာကြတာမို့ သူ ဘာမှ ဆက်ပြောလို့
မရတော့ဘူး။ Air-con ကား လူပိုမတင်ဘူးဆိုပေမယ့် ကျွန်တော်
ရာ သူပါ ထိုင်စရာမရဘဲ မတ်တတ်ရပ်လိုက်ခဲ့ရတယ်။

လူတွေက တက်လိုက် ဆင်းလိုက်ဆိုတော့ ဟိုဘက်
တိမ်းပေးရ ဒီဘက်တိမ်းပေးရနဲ့ တွန်းတိုက်ခံရဖန်များတော့ သူ
မျက်နှာလေးက ရှုံ့မဲ့လို့။ Air-con လွတ်ထားတာတောင် ချွေးဥ
ကလေးတွေသီးနေရှာတယ်။ သနားပါတယ်ဗျာ။

တကယ်ဆို သူ့ဘဝလေးက ရွှေပေါ်မြဲတင်နေလာခဲ့ရ
တာ၊ ဘတ်စ်ကားတိုးစီးဖို့ဆိုတာ၊ အိပ်မက်တောင် ယောင်မက်
မှာမဟုတ်ဘူး။

ကျွန်တော် သက်သက်ညစ်နေမိတာ ဒီလိုကျတော့လည်း
သနားစရာလေး။ ဟင်း ယောက်ျားတွေရဲ့ အသည်းကိုက နုလွန်းပါ
တယ်ဗျာ။ သိပ်သနားလွယ်တာ။

“အား လား လား”

အတွေးလွန်နေတာနဲ့ သူ့ဆီက ညည်းသံလေးထွက်လာ
တာတောင် သတိမထားမိဘူး။

“ဒီမှာ ကိုအင်အား၊ ရှင် ကျွန်မခြေထောက်ညှိ
တက်နင်းထားတယ်”

သူ့အသံစူးစူးလေးက ကျွန်တော့်နားစည်ထဲတိုးဝင်လာတယ်။

“အင်းပါ၊ ခင်ဗျားခြေထောက်ကို ဘယ်သူမှ တစ်သက်လုံး နင်းမထားပါဘူး။”

“ဘာ!”

“အဲ အော်လိုက်တာဗျာ၊ လန့်သွားတာပဲ၊ ကျွန်တော် ဘာပြောလိုက်မိတာပါလိမ့်။”

“အူကြောင်ကြောင် လုပ်မနေနဲ့၊ ပြောလိုက်ရင် တစ်သက်လုံး၊ တစ်သက်လုံးဆိုတာချည်းပဲ၊ ကဲ”

“အား နာတယ်လေဗျာ”

သူက ကျွန်တော့်ဗိုက်ခေါက် အဲ မဟုတ်ဘူး ခါးခေါက်ကို ဆွဲလိမ်တယ်။ လူကို ဒီလိုပဲ နှိပ်စက်နေတော့မှာလားမသိဘူး။

“နာနာပေါ့၊ ဘယ်သူမှ ရှင့်ကို တစ်သက်လုံး လိမ်ဆွဲမထားဘူး၊ မှတ်ပလား။”

“ခင်ဗျားနော်၊ ကျွန်တော့်ကို တစ်ချိန်လုံး ကိုယ်ထိလက် ရောက်ကျူးလွန်နေတယ်”

“ဘာဖြစ်လဲ! ပါးစပ်ပိတ်၊ ထပ်နာချင်လို့လား။”

ကိုယ့်ဆရာရေ၊ ခင်ဗျားတို့ဆိုရင်ရော လွန်ဆန်နိုင်မှာလား။ ကျွန်တော်ကတော့ ပါးစပ်ကို “အု” ခနဲနေအောင် ပိတ်လိုက်ရတယ်။

အင်း ဒါတွေကြောင့် လောကမှာ မယားကြောက်တဲ့ အဖွဲ့ဝင်တွေ များများလာတာနေမှာ၊ ဟီ ဟီ။

ဒါတွေ ထားပါ။

ကျွန်တော်တို့ စာမူယူရမယ့် စာရေးဆရာရဲ့ အိမ်ကို ဆရာ့အိမ်လာကြတယ်။

“ဪ ဆရာနိုးနေပြီကိုး”

“အေးကွ၊ ခုပဲ နိုးတာ၊ လာကြ”

ဆရာက ခရီးဦးကြိုပြုရင်း ထိုင်ခိုင်းတယ်။ ဆရာကတော်ကလေးထမင်းကျွေးရင်း လှမ်းပြောတယ်။

“ခုမှသာ နိုးတယ်၊ ညကလည်း စာရေးတာမဟုတ်ဘူး၊ ဒါ မော့ပြီး အိပ်သွားတာ”

“မင်းကလဲကွ၊ ဧည့်သည်ရှေ့မှာ”

“အမလေး၊ ပြောတာကျရက်တယ်၊ သောက်တာကျရက်ဘူးလား”

“မင်းတိုက်သလောက်လေးသောက်တာပါကွာ၊ ဝတောင်ဝဘူး”

“ရှင် ရှာတဲ့ငွေလေးနဲ့ ဝအောင်သောက်ချင်လို့ရမလား! ဆဲပါ၊ ကလေးတွေအတွက် ကျွန်မ ကော်ဖီသွားဖျော်လိုက်ဦးမယ်၊ သားလေး သားဖာသာစားနေနော်”

ဆရာကတော်က မီးဖိုဘက် ထွက်သွားတယ်။ ကျွန်တော်တို့တားချိန်တောင် မရလိုက်ပါဘူး။

“မိန်းမတွေက ဒီလိုပဲကွ၊ ဘယ်လောက်ရလို့မှ မလောက်ဘူး၊ ကိုယ်က အရက်သိပ်ကြိုက်တာ၊ ဒါပေမယ့် ... မိန်းမတိုင်းချင်ပေးတာပဲ သောက်ရတယ်၊ သူတို့က ကိုယ်တို့ကြိုက်တာတွေဆို ဝအောင်မကျွေးပါဘူးကွာ”

အရက်အပြင် ဘာတွေကြိုက်သေးလဲတော့ မသိဘူး။

ကျွန်တော့်အဖေ မသေခင်ကလည်း ဒီလိုစကားမျိုးပြောတယ်ဗျာ
ကျွန်တော့်အဖေကကျတော့ ဆေးလိပ်သိပ်ကြိုက်တာ။

စာရေးဆရာက ဆက်ပြောပြန်တယ်။

“အပြင်ထွက်ပြီး သူတို့မသိအောင်တော့ လုပ်ဖို့မစဉ်းစား
နဲ့၊ သူတို့က သိတယ်၊ ကျန်တာတွေပါ အကုန်အပိတ်ခံရလိမ့်မယ်”

ဘာတွေလဲတော့ မသိဘူး။ ဒါပေမယ့် နားထောင်
နေလိုက်ပါတယ်။ သူ့မျက်နှာလေးကတော့ ခပ်မဲ့မဲ့ပေါ့။

“မိန်းကလေးတိုင်းတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဟဲ့ ဟဲ့ အချို့အချို့
ပြောတာပါ”

သူ့မျက်နှာမြင်မှ သတိရပြီး စာရေးဆရာက စကားကို
လျှော့ချလိုက်ပါတယ်။

“ဦးဦး၊ ကန်စွန်းရွက်တုပ်ကွေးရော ဘယ်တော့ဖြစ်မှာလဲ
ဟင်?”

ရုတ်တရက်မေးလိုက်တဲ့ ဆရာသားလေးအသံကြောင့်
ကျွန်တော် ကြောင်သွားတယ်။ ကြည့်လိုက်တော့ ကန်စွန်း
ရွက်ကြော်လေးနဲ့ ထမင်းစားနေတာ။

ကျွန်တော် အတော်လေး စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမိတယ်။

“ကန်စွန်းရွက်တုပ်ကွေးဖြစ်ရင် သားတို့ ကန်စွန်းရွက်
မစားရတော့ဘူးပေါ့နော် ဦးဦး”

ကျွန်တော် ယောင်တောင်တောင်နဲ့ ခေါင်းညိတ်လိုက်မိ
တယ်။ ကယောင်ကတမ်းနဲ့လည်း ကော်ဖီခွက်ကို ကောက်မော့
လိုက်တယ်။

ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ ဆရာစာမူယူပြီး ပြန်ခဲ့ကြတယ်။

ပြန်ခါနီးမှာ ...

“ရှေ့ သားသား၊ ဒါက သားသား ကြက်ကင် ဝယ်စား
နဲ့နော် ... ခု ကြက်တုပ်ကွေးတွေ မဖြစ်တော့ဘူး၊ စားလို့ရပြီ”
ပိုက်ဆံငါးထောင်ကို ထုတ်ပေးထားခဲ့လိုက်ပါတယ်။

မိန်းမဖြစ်တဲ့သူက ယောက်ျားဖြစ်သူကို ပူညံ့ပူညံ့ လုပ်
တယ်ဆိုတာမျိုးက အဆန်းတကြယ်ဖြစ်ရပ်ကြီးမှ မဟုတ်တာ။

ဒါပေမယ့် ... ကျွန်တော့်မိန်းမလည်းမဟုတ်ဘဲနဲ့ သူက
ပူညံ့ပူညံ့လုပ်နေတာ ဆန်းတယ်။

“ဒီမှာ ရှင်က ဘယ်လောက်ချမ်းသာနေလို့ စာရေး
ဆရာသားကို မုန့်ဖိုးငါးထောင်ကြီးများတောင် ပေးခဲ့တာလဲ”

“ဟ! ဘာဖြစ်လဲ! ကလေးကို ကြက်ကင်လေးဘာလေး
စားစေချင်လို့ပေါ့ကွ”

“ကလေးမစားရဘဲ လူကြီးက သောက်သွားရင်ရော”

“ဒါတော့ယ နိဗ္ဗာန်နု ပစ္စယောဟောတုပေါ့၊ သူစိမ်းက

တောင် ကျွေးချင်လို့ကျွေးခဲ့ပြီပဲ။ မွေးထားတဲ့ဖအေက လုပ်ရက် ရင်လုပ်ပေါ့”

“ရှင်ဟာလေ၊ Taxiခလေး နှစ်ထောင်လောက်ကျ နှမြော နေပြီ ခုမှ”

“အင်းလေ၊ Taxiမစီးလည်း ဒီခရီးက ရောက်တာပဲ။ အဲဒီအတွက် ကုန်မယ့်ငွေကို ခုလို ဒါနလုပ်လိုက်တော့ ကုသိုလ်မရ ပေဘူးလား”

“မသိဘူး၊ ရှင်ဟာလေ တစ်မျိုးပဲ။ ဘယ်လိုလူမှန်းကို မသိဘူး”

“ပေါင်းလာတာပဲကြာပြီ၊ ခုထိ မသိသေးဘူးလား”

“ဘာ”

“ဘာမှမဟုတ်ဘူး၊ စာမူတွေ တောင်းစရာကျန်သေး တယ် ပြောတာပါ”

သူက အသံထွက်ပြီး ဘာမှ ဆက်မပြောတော့ပေမယ့် ပါးစပ်ကတော့ ပွစိပွစိလုပ်နေတုန်းပဲ။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ဆက်ဆံရေးက တွေ့စတုန်း ကလို ရန်စွယ်နဲ့ငေါငေါမဟုတ်တော့ဘူး။ လုပ်ငန်းသဘောအရ အတူတွဲလုပ်ရင်း အတော်အတန် ဆက်ဆံရေးပြေလည်နေပြီ။

ရုံးထဲမှာ ရှိနေချိန်ဆိုရင်တော့ သူက ကုမ္ပဏီရုံးခန်းဘက် သွားနေတတ်တယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ရုံးမှာရှိနေချိန်ဆို အင်တာ နက်မွေတာ များတယ်။

“ဟေ့ကောင် အင်အား”

တစ်ရုံးတည်းမှာ အလုပ်လုပ်နေပြီး ရုံးအတွင်းမှာ မတွေ့

ရတာကြာပြီဖြစ်တဲ့ ကျော်လင်း။

သူက ကျွန်တော့်ကိုတွေ့တာနဲ့ လှမ်းအော်ရင်း ဝင်လာတယ်။

“မင်း ထမင်းစားပြီးပြီလား။”

“ဘယ်စားရသေးမလဲ”

“လာကွာ အောက်ဆင်းစားရအောင်၊ ငါလည်း မိုက်ဆာနေပြီ၊ ဩော် တေးဦးယဉ် စားပြီပလား။”

ကျွန်တော်က လှစ်ခနဲလှမ်းမြင်လိုက်ရတဲ့သူ့ကို မေးလိုက်တယ်။

“မစားရသေးဘူး”

“ဝယ်ခဲ့ပေးရမလား”

“ရတယ်၊ ကျွန်မ လမ်းဘေးဆိုင်မစားဘူး၊ ဝိုင်းလာမှ အင်ကြင်းစားသောက်ဆိုင်မှာ သွားစားမယ်”

ကျော်လင်း ဇက်ပုသွားတယ်။ တေးဦးယဉ်ဆိုတဲ့ ကလေးမက ချစ်အောင်မနေတတ်ဘူးဗျ။ စကားပြောတာ ရိုင်းပြီး တကယ့်လူရိုက်ပေါက်။

“ခင်ဗျား အထင်ကြီးတဲ့ စားသောက်ဆိုင်တွေကလည်း တချို့ဆိုင်တွေဆို ကြွက်တွေတက်၊ ပိုးဟပ်တွေတက်၊ ကြွက်ချေးတွေပါလာနဲ့ ခဏခဏတွေ့ဖူးနေတာပဲ၊ ကြီးကျယ်မနေနဲ့၊ ဗဟုဝါ”

“ကြီးကျယ်တယ်၊ ဘာဖြစ်လဲ၊ ရှင့်အပူပါသလား ဟွန်း”

ကျော်လင်းက ကျွန်တော့်ကို လက်ကုပ်တယ်။ ပြန်ပြောမနေနဲ့ဆိုတဲ့သဘော။

ကျွန်တော်နဲ့ကျော်လင်း ထမင်းစားဖို့ ထွက်လာခဲ့ကြတယ်။ မထွက်ခင် သူက အမိအရ လှမ်းအော်ဖြစ်အောင် အော်ရင်း ဩဇာပေးလိုက်ပါသေးတယ်။

“ဒီမှာ ရှင့်ကို သူဌေးခိုင်းထားတာရှိသေးတယ်နော်၊ အိုဘားမားကောက်ကြောင်းထွက်နေပြီ၊ အဲဒါ တစ်ခါထဲ ဝင်ဝယ်လာခဲ့”

ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်သိတာပေါ့ဗျာ။ အဲဒါကို သူက ဆရာဝင်လုပ်လိုက်သေးတာ။

“အိုဘားမားကောက်ကြောင်းကြီးများ စိတ်မဝင်စားပါဘူး၊ မိုးဟေကိုဇောက်ကြောင်းကမှ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသေး”

“ရှင်နော်၊ ဘာတွေ မဟုတ်မဟပ် အော်ပြောနေတာလဲ”
အဲဒီအချိန်မှာ ဝိုင်းရောက်လာတာနဲ့ သူ့အာရုံတွေ ပြောင်းသွားတယ်။

“ဟဲ့ ဦးယဉ်၊ ဘယ်လိုဖြစ်လို့လဲ”

“မပြောချင်ပါဘူးဟယ်”

“အေးလေ၊ မပြောချင်လဲ မပြောနဲ့”

“မပြောဘူးဟေ့၊ မပြောဘူး”

“ဟီး ဟီး နင်နဲ့အင်အားက စကတည်းက ယဉ်သကို ဆိုသလိုပဲနော်၊ အပေါက်အလမ်းကို ခုထိ မတဲ့ဘူး”

“မုန်းစရာကြီး၊ ဘယ်နေရာမှကို အချိုးမပြောဘူး”

“ဟဲ့ အဲဒီတစ်ယောက်က ထူးတော့ထူးခြားတယ်နော်၊ သူဝတ်တဲ့အင်္ကျီတွေက နာမည်ကြီး၊ ဈေးကြီးတဲ့ Brand တွေချည်းပဲ”

“လွမ်းလောက်စရာမရှိပါဘူးဟာ ယောက်ျားဖြစ်ပြီး Taxi ခေါ်လည်း နှမြော၊ ဈေးကြီးတာ ဝယ်စားဖို့လည်း နှမြောနဲ့ သူ့ အလုပ်လုပ်လို့ရတဲ့လစာ သူ့အိမ်ကိုမပေးဘဲ အဲသလို အင်္ကျီတွေ ဝယ်ဝတ်တာနေမှာပေါ့”

“ဟင်! နင်ပြောသလို နှမြောတဲ့သူဆိုရင် ဟိုကလေးကို ကြက်ကင်ဝယ်စားဖို့ အလကားနေရင်း ငါးထောင်ပေးပါ့မလား”

တေးဦးယဉ်က စဉ်းစားသလိုလုပ်နေတယ်။ ဟုတ်တော့ ဖုတ်တယ်။ အင်အားက ရုံးမှာဆို အိမ်ထောင်သည် ဖြစ်တဲ့ ဘိုအောင်မောင်းတို့ မပြေလည်တာကို ပေးတာ ကျွေးတာ ကူညီတာမျိုးတွေ ခဏခဏ တွေ့ဖူးနေတာပဲ။

ဒါကြောင့် သူကတောင် မနေနိုင်မထိုင်နိုင် ဝင်ပြော ဖြစ်သေးတယ်။ ကိုယ်တောင် မရှိလို့ လစားဝင်လုပ်နေတာ သူများ ဘာပေးစရာလိုသလဲလို့ပေါ့။

“ဒီမှာ မိဦးယဉ်”

“ဘာလဲ”

“တို့တွေအတွက် ရွှေခြေထောက်ပိုင်ရှင်ဆိုတာ လဲ ခက်ခဲတယ်၊ ရွှေလက်ပိုင်ရှင်ကျပြန်တော့ မလွယ်ဘူး”

“ဟင်! ဒါဆို”

“ရွှေပါးစပ်ပိုင်ရှင်၊ အင်း ရွှေပါးစပ်ပိုင်ရှင်တွေထဲက ဆိုရင်ရော”

“ဘာလဲ၊ ရွှေပါးစပ်ပိုင်ရှင်”

“ဟာ နင်ကလဲ၊ စင်ပေါ်တက်ဟဲလိုက်တာနဲ့ တစ်ပွဲ ဆို ငွေတွေ တစ်ထောကြီးရတဲ့ အဆိုတော်ပေါ့”

ထူးမြတ်ကြယ်

“ဟာ! အဆိုတော်တွေက လူပျိုမကျန်သလောက်ပဲဟာ
စဉ်းစားမနေနဲ့။”

“အေးလေ၊ ဟင်း တကယ်တမ်းကျ အင်အား လေးက
ရေလည်လန်းတယ်ဟ”

“တော်စမ်း ဝိုင်း၊ နဂိုကမှ နေရင်းထိုင်ရင်း အလကား
ကြီးကျယ်နေတဲ့လူ၊ ကြားသွားလို့ ရောင့်တက်နေဦးမယ်”

“မကြားနိုင်ပါဘူး၊ ဟိုသီချင်းလိုဖြစ်နေဦးမယ်၊ အချစ်
က မင်းအနားမှာပါဆိုတာလေ”

“ပြောလေ ကဲလေပါလား ကဲ”

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း ဟင်း”

“ဘယ်လိုလဲ အင်းအား”

“ဘာလဲကွ အရင်းလည်း မပါ၊ အဖျားလည်းမပါ”

“သိရဲ့သားနဲ့ အူကြောင်ကြောင်လုပ်မနေနဲ့ ဒီလို အလန်းစားလေးနဲ့ အနီးကပ်ဆုံခွင့်ရနေတာ မင်းရုပ်၊ မင်းပညာ၊ မင်းအဆင့်နဲ့ ပွဲသိမ်းနိုင်ရဲ့နဲ့ ဘာထွင်လုံးတွေ လုပ်နေတာလဲ”

“အဲသလို မိန်းမစားမျိုးတွေအတွက်ကို လုပ်နေရတာ လောကမှာ ငွေတစ်ခုထဲ ကြည့်တတ်ထဲ မိန်းမမျိုး၊ လူတစ်ယောက်ကို ငွေရှိမရှိနဲ့ တန်ဖိုးဖြတ်တတ်ကြတဲ့ အမျိုးအစားတွေ ကြည့်မရပါဘူး”

“မင်းကလည်းကွာ၊ မိန်းမပါဆိုမှ မိန်းမကျင့်မိန်းမကြံ

တော့ ရှိမှာပေါ့”

“မဟုတ်ဘူး၊ လွန်တယ်၊ သူက သူများထက် လွန်တယ်၊ ငွေဆိုတာ ဟောဒီ လူတွေကပဲရှာနိုင်တယ်ဆိုတာ သူ မစဉ်းစားမိ လေရှာဘူး”

“အဲဒါကို မင်းက ခွင့်လွှတ်ပေး”

“ဟေ့ကောင်၊ ကိုးရီးယားကားထဲက စကားတွေ လာ ပြောမနေနဲ့”

“မင်းအတွက်ပြောတာ အင်အားရ”

“မလိုဘူး”

“မင်း တကယ်စိတ်မဝင်စားတာလား”

“တကယ်မဟုတ်ဘူး၊ နှစ်ကယ်”

“ဟ! တယ်ဆိုပါလား၊ မင်း အာသဝေါကုန်ခမ်းနေပြီ လား အင်အား”

“ငါ ပုထုဇဉ်ပါ”

“အေးလေ၊ ဒါများကွာ”

ကျော်လင်းက ကျွန်တော့်ကို မချင့်မရဲဖြစ်နေပုံရတယ်။ ဒီကောင် အရမ်းအတာပဲ။ ကျွန်တော်ပြောသမျှ ယုံနေတယ်။ မိန်းမလှလေးတစ်ယောက်ကို စိတ်မဝင်စားတဲ့ယောက်ျားရယ်လို့ ဒီလောကမှာ ရှိပါ့မလား။ ဟီး ဟီး။

ကျွန်တော်လည်း ခြောက်နေတာမှမဟုတ်တာ ... ဒီတော့ ဟိုစိတ်ဒီစိတ်တွေရှိတာပေါ့။ ချစ်စိတ်တို့ မုန်းစိတ်တို့ပြောတာပါ။

ဒါပေမယ့် မိန်းမနဲ့ ကလေးဆိုတဲ့အမျိုးက သူတို့ကို ချစ်နေမှန်း မပြတာကောင်းတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့

အင်မတန်ရောင့်တက်တတ်လို့ပါပဲ။

“မိန်းမတို့ရဲ့ အဆင်းက ဥစ္စာတဲ့အင်အားရ၊ ရုပ်ရည်လှပတဲ့ မိန်းမတွေကိုဆို အဘိုးကြီးပဲဖြစ်ဖြစ်၊ တစ်ခုလပ်ပဲဖြစ်ဖြစ် ငွေရှိရင် သိမ်းပိုက်ဝယ်ယူသွားကြတာ ဓမ္မတာပဲကွ”

“အေးလေ၊ အဲဒါက အဘိုးကြီးမို့ တစ်ခုလပ်မို့ ငွေအားကိုးရတာ၊ ငါက အဘိုးကြီးလည်းမဟုတ်၊ တစ်ခုလပ်လည်းမဟုတ်၊ ပြီးတော့ ရုပ်ဆိုးကြီးလည်းမဟုတ်၊ ဟဲ”

“အင်း အင်း ပြီးတော့ မင်းကိုပဲ အဘွား ကြီးရုပ်ဆိုးဆိုး တစ်ခုလပ် လာဝယ်လိမ့်မယ်၊ အဲဒါပဲ စိတ်ဝင် စားတော့”

“ငွေ! ဘာလုပ်ရမှာလဲ! ငါမှမလိုတာ”

“ချိုးပဲ”

ကျော်လင်းက ကျွန်တော့်ကို ဘယ်ဘက်ကမှ လှည့်ပြောလို့မရတော့ စိတ်တိုသွားတယ်။

“ဒါနဲ့နေစမ်းပါဦး ကျော်လင်းရ”

“ဘာလဲ”

“ငါ့ကိုကျပြောနေပြီးတော့ မင်းလည်းယောက်ျားပဲ၊ သူ့ကို စိတ်မဝင်စားဘူးလား”

“ဟ! ဒီလိုပြောလို့မရဘူးလေ၊ သဘာဝတရားကြီးက သူနဲ့တန်ရာတန်ရာ ရှိပြီးသားကွ၊ တေးဦးယဉ်က ငါနဲ့မတန်ဘူး၊ မင်းနဲ့မှ”

“ပြောတာကောင်းတယ်”

“နောက်မနေနဲ့၊ တော်ကြာ အဘိုးကြီးနောက်ပါသွားမှ ဟုတ်ပေ့ဖြစ်နေမယ်”

“ဒါမျိုးကတော့ မလွမ်းသေးဘူးကွာ”

“ပြီးတာပဲ”

ကျွန်တော်နဲ့ကျော်လင်း ထမင်းစားရင်း စကားကောင်း နေကြတာ။ နေ့ နှစ်နာရီထိုးပြီးမှ ရုံးပေါ်ပြန်ရောက်ကြတယ်။

ကျော်လင်းက မဂ္ဂဇင်း မထုတ်ခင်ကတည်းက ကုမ္ပဏီ မှာ လုပ်နေတာဆိုတော့ ကုမ္ပဏီရုံးခန်းဘက်မှာနေတာများတယ်။

ကျွန်တော်နဲ့ဦးယဉ်ကတော့ မဂ္ဂဇင်းသီးသန့်။ ဒါတောင် မရွှေ့ချောက ကုမ္ပဏီရုံးခန်းဘက် ခဏခဏသွားနေတာ။

“ဟွန်း ထမင်းစားသွားတာ ဒီလောက်ကြာရသလား”

တကယ်ပါပဲဗျာ။ နည်းနည်းလေးမှ သြဇာပေးရပေးရ ဆရာလုပ်ရလုပ်ရ အဲ့ဒါမှပဲ နေသာထိုင်သာရှိတယ်ထင်တယ်။

“မျက်စိအောက်ကကို အပျောက်မခံနိုင်ဘူးပေါ့”

“ဘာပြောတယ်”

“ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားကလဲ”

“ရှင် စကားပြောရင် ကြားအောင်ပြော၊ တိုးတိုး တိုးတိုး၊ ပွစိ ပွစိ မပြောနဲ့”

“ကြားရင် အသတ်ခံရမှာပေါ့”

“ဘာပြောလိုက်ပြန်တာလဲ”

“ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ဒီလိုပါပဲ”

“ရှင်နော်၊ လုပ်လာပြန်ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့နောက်ထား သူဌေးဝယ်ခိုင်းတဲ့စာအုပ်ပါလား”

“ပါရတာပေါ့၊ ထမင်းမစားခင်ကတည်းက အရင် သွား”

ဝယ်ထားတာ”

“ပါရင်ပေး၊ ကျွန်မ သွားပေးတော့မယ်”

ကျွန်တော် သွားပေးလည်းရရဲ့သားနဲ့၊ အဲသလို ဆရာ
က ဝင်လုပ်သေးတာ။ ဒါလည်း ခံနေရတာပဲဗျ။

ဆရာမကြီးက စာအုပ်ကလေးယူပြီး ကုမ္ပဏီရုံးခန်း
ဘက်ကို ကော့တော့ကော့တော့ ထွက်သွားတယ်။

သူ ထွက်သွားတော့မှ ခုနက ခေါင်းငုံ့ပြီး ကျိတ်ရယ်
နေကြတဲ့ ကောင်မလေးတွေ ခေါင်းထောင်လာကြတယ်။

“အဲဒီမမကလေး ကိုကြီးအင်အားကို သိပ်နိုင်စားတာပဲ”

“တစ်အိမ်ထဲ အတူနေတဲ့အချိန်ကျရင် နိုင်စားရဲမှာ မဟုတ်
တော့ပါဘူး”

“ဟယ် တကယ်လား ကိုကြီးအင်အား”

“တကယ်ပေါ့ဟ”

“ပိုက်ဆံလည်းရှိ ရုပ်ကလည်းချောတဲ့ အဲဒီမမကို ရရင်
တော့ ကံကောင်းတာပဲ”

“ဟ! ဘယ်ကလား၊ ကံဆိုးမှာဟ”

“ဟင်! ဘာလို့လဲ”

“ဒါတွေ နင်တို့မသိပါဘူး၊ ဒါနဲ့ ဒီမှာ ကြည့်စမ်း”

ကျွန်တော်က ပြောပြောဆိုဆို ကျောပိုးအိတ်ထဲက ပစ္စည်း
လေးတစ်ခုကို ထုတ်ပြလိုက်တယ်။

“ဟယ် ဘီးကုပ်လေးပါလား၊ လှလိုက်တာ၊ ဟင်း ဒါ
ဟို မမဦးယဉ်ရဲ့ ဘီးကုပ်မဟုတ်လား”

“အောင်မာ ဒီလိုဘီးကုပ်မျိုး သူတစ်ယောက်တည်းမှာပဲ

ရှိတယ်လို့ နင်ထင်လား မိဖြိုး”

“အင်းလေ၊ ဈေးထဲမှာတော့ အများကြီးရှိတာပေါ့ ဒါပေမယ့် ဒီလောက်ဈေးကြီးတာကို သမီးတို့မှ မသုံးနိုင်တာ”

“ဈေးကြီးတယ် ဟုတ်လား၊ ဒါ ဘယ်လောက်တန်လို့လဲ”

“ခုနစ်ထောင် ရှစ်ထောင်လောက်ရှိမယ်”

“ဒါ နှစ်ထောင်နဲ့ဆို နင် ယူမလား”

“ဟာ တကယ်လား၊ ယူမှာပေါ့ သိပ်ယူ ဟီး”

ဆယ်ကျော်သက်မလေး၊ ခုန်ပေါက်မြူးတူးသွားတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ သူ ပြန်ဝင်လာတယ်။ ကျွန်တော်တို့တွေ ရယ်မော နေတာမြင်တော့ “ကလေးတွေနဲ့တုပြီး ဟိလာတိုက်နေတယ် လုပ်စရာရှိတာ လုပ်မနေဘူး” တဲ့။ ကျွန်တော်က

“ခင်ဗျား ဘာပြောလိုက်တာလဲ”

“ဘာမှ မဟုတ်ဘူး”

“ဘာ ဘာမှ မဟုတ်ဘူးလဲ! ကျွန်တော် ကြားတယ်နော် မနာလိုဘူးလား”

“ဘာ”

“ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး”

သူက ကျွန်တော့်ကို မျက်စောင်းနဲ့ ပစ်ပေါက်လိုက်ပါတယ်။

မဂ္ဂဇင်းလုပ်ရတာ ပျော်စရာတော့ အကောင်းသား။ လူစုံ
စာစုံ အကြောင်းအရာစုံ ကဏ္ဍစုံနဲ့ အကုန်ထိတွေ့ခွင့်ရတာ။
အဓိက ကျွန်တော့်ကို ပျော်ရွှင်စေတာ တစ်ခုလည်းရှိသေးတယ်။

အဲဒါကတော့ ကျွန်တော့်နှလုံးသားကို တစ်ရစ်ချင်း ဆွဲငင်
သိမ်းယူနေတဲ့ အချစ်။ ဒီစကားလုံးက ကျွန်တော့်ခန္ဓာဝန်းကျင်
မှာတော့ တော်တော်လေးစိမ်းနေတယ်။

ဒါကြောင့် ကောင်းကောင်းဝန်မခံဘဲ ရှက်ကန်ကန် ပြီး
ငြင်းဆန်နေတာပေါ့။ ကျွန်တော်ကလည်း ကျွန်တော့်ကိုယ်
ကျွန်တော် မသိယောင်ဆောင်နေတယ်ဆိုပါတော့။

ဪ အချစ်ရယ်။

ထူးမြတ်ကြယ်

“ကိုအင်အား၊ ဒီမှာ ဒီမှာ ကိုအင်အား”

အလုပ်လေးနည်းနည်းပါးနေတာနဲ့၊ ကုမ္ပဏီ ဧည့်ကြိုကောင်တာမှာ ကျွန်တော် စကားလာပြောနေတာ။

အဲဒီအချိန် ဝိုင်းက လှမ်းခေါ်လို့ ပြောလက်စ ရပ်လိုက်ရတယ်။

“ပြော မဝိုင်း၊ ဘာကိတ်”

“ကျွန်မကိစ္စမဟုတ်ဘူး၊ ရှင့်ကိစ္စ”

“ကျွန်တော့်ကိစ္စ၊ အင်းလေ၊ ဘယ်သူ့ကိစ္စဖြစ်ဖြစ် ပြောပါ”

“ရှင် ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ၊ ဟိုမှာ ဦးယဉ် ဒေါကန်နေပြီ”

“ဗျာ! ဒေါကန်နေတယ်၊ ဘယ်သူ့ကိုလဲ”

“ရှင့်ကိုပေါ့”

“ဟာ! ကျွန်တော့်ကို ဒေါကန်ရအောင် သူ့ကို ရည်းစား စကားတောင် မပြောရသေးဘူး”

“အရေးထဲ ရှင်က နောက်နေပြန်ပြီ”

ဝိုင်းက နောက်နေတယ်ထင်တာ။ ကျွန်တော်က တကယ်ပြောနေတာ။

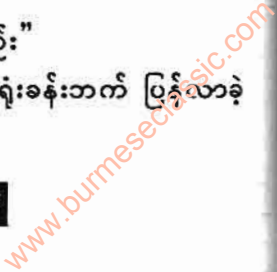
“ဆိုပါဦးဗျာ၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“ရှင်က ဦးယဉ်ရဲ့ဆံပင်ကုပ်တဲ့ဟာ မိဖြိုးကို နှစ်ထောင်နဲ့ ရောင်းလိုက်တယ်ဆို”

“ဪ ဒါများ”

“ဒါများလုပ်မနေနဲ့၊ ရှင်ကလည်း”

ကျွန်တော် ဝိုင်းနဲ့အတူ မဂ္ဂဇင်းရုံးခန်းဘက် ပြန်လာခဲ့

ထိုက်တယ်။ ရှုပ်ပလာမဂ္ဂဇင်းဆိုတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်အောက်မှာ သူက ခါးထောက်ရုပ်နေတယ်။

“ခင်ဗျားကလည်းဗျာ၊ ဘီးကုပ်လေးတစ်ခုအတွက်နဲ့ ဘီလူးရုပ်ပေါက်အောင် ဒေါကန်စရာလား! မိဖြိုးလေး ဘယ်လောက် အနေခက်ရှာမလဲ”

“အောင်မာ အောင်မာ၊ သူကပဲ ပြောရတယ်ရှိသေး၊ မိဖြိုးကို ဒေါကန်တာမဟုတ်ဘူး၊ ရှင့်ကို ဒေါကန်တာ၊ သူ့ကို အဲဒါမျိုး နောက်ထပ်ဆယ်ခု ဝယ်ပေးလိုက်ဦးမယ်”

“ခင်ဗျား တတ်နိုင်တာသိပါတယ်၊ အထပ်ထပ် အခါခါ လာလာကြွားမနေပါနဲ့၊ နားကြားပြင်းကပ်လွန်းလို့ပါ”

“သေလိုက်၊ ရှင်ကရော ဘာလို့ အဲသလောက် ငတ်ကြီး ကျရတာလဲ! ကျွန်မပစ္စည်းကို ရောင်းစားစရာလား”

“ဟာ! ဘယ်ဟာလဲ ခင်ဗျားပစ္စည်း”

“ရှင် ရူးချင်ယောင်ဆောင်မနေနဲ့၊ မိဖြိုးကို ရှင် နှစ်ထောင်နဲ့ရောင်းလိုက်တဲ့ဟာ ကျွန်မပစ္စည်းပေါ့”

“ခင်ဗျား မလိုချင်လို့ လွှင့်ပစ်လိုက်တာပဲ၊ ကျွန်တော် ကောက်ထားတာ ကျွန်တော့်ပစ္စည်းဖြစ်သွားပြီ၊ ဟုတ်လား မဟုတ်ဘူးလား”

“ရှင် ပြန်ပေးရမှာပေါ့”

“ဘာလို့ ပြန်ပေးရမှာလဲ! ခင်ဗျားလိုချင် ပြန်တောင်းပေါ့၊ ခင်ဗျားဖာသာ ဆတ်ဆော့ ပေါက်ပြီးတော့”

“တောက် ယောက်ျားကြီးတန်မဲ့ နှုတ်သီးကောင်းလျှာ ပါးနဲ့”

ဘာလေးမှန်းကို မသိဘူး။

ညနေပိုင်းရောက်တော့ အသစ်ရောက်လာတဲ့ စာမူတွေ ဖောက်၊ ဧည့်သည်တွေဧည့်ခံ၊ အစည်းအဝေးခေါ် စတာတွေနဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေကြတယ်။

ဒီတော့ ကိုယ့်အလုပ်နဲ့ကိုယ် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် စကားတောင် လှမ်းမပြောနိုင်ကြဘူး။

အံ့မယ်၊ ပါးစပ်ကသာ မပြောတာမျိုး။ သူက ကျွန်တော့်ကို မျက်စောင်းတော့ ခဏခဏ လှမ်းထိုးနေတယ်။

အဲ့ဒီနေ့က ခြောက်နာရီထိုးမှ ရုံးဆင်းဖြစ်တယ်။ အင်တာနက်လည်းဝင်ကြည့်နေတော့ အချိန်ကုန်လို့ ကုန်သွားမှန်းကို မသိလိုက်ဘူး။

“ဟေ့ကောင် အင်အား၊ ပြန်ကြစို့၊ ငါ အမေ့ကို ဆေးခန်း လိုက်ပို့ရဦးမှာ”

ကျော်လင်း လာခေါ်မှ ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိရတော့တယ်။ သူတောင် ဘယ်အချိန်က ပြန်သွားမှန်း မသိလိုက်ဘူး။

“ကောင်မလေး ပြန်သွားပြီလား”

“ပြန်သွားပြီပေါ့ကွ၊ တစ်နေရာတည်းပြန်ရမယ့်ဟာ၊ မင်း ငအပဲ အင်အား၊ ဒီပုံအတိုင်းဆို ငတ်မယ်”

“မင်းကလည်းကွာ၊ ဘယ်လိုကြီးပြောလိုက်တာလဲ”

“ဒီလိုကြီးပဲ”

“ဥစ္စာမှန်ရင် ဘယ်မှ ပြေးမလွတ်ပါဘူးကွ”

“သစ္စာဆိုပြီး ဆူးပုံနင်းတဲ့ခေတ်လဲ မဟုတ်တော့ဘူး”

အဲ့ဒါလည်း မေ့မထားနဲ့ဦး”

ဘာလေးမှန်းကို မသိဘူး။

ညနေပိုင်းရောက်တော့ အသစ်ရောက်လာတဲ့ စာမူတွေ ဖောက်၊ ဧည့်သည်တွေဧည့်ခံ၊ အစည်းအဝေးခေါ် စတာတွေနဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေကြတယ်။

ဒီတော့ ကိုယ့်အလုပ်နဲ့ကိုယ် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် စကားတောင် လှမ်းမပြောနိုင်ကြဘူး။

အံ့မယ်၊ ပါးစပ်ကသာ မပြောတာမျိုး။ သူက ကျွန်တော့်ကို မျက်စောင်းတော့ ခဏခဏ လှမ်းထိုးနေတယ်။

အဲ့ဒီနေ့က ခြောက်နာရီထိုးမှ ရုံးဆင်းဖြစ်တယ်။ အင်တာနက်လည်းဝင်ကြည့်နေတော့ အချိန်ကုန်လို့ ကုန်သွားမှန်းကို မသိလိုက်ဘူး။

“ဟေ့ကောင် အင်အား၊ ပြန်ကြစို့၊ ငါ အမေ့ကို ဆေးခန်း လိုက်ပို့ရဦးမှာ”

ကျော်လင်း လာခေါ်မှ ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိရတော့တယ်။ သူတောင် ဘယ်အချိန်က ပြန်သွားမှန်း မသိလိုက်ဘူး။

“ကောင်မလေး ပြန်သွားပြီလား”

“ပြန်သွားပြီပေါ့ကွ၊ တစ်နေရာတည်းပြန်ရမယ့်ဟာ၊ မင်း ငအပဲ အင်အား၊ ဒီပုံအတိုင်းဆို ငတ်မယ်”

“မင်းကလည်းကွာ၊ ဘယ်လိုကြီးပြောလိုက်တာလဲ”

“ဒီလိုကြီးပဲ”

“ဥစ္စာမှန်ရင် ဘယ်မှ ပြေးမလွတ်ပါဘူးကွ”

“သစ္စာဆိုပြီး ဆူးပုံနင်းတဲ့ခေတ်လဲ မဟုတ်တော့ဘူး”

အဲ့ဒါလည်း မေ့မထားနဲ့ဦး”

“ထားပါကွာ၊ ဒါတွေက အရေးမကြီးပါဘူး”

“ဘာက အရေးကြီးတာလဲ”

“ပိုက်ဆံရှာရဦးမယ်ကွ၊ ငါ့အမေယောက်ျား ဘိုးတော် ထက်သာအောင်”

“မင်းအရူးပဲ အင်အား”

ကျွန်တော့်ကို အရူးပဲလို့ပြောတဲ့ကောင်က ဦးထုပ်ကြီးကို ချစီးပြီး ဖိနပ်ကြီးကို ခေါင်းပေါ်တင်ပါတယ်။

ဒီကောင်က စကားပြောရင်း စိတ်ပါသွားရင် ဒီလိုပဲဗျ။

[၁၃]

“အလကားသွားတောင်းတာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ပိုက်ဆံ
ရမယ့်အလုပ်ကို ကြိုးကြိုးစားစား ရေးမပေးချင်ကြဘူး”

နာမည်ကြီးစာရေးဆရာမတစ်ယောက်ဆီမှာ စာမူသွား
တောင်းတာ သုံးလေးခါရှိပြီ။ အဲ့ဒါ အခု တစ်ခါလည်း မရခဲ့ပြန်
တော့ သူ စိတ်တို ဒေါသထွက်နေတယ်။

ကျွန်တော်က

“ဒီမှာအမိ၊ နေရာတကာ ငွေစကားမပြောစမ်းပါနဲ့၊ ငွေရှိ
တိုင်းမရနိုင်တာတွေ ဒီလောကမှာ အများကြီး၊ သူတို့က စိတ်နဲ့
အလုပ်လုပ်ရတာ စိတ်ပါမှရေးလို့ရတာ၊ ငွေပေးတိုင်းမရဘူး”

“အမယ်လေး ကြီးကျယ်လို့ ပြီးရင် သူတို့လောက် သူများ

အကူအညီလိုတာမရှိဘူး၊ ကြိုတင်ငွေထုတ်ပေးရ၊ ချေးငွေထုတ်ပေးရနဲ့။”

“ခင်ဗျား အဲသလောက်ထိ မပြောပါနဲ့၊ သူတို့တွေက ဝါသနာပါလို့ စာပေချစ်မြတ်နိုးလို့လုပ်နေတာ ခင်ဗျားလို ပိုက်ဆံရှိပြီး အပျော်လုပ်နေကြတာ မဟုတ်ဘူး။”

“ရှင်က ဘာဖြစ်ရတာလဲ! ရှင်အမျိုးမို့ နာနေရတာလား ပြောစမ်းပါဦး။”

“ဒါတော့ အားနည်းတဲ့ဘက်၊ မှန်တဲ့ဘက်က လိုက်ရမှာပဲ၊ လူဆိုတာ ကျွန်းကိုင်မို့ ကိုင်ကျွန်းမို့ပဲဗျ”

“ဟင်း ဟင်း၊ မလိုပါဘူးရှင်၊ ငွေသာရှိမယ်ဆိုရင် ဘယ်သူ့ဆီက အကူအညီလိုဦးမှာလဲ”

“ခင်ဗျား ငါ့စကားနွားရမပြောနဲ့၊ ခင်ဗျားလက်တဲဘယ်လောက်ရှည်ရှည် ကျောပြင်အလယ်က ယားရင် ကုပ်လို့မှ မမီဘဲ၊ အဲဒီအခါ တုတ်လက်တံရဲ့အကူအညီယူပြီး ကုပ်ရတာပဲ မဟုတ်လား၊ အကူအညီဆိုတာ သေးသေးလေးလည်း လိုအပ်ရင် ယူရတာပဲ၊ ကဲ မဟုတ်ဘူးလား။”

“ရှင်က ကျွန်မကို လိုက်ကပ်သတ်ပြီးပြောနေတာ၊ သွားစာရေးဆရာတွေဆီ စာမူတောင်းရင် ရှင့်ဖာသာပဲတောင်းတော့ဟွန်း။”

မိန်းမတွေရဲ့ အမူအကျင့်က ဒါပဲဗျ။ ပြဿနာတစ်ခုကိစ္စတစ်ခုကို ပြေလည်အောင် ညှိနှိုင်းဖြေရှင်းမယ်ဆိုတာမျိုး မရှိဘူး။ ထစ်ခနဲဆို စိတ်ဆိုးစိတ်ကောဟ်ပစ်လိုက်မယ်ဆိုတာမျိုး ချည်းပဲ။

တွေ့ဦးမှာပါ။ ဒီလိုမိန်းမတွေကို ယောက်ျားဆိုးဆိုးနဲ့
တွေ့စေချင်တယ်။ တကယ်။

တောင်ပတ်တာ ကြာတယ်။ လူပတ်တာမကြာဘူးဆိုတဲ့
ကေးက အလကားထားတာ မဟုတ်ဘူး။

အပြောကြီး၊ ဘဝင်မြင့်၊ မောက်မာပြီး ငါတကောကော
တတ်တဲ့မိန်းမ။ သူများအကူအညီမယူလို့မရတဲ့အဖြစ်မျိုးကြုံလာ
တာပဲ။

အဲဒီနေ့က ကျွန်တော်နဲ့ကျော်လင်း 'ချစ်ဖူးစာ'မှာ ထိုင်နေ
ကြတာ။ ညနေငါးနာရီ ရုံးက ပြန်လာကတည်းကပဲ။

ရုံးက ထွက်ခါနီးမှာတောင် တေးဦးယဉ်ကို ကလိခဲသေး
တယ်။

“ကျွန်တော် Taxi နဲ့ပြန်မှာ၊ ခင်ဗျား လမ်းကြုံရင်
လိုက်ခဲလေ၊ အလကားကောက်ရတဲ့ ဘီးကုပ်ရောင်းထားတာ
နှစ်ထောင်ရှိတယ်”

သူက မျက်စောင်းထိုးပြီး တစ်ဖက်လှည့်သွားရော။

“တော်တော်မယဉ်ကျေးတာပဲ၊ မေးနေတာ ဘာမှ ပြန်
မပြောဘူး၊ အလကား ဘဝင်မြင့်နေတယ်”

“မျက်စိရှေ့ အလိုက်ကန်းဆိုးမသိ ပေါ်ပေါ်လာတာကိုက
မုန်းစရာ ဟွန်း”

သူက မကြားတကြားပြောတယ်။

နေပေါ့။ ချစ်မယ့်သူတွေ အများကြီးပဲ။ ခေယယခေါ်မနေ
ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် တကယ့်တကယ် ကျွန်တော် ဘတ်စ်ကားနဲ့ပဲ
ပြန်လာခဲ့တယ် ဆိုပါတော့။ အခု

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ကျော်လင်းနဲ့ထိုင်နေတာ ဆယ့်
ငါးမိနစ်လောက်ပဲရှိဦးမယ်။ စားပွဲပေါ်က လက်ဖက်ရည်တောင်
တစ်ငုံမှ မငံရသေးဘူး။

အဲဒီအချိန် ကျွန်တော်တို့ထိုင်နေတဲ့ စားပွဲဘေး လမ်းမ
ပေါ်မှာ Taxi တစ်စီးရပ်လာတယ်။ ကားပေါ်က ဆင်းလာသူက
တေးဦးယဉ်။ သူ ကျွန်တော်တို့ဆီကိုပဲ ဦးတည်လာတာ။

“ဒီမှာ ကျွန်မကို ပိုက်ဆံနှစ်ထောင်လောက် ခဏပေးပါ
လား။”

ကျွန်တော့်နားကြားများ လွဲသလားဆိုပြီး အံ့သြမှင်သက်
နေမိတယ်။ သတိဝင်လာသူက ကျော်လင်း။

“ရပါတယ်၊ ဘယ်သူ့ဆီက ယူမှာလဲ! ကျွန်တော် ပေး
ရမှာလား။”

“ဘယ်သူ့ဆီကဖြစ်ဖြစ် မြန်မြန်လေးသာပေးပါ။”

ဝင်လာတုန်းက မျက်စိပျက်မျက်နှာပျက်နဲ့ဖြစ်နေပြီး
ခုတော့ စိတ်အေးသွားပုံ။ သူ့ကို ရှာကျွေးနေတဲ့ခင်ပွန်းသည်
တွေ့တာကျနေတာပဲ။ မြန်မြန်တွေ ဆန်ဆန်တွေ လုပ်နေတယ်။
ဪ အချစ်ရယ်။

“ရော့ ဒီမှာ၊ သူဌေးမကြီးက ဘာတွေထွင်လုံးထုတ်
တာလဲ? မဂ္ဂဇင်းအတွက် ဇာတ်လမ်းရေးမလိုလား။”

ကျွန်တော်က ပိုက်ဆံနှစ်ထောင်လှမ်းပေးရင်း သူ့ကို
ကလိလိုက်တယ်။ သူ တစ်ခုခု အခက်တွေ့လာတာတော့ အမှန်ပဲ။
ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ပိုက်ဆံကို ဆတ်ခနဲဆွဲယူပြီး ကားဆီ ပြန်
သွားတယ်။

ကျွန်တော် သူ့နောက်က အသာလေးထလိုက်လာခဲ့တာ
ပေါ့။

“ဦးလေး၊ ဒီမှာ ပိုက်ဆံ၊ ကျေးဇူးပဲနော်”

ဪ Taxi ပေးတာကိုး။ ထူးဆန်းပေစွာတကား။
ပြီးတော့ သူက စံပယ်လမ်းအတိုင်းတဲ့တဲ့လျှောက်ပြန်ဖို့ စိတ်ကူး
မရှိတယ်။ အဲဒီဘက် ခြေလှမ်းကို ဦးတည်တယ်။

“ဒီမှာ အမိ၊ ဒီနားရောက်မှတော့ လက်ဖက်ရည်သောက်
သွားဦး”

“မသောက်ချင်ဘူး”

“မသောက်ချင် တိုက်သွား”

“ရှင်နော်၊ ကျွန်မက ဘယ်ပိုက်ဆံနဲ့တိုက်ရမှာလဲ”
ရုံးအံ့ဆွဲကဲမှာ ပိုက်ဆံအိတ်ကျန်ခဲ့လို့ ကားခတောင် ရှင်ဆီက
ခုပဲ ချေးပေးလိုက်တာလေ”

“ဒါများဗျာ၊ သူများဆီက အကူအညီဘယ်တော့မှ
မယူဘူးဆို၊ အိမ်အထိစီးသွားပြီး အိမ်ရောက်မှပေးပါလားဗျ”

“အဲဒါ ရှင်ပြောမှလား! အဲသလိုစိတ်ကူးပြီး စီးလာရင်
လမ်းကျမှ ဖုန်းဝင်လာတာ၊ အခု ကျွန်မတို့တစ်အိမ်လုံး ဘယ်သူ
မှမရှိဘူးတဲ့၊ အဲဒါ အခက်တွေ့နေတုန်း ရှင်တို့ကို လှမ်းတွေ့
လိုက်လို့ အဆင်ပြေသွားတာ”

“ပျော်သွားတယ်ဆိုပါတော့”

သူက မျက်စောင်းထိုးပါတယ်။ ကျွန်တော်က သက်သက်
မဲ့ စကားမရှိစကားရှာရင်း သူ့ကို အိမ်အထိ လိုက်ပို့ပေးနေတာ။

“ဒါဆို ခု အိမ်ထဲဘယ်လိုဝင်မလဲ”

“သြော် အိမ်သော့အပိုကတော့ ကျွန်မမှာ ပါတာပေါ့၊ ပိုက်ဆံအိတ်အသေးလေးပဲ ရုံးမှာ ကျန်ခဲ့တာ”

“အိမ်တံခါးဖွင့်ပြီးမှ ပိုက်ဆံယူပေးလို့ရတာပဲ၊ သူဌေးတွေဆိုပြီး အိမ်မှာ ပိုက်ဆံမရှိဘူးလား။”

“ရှင်ကလည်း ဘယ်လိုဖြစ်လို့ စစ်ဆေးမေးမြန်းနေရတာလဲ? ဝင်းတံခါးသော့ဖွင့်၊ အိမ်မကြီးသော့ဖွင့်၊ အခန်းတံခါးဖွင့်အပေါ်တက် ဗီရိုသော့ဖွင့်၊ အဲ့ဒီထိ ကားသမားကို စောင့်ခိုင်းရမလား၊ ပြီးတော့ အိမ်ထဲပင်တာနဲ့ တံခါးတွေ ပြန်မပိတ်ဘဲ ထားလို့ရမလား! စဉ်းစား။”

“အပြောကြီးတုန်းကတော့ သူများအကူအညီမယူဘူးဆိုလို့ပါ။”

“ဒီမှာ ပိုက်ဆံလေးနှစ်ထောင်ယူတာ ဒီလောက်ထိ ပြောမနေပါနဲ့၊ ခုချက်ချင်း ပြန်ပေးမယ်”

“ပေးချင်လည်း ကျွန်တော့်အိမ် လာပေးဗျာ၊ ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်းရှိနေတဲ့အချိန် ခင်ဗျားအိမ် ကျွန်တော် မလိုက်ရဲဘူး”

“ဘာ”

[၁၄]

“ဟား ဟား ဟား ဟား”

ကျွန်တော် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို ပြန်ရောက်တော့ လက်ဖက်ရည်တွေ အေးစက်နေပြီ။ အေးစက်စက်ကိုပဲ တစ်ရှိန်ထိုး မော့ချလိုက်ရင်း ကျော်လင်းမေးသမျှ တစ်လုံးမကျန် ပြန်ပြောပြလိုက်တယ်။

“မင်းကွာ၊ လိုက်တုန်းကတော့ ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်သွားပြီး ပြေလည်အောင် မဆက်ဆံခဲ့ဘူး”

ကျော်လင်းက ရယ်လည်းရယ် ပြောလည်းပြောတယ်။

“မဟုတ်ဘူးကွ၊ ဒီကောင်မလေးက အလျော့ပေးပြန်ရင်လည်း ရောင့်တက်လာဦးမှာ၊ အကွက်ကွေ့တုန်း ဖိထားမှ”

“အေးပါ အေးပါ၊ အမြဲဖိထားနိုင်ပါစေ၊ နောက်ကျမှ အနင်းခံနေတယ်ဆိုပြီး အသံက အပေါ်က ဖြစ်နေဦးမယ်”

“ဘာလဲ! မင်းက ငါ့ကို ကျိန်နေတာလား”

“မဟုတ်ရပေါင်ဗျာ၊ အပြောကြီးတဲ့သူတွေက ဖြစ်လိုက်ရင် အသဲအသန်အဆန်းတကျယ်ကြီးပဲမို့ပါ”

“အဲ့ဒါနဲ့ မနက်ဖြန် စနေတနင်္ဂနွေ ရုံးပိတ်ရက်ဆိုတာပါ သတိပေးခဲ့လိုက်တယ်”

“အဲ့ဒီတော့”

“တနင်္ဂနွေက ငါ့မွေးနေ့မို့ ဘုရားသွားပြီး ကုသိုလ်ကောင်း မှုလုပ်ရမှာ ဘာညာပေါ့ကွာ၊ အဲ့ဒီနှစ်ထောင်ပဲရှိတာ တနင်္ဂနွေ ထိမစောင့်နိုင်ဘူးလို့”

“မင်းကွာ၊ တကယ့်ကောင်ပဲ အင်အားရာ”

“ရှားရှူးရှဲရှဲဖြစ်သွားတာ သိပ်ကြည့်လို့ကောင်းတာပဲ၊ ဟဲ ဟဲ ဟဲ”

“မင်း အတော်လူပါးဝတာပဲ၊ အိမ်လာပေးရင် မင်းအခြေ အမှန်ကို မြင်သွားမှာပေါ့”

“အောင်မလေး၊ ငါ့ပါးစပ်ကနေ ညစောင့်အိမ်အကူ အလုပ်သမားပါ ပြောစရာမလိုဘူး၊ သူ့ဖာသာကို အဲသလို ထင်မှာ အသေအချာပဲ”

“မင်းက အဲသလိုထင်အောင်နေတာကိုး ထင်မှာပေါ့”

“ထားပါ၊ လူတွေရဲ့စိတ်ဓာတ်အမှန်သိရတာပေါ့”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကောင်မလေးနဲ့ စနေ၊ တနင်္ဂနွေတစ်ရက် ရက်တွေ့ရအောင် မင်းအကြံအဖန်လုပ်ခဲ့တာတော့ အမှန်ပဲမဟုတ်

လား အင်အား”

“အကြံအဖန်မဟုတ်ပါဘူး၊ အမှန်အကန်ပါ၊ မခံချင်
စိတ်နဲ့ စွေ့စွေ့ခုန်ပြီး ဘာလုပ်မယ်ဆိုတာ သိချင်လို့ကွ”

“ကောင်မလေးက လိုတရအလိုလိုက်ခံဘဝနဲ့ကြီးပြင်းလာ
လို့ ဆိုးနေတာပါ၊ မူရင်းဓာတ်ခံစိတ်ရင်းက ကောင်းပါတယ်”

“ကဲပါ၊ အခမဲ့ချီးမွမ်းခန်းရပ်၊ အချိန်မရှိတော့ဘူး ပြန်ရ
အောင် မဟုတ်ရင် ဘိုးတော်က မိန်းမကြီးတစ်ယောက်လို ပွစိပွစိနဲ့
နားမခံနိုင်လွန်းလို့ပါ၊ ဟိုမှာ Hello တောင် လာကြိုနေပြီ”

ကျွန်တော် Hello ကို ပေါင်မုန့်တစ်လုံးယူကျွေးရင်း
ပြန်ခဲ့ဘယ်။ အိမ်ထဲဝင်ခဲ့လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ အမေက

“ဦးကံလှက ခုပဲမေးနေတာ၊ သား မပြန်လာသေးလို့တဲ့”

ကျွန်တော်ပြောတာတောင် နေ့မကူးသေးဘူး။ ဟင်း။

“အမေ့ယောက်ျားကြီးကို အအားမထားနဲ့ သူက အားနေ
ရင် လျှောက်ကြည့်ပြောနေတာ”

“တဲ့ လူကြီးကို”

အမေတို့က အဲသလိုပဲ။ သူ့ယောက်ျားကြီးကို ပြောရင်
မျက်စိမျက်နှာကိုပျက်လို့။ အင်းလေ သူဘိုးကော်ကြီးက ပိုက်ဆံတွေ
အများကြီးရှာပေးနေတာကိုး။

“မင်းအလုပ်က ပိုက်ဆံတွေ ဘယ်လောက်ကြီးများရလို့
ဒီလောက် မိုးချုပ်ရတာလဲကွ”

လာပြီ လာပြီ စလာပြီ။ မိဘအမွေ လယ်တွေ၊ ခြံတွေ
မြေတွေရထားလို့ ချမ်းသာနေတာကို ကြီးကျယ်ပြဦးမှာ။ အဲသလို
လူမျိုး လက်ဗလာကြီးပဲ လွတ်လိုက်ကြည့်ပါလား။ တစ်ခါတည်း

မြောင်းထဲရောက်သွားမယ်။

“ဟဲ့ သား၊ မေးနေတယ်လေ”

“ကျွန်တော် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်နေတာ”

“ဒီလက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်တာ အချိန်ဖြုန်းတာပဲ၊ အကျိုးရှိမယ့် ကြက်၊ ဝက်မွေးမြူရေးတွေမှာ ဦးစီးလုပ်ဆိုတာတော့ မလုပ်ဘဲနဲ့”

“ဟာ! ဝါသနာလည်းမပါဘူး၊ လုပ်လည်းမလုပ်ချင်ဘူး၊ အဲဒီအကုသိုလ်အလုပ်တွေ”

“ဘာ! အောင်မာ၊ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်၊ ဒါနဲ့ပဲ လူတန်းစေ့အောင် နေနေရတာမဟုတ်လား! မင်း ဝတ်တာစားတာ တွေ အဲဒီအလုပ်က ရတာပဲကွ”

“ဒါ ကျွန်တော်က ပုံသကူသားပဲ စားတဲ့ဥစ္စာ”

“ကြည့်မရလိုက်တာကွာ၊ ဒီမှာခင်သင်း နင့်သားကို မိန်းမရင်လည်း ရှာပေးစားလိုက်၊ ဒါမှ အလုပ်လုပ်ချင်လာမှာ”

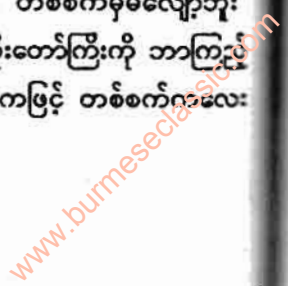
“ဟာဗျာ၊ ခု ကျွန်တော် အလုပ်လုပ်နေတာပဲဗျ၊ ဘယ်မှာ အလကားနေလို့လဲ”

“ဒီလိုအလုပ်လောက်ပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ လောဘနဲ့ လုပ်တဲ့အလုပ် လုပ်လာမှာကိုပြောတာ”

“ကျွန်တော့်အစီအစဉ်နဲ့ ကျွန်တော် ရှိပါတယ်ဗျာ၊ ပူမနေပါနဲ့”

“ပြောလိုက်ရင် ဒါပဲ၊ လေကဖြင့် တစ်စက်မှမလျော့ဘူး”
အမေကဗျာ၊ ဒီ ပစိပစပ်များတဲ့ဘိုးတော်ကြီးကို ဘာကြည့်

ကြိုက်ပြီးယူခဲ့တယ်မသိပါဘူး။ ကျွန်တော်ကဖြင့် တစ်စက်လေး

မှကို ကြည့်လို့မရဘူး။

အင်းလေ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော့်အဖေထက်တော့ အမေ့ကို ချမ်းချမ်းသာသာထားနိုင်တာ အမှန်ပဲ။

“ဟေ့ကောင် Hello' မင်း ထမင်းစားပြီးပြီလားကွ”

“အိ အိ”

“စားပြီးပြီ အစ်ကိုလေး၊ စောနက အသိန်းကျွေးထားတာ”

ကျွန်တော်က Hello ကို မေးတာ၊ Hello က မဖြေဘဲ အသိန်း ဝင်ဖြေတယ်။ အင်းလေ၊ ဘယ်သူပဲဖြေဖြေ စားပြီးရင် ပြီးတာပါပဲ။

“မနက်ဖြန် ရုံးပိတ်တယ်ကွ၊ မင်းနဲ့ငါ အပြင်ထွက် လျှောက်လည်ကြတာပေါ့”

“အု အု အိ အိ”

ကျွန်တော် ပြောတာ နားလည်လား၊ မလည်လားတော့ မသိဘူး။ Hello က ပါးစပ်က သံစုံမြည်ရင်း ခုန်ပေါက်နေတယ်။

ပြီးတော့ ခြံထဲဆင်းပြေးသွားပြီး တစ်ချက်နှစ်ချက် ထိုးဟောင်တယ်။

ဒါ စားကောင်းသောက်ကောင်းအောင် ဖားတာဗျ။

အိမ်ပေါ်ပြန်တက်လာပြီး ဘိုးတော်ခြေထောက်ကို သွား နမ်းနေပြန်တယ်။ မျက်နှာကို မော့ကြည့်ပြီးတော့လဲ အမြီးနဲ့ပြ တယ်။

“ဟေ့ကောင်ကြီး၊ ဘာစားချင်လို့လဲကွ”

ဘိုးတော်က သူ စားနေတဲ့ ထန်းလျက်တစ်ခဲကို ချဉှေး

၁၁၂

ထူးမြတ်ကြယ်

တော့တာပဲ။ သူက အဲသလို ပလူးပလဲ ဖားတာမျိုးကြိုက်တာ။
 Hello ဆိုတဲ့ကောင်က မာနကိုမရှိဘူး။
 ဟုတ်တယ်လေ။ ခွေးလည်း ခွေးမာနတော့ရှိရမှာပေါ့။

ခုနစ်စင် ကြယ်စာပေ

[၁၅]

ကံကြမ္မာအဆိုးအကောင်းဆိုတာ လူတွေမှာပဲရှိတယ်
ထင်သလား။ တိရစ္ဆာန်တွေမှာရော မရှိနိုင်ဘူးလား။

အဲသလိုသာ ဖြစ်ခဲ့မယ်ဆိုရင် Hello ရဲ့ ကံကြမ္မာကို
ကျွန်တော်ကပဲ ဖန်တီးပေးသလိုဖြစ်ခဲ့သလား။ ဒါမှမဟုတ် သူ့
ကံကြမ္မာနဲ့သူ ဖြစ်လာသလားဆိုတာကိုတော့ ကျွန်တော်လည်း
မစဉ်းစားတတ်တော့ဘူး။

“ဟေ့ကောင် Hello အပြင်သွားမယ်၊ မင်း စားချင်
တာ ဝယ်ကျွေးရဦးမှာပေါ့ကွာ၊ ဟိုအရင်ဘဝက မင်းအကြွေး
တွေ ငါ့မှာရှိခဲ့တယ်ထင်တယ်”

ကျွန်တော်က ဖင်ပုတ် ခေါင်းပုတ်လုပ်လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ

Hello က မြူးနေပြီ။ တွေးကြည့်ရင်တော့ သနားစရာဗျ။ တိရစ္ဆာန်ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ကျွေးမှစားရတာ။ (သူခိုးကျင့် သူခိုး ကြံရှိတဲ့ ကြွက်တို့ ကြောင်တို့တော့ မပါဘူးပေါ့။)

တိရစ္ဆာန်ဖြစ်ပေမယ့် ထမင်းစားတဲ့ကျေးဇူးကို Hello က သိတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း သူတတ်နိုင်သလောက် ကူညီတာ ပေါ့။

ညညဆို ချွတ်ခနဲအသံကြားတာနဲ့ တစ်ခြံလုံးအနှံ့ ပတ်ဟောင်တော့တာ။ ခြံလုံတယ်။ ယုတ်စွအဆုံး ခြံထဲမှာ ကြွက် ဖြတ်ပြေးရင်တောင် ရအောင်ဖမ်းပေးတဲ့ခွေး။ အပြင်ထွက်ရင် ခြံဝထိ လိုက်ပို့တတ်ပြီး ပြန်လာရင်လည်း ခရီးဦးကြိုပြုတယ်။

အခုလည်း ကျွန်တော့်ဘေးကန ကပ်လိုက်ရင်း လမ်းမှာ တွေ့သမျှ ခွေးလေးခွေးလွင့်တွေကို ဘန်ဖီရန်လုပ်တယ်။ ဘယ်ကောင်မှ ကျွန်တော့်အနားမကပ်နဲ့ ကပ်ရင် သေသွားမယ်ဆိုတဲ့ သဘော။

“တော်ပါတော့ Hello ရယ်၊ အေးအေးဆေးဆေး လိုက်စမ်းပါ၊ နားကိုငြီးနေတာပဲ။

ကျွန်တော်ပြောတော့လည်း နားလည်တဲ့အတိုင်း မျက်နှာ ငယ်လေးနဲ့ငြိမ်သွားတယ်။ ဒီကောင့်မျက်နှာက နဂိုထဲကလည်း သေးသေးလေးပါ။ ဒီတော့ ငယ်တယ်ပဲ ထားပါတော့။

ကျွန်တော်နဲ့ Hello ကဲ့ကော်လမ်းနဲ့ နှင်းဆီလမ်းကို လျှောက်ပြီးတဲ့အခါ Hello ဗိုက်ထဲလည်း အကင်အတော်များများ ဝင်ရောက်ပြီးသွားပါပြီ။

“ကဲ စံပယ်လမ်းကို လျှောက်ပြီးရင်တော့ လက်ခွက်

ညှိဆိုင် ဝင်တော့မယ်ကွာ၊ မင်းသခင်မနဲ့တိုမက ဘယ်အချိန်
ထွက်လာမလဲမသိဘူး”

နွေညနေခင်းက ကျနေတောင် အတော့်ကို ပူနေပါသေး
တယ်။ ဒီလိုအပူရှိန်နဲ့ဆို သူ့ အပြင်ကို ထွက်တောင်လာပါ့မလား
ဦး။

ကျွန်တော့် ပူပန်စိုးရိမ်စိတ်ကလေးက ဟိုးဝေးဝေးမှာ
ထွမ်းမြင်လိုက်ရတဲ့ အရိပ်လေးကြောင့် ရင်အေးသွားတယ်။

ခွေးပုမလေးတစ်ကောင်နဲ့အရိပ်တစ်ရိပ်ဟာ သူကလွဲပြီး
တယ်သူ့ရှိဦးမှာလဲ။ အရိပ်လေးနဲ့နီးအောင် ကျွန်တော် ရှေ့ကို
ခင်မြန်မြန် တိုးသွားမိတယ်။

Hello ကလည်း သခင်မျက်နှာရိပ်မျက်နှာကဲကို နားလည်
တယ်။ ရှေ့ကို ငြိမ်ပြေးနှင့်ပြီး တိုမကိုနမ်းပြီး နှုတ်ဆက်တယ်။
ကျွန်တော်ကတော့ သူ့ကို အဲသလို သွားလုပ်လို့ဘယ်ရပါ့မလဲ။

“ဘယ်လဲဗျ”

“ဘယ်ရမလဲ! ရှင့်အကြွေးဆပ်မလို့ ထွက်လာတာ”

“အခုလား”

“အခုပေါ့၊ ဒီမှာ”

“ခင်ဗျားကလည်းဗျာ လမ်းလယ်ခေါင်ကြီးမှာ”

“ဘာဖြစ်လဲ! ယူလိုက်ရင်ပြီးပြီ”

“ခင်ဗျားအကြွေးဆပ်တာကလည်း သိပ်လက်လွတ်စပါယ်
နိုင်တာပဲ”

“ရော် ခက်ပြီ၊ ရှင့်ဟာ အတော့်ကို ပညတ်ချက်တွေ
ဗျားလှပါလားရှင့်”

“လမ်းလယ်မှာ ခင်ဗျားမရှက်ပေမယ့် ကျွန်တော် ရှက်တယ်ဗျ”

“သေလိုက်”

“ခင်ဗျား ပိုက်ဆံလာချေးတုန်းက ဒီမျက်နှာမျိုးမဟုတ်ပါဘူး”

“ရှင် ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ! တစ်ရုံးထဲ တစ်လမ်းထဲသားချင်းတွေ ပိုက်ဆံလေးနှစ်ထောင် ခဏယူမိတာ ဒီလောက်ပြောဆိုနေစရာလား”

“တခြားလူဆိုမပြောပါဘူး၊ ခင်ဗျားမို့ ပြောတာ ခင်ဗျားက ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်တွေ ပြောခဲ့တာကိုး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အခု ပြန်ပေးနေပြီပဲ၊ ရှင့်ဖာသာ ယူချင်ယူမယူချင်နေ၊ ကျွန်မ စိတ်မရှည်တော့ဘူး”

“ဟူး ရာသီဥတုကလည်း ပူလိုက်တာဗျာ ... ကျွန်တော်တို့ အအေးသွားသောက်ကြရင် ကောင်းမလား”

“မကောင်းဘူး၊ ရှင့်ဖာသာပဲ သွားသောက်၊ မုန်းစရာကောင်းတယ်”

“ခင်ဗျားကလည်းဗျာ၊ ပြေပြေလည်လည်ကို မရှိဘူး၊ အလကားနေရင်း အကုသိုလ်ဖြစ်အောင် အမုန်းပွားနေတယ်”

“ရှင်ကမှ ချစ်အောင်မနေတာ”

“ဪ ချစ်အောင်နေရင် ချစ်မယ်ပေါ့”

“သေလိုက်၊ ဟွန်း”

ကျွန်တော်နဲ့သူကသာ မပြေမလည်ဖြစ်နေတာ။ Hello နဲ့ဘိုမက ပြေပြေလည်လည် ခင်ခင်မင်မင်ဖြစ်နေပြီ။ တစ်ကောင်

နှဲတစ်ကောင် လှည့်ပတ်ကွေ့ဝိုက် ကစားနေကြပြီ။

“တွေ့လား ဟိုမှာ၊ တိရစ္ဆာန်တွေတောင် ရန်သူလို ဆက်ဆံကြဘူး၊ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးနဲ့မိတ်ဆွေတွေလို ဆက်ဆံ ကြသေးတယ်”

“သူတို့က ဦးနှောက်အသိမှမရှိတာ၊ ရော့ ဒီပိုက်ဆံကို ထုတော့၊ ကျွန်မ သွားတော့မယ်”

“ဟာဂျာ၊ ခင်ဂျားကလည်း”

ကျွန်တော်က တမင်ပေကပ်ကပ်နဲ့ လက်နှောက်ပစ်ပြီး နှဲနှဲနဲ့ လုပ်နေလိုက်တယ်။

အဲဒီအချိန်။

အဲဒီအချိန်လေးမှာပဲ သာယာမှုအပေါင်းကို ပျက်စီးသွားစေ နေသံ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုက မမျှော်လင့်ပါဘဲ လျှပ်ပြက်သလို ဖြစ်သွားခဲ့တယ်။

“ခွေးရူးဟော့၊ ခွေးရူး”

“အဲဒီဘက်ကို ခွေးရူးတစ်ကောင် ပြေးလာနေတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ခွေးရူး ခွေးရူး”

စီစီလောင်လောင်အော်သံတွေ၊ ဝရန်းသုန်းကားပြေးလွှား သံတွေ၊ ညာသံပေးအော်ဟစ်လိုက်လာသံတွေ၊ ကမ္ဘာငယ်လေး ဖျက်သလိုပါပဲ။

Hello က ရန်သူရဲ့အနံ့ကို ကြိုသိသလိုနဲ့ ကျွန်တော်တို့ကို ဖင်ပေးပြီး ရန်သူကို လှည့်ပတ်ရှာတယ်။

တေးဦးယဉ်က ဘိုမလေးကို ဆွဲရင်း အထိတ်တလန့်ဖြစ် နေရှာတယ်။ ကျွန်တော်က ရိုက်စရာတုတ်၊ ပစ်စရာကျောက်နဲ့

တစ်ခုခု တွေ့မလား ကြည့်နေတာပေါ့။

တကယ်တမ်း အန္တရာယ်က ပြုန်းခနဲ အနားရောက်လာ
တော့ ဘာတတ်နိုင်ခဲ့လို့လဲ။

“ကလေးမလေးနဲ့ခွေးကလေးဆီ ဦးတည်ပြေးသွားပြီ”

“ဟဲ့ ကောင်မလေး၊ ပြေး ပြေး”

အော်သံတွေက ဆူညံပြီး တစ်ပြိုင်တည်း ထွက်ပေါ်နေ
တယ်။ အဖြစ်အပျက်က စက္ကန့်ပိုင်းကလေးပါပဲ။

တေးဦးယဉ်နဲ့ဘိုမဆီ ကမူးရှူးထိုးပြေးဝင်လာနေတဲ့ ခွေး
ကို အတင်းပြေးဝင်လုံးတာက Hello!

လက်ထဲမှာ တုတ်လည်းမရှိတဲ့ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမလဲ
အတူဝင်လုံးလို့လည်း မဖြစ်။ လူလူချင်းဆိုလည်း ပြေးထိုးလိုက်ရ
သေး။

“ဦးယဉ်၊ ကျွန်တော့်နောက်မှာနေ၊ ဘိုမကို ပွေ့ထား”

ကျွန်တော်ဆွဲယူလိုက်တဲ့ ဦးယဉ်ရဲ့ကိုယ်လေးဟာ တုန်ခိုက်
နေတယ်။ ဘိုမလည်း အတူတူပဲ။

အဲ့ဒီနောက်မှာတော့

အဲ့ဒီနောက်မှာတော့

“Hello”

[၁၆]

ဘာရယ်မဟုတ်၊ ဒီနေ့ ရုံးကို စောစောထွက်လာခဲ့မိတယ်။
အဓိကကတော့ ကျွန်တော့်စိတ်အာရုံတွေကို ဘယ်မှ
မပျံ့လွင့်ချင်ဘူး။ ဖြစ်နိုင်ရင် တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ အသက်
မပြတ်စကားပြောနေချင်တယ်။

စကားပြောဖော်မရှိတော့ Computer ဖွင့်ပြီး ဟိုမွေဒီမွေ
လျှောက်မွေနေလိုက်တယ်။ စိတ်ဝင်စားဖွယ် Game တွေက
လူ့စိတ်ကို ဖမ်းစားနိုင်တာတော့ အမှန်ပဲ။ တဒဂံတော့ ကျွန်
တော် လောကကြီးကို မေ့သွားတယ်။

“ဟင်! ကိုကြီးအင်အား၊ အစောကြီးရောက်နေတယ်ပေါ့”

“အကြံအစည်တစ်ခုခုတော့ရှိရမယ်”

ခုနစ်စင်ကြယ်စာပေ

မိဖြိုးနဲ့ဝါဝါရောက်လာပြီး ကျွန်တော့်ကို တအံ့တဩ
ဝိုင်းကြည့်နေကြတယ်။

“ဘာအကြံအစည်ရှိရမှာလဲ! ငါက လူစုံရင် နင်တို့ကို
လက်ဖက်ရည်တိုက်မလို့”

“ဟယ် တကယ်”

“ကိုကြီးအင်အားက သိပ်ခင်ဖို့ကောင်းတာပဲ၊ ဘာ ဆု
တောင်းပေးရမလဲ”

“ဆုတောင်းတိုင်းသာ ပြည့်မယ်ဆိုရင်”

“ဘာတွေ ဆုတောင်းနေကြတာလဲ”

မေးရင်း ဝင်လာတာက ကျော်လင်း။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့
လူကတော့ စုံလာပြီ။

“ဒီမှာ ကိုကြီးအင်အားက လက်ဖက်ရည်တိုက်မလို့တဲ့”

“အေး၊ ပါးစပ်ပါတော့ သောက်ပေးရမှာပေါ့”

“ကိုကြီးအင်အားက သမီးတို့ထက်အရင် ရုံးကို အစော
ကြီးရောက်နေတာ”

“ဒါ ပုံမှန်တော့မဟုတ်နိုင်ဘူး၊ ကဲ ရှင်းစမ်း လင်းစမ်းပါဦး”

“ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ အိမ်မှာနေရတာ ပျင်းတာနဲ့”

“နေ့တိုင်းနေတဲ့အိမ်ကို ပျင်းတယ်ဆိုကတည်းက ပုံမှန်
မဟုတ်တာ”

“မိဖြိုး၊ လက်ဖက်ရည်နဲ့မှန့်မှာလေ”

“ဟုတ်၊ ဒါနဲ့ မမဦးယဉ်လည်း မလာသေးဘူး”

“သူ ဒီနေ့ ရုံးလာပါ့မလားတောင် မသိဘူး”

“ဟင်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မင်းနဲ့တွေ့ခဲ့လို့လား အင်အား”

“ဒီနေ့ မတွေ့ပါဘူး၊ ရုံးပိတ်ရက်က တွေ့ဖြစ်တယ်”

“အဲဒါနဲ့ ဒီနေ့ ရုံးလာမလား၊ မလာဘူးလားနဲ့ဘာဆိုင်

ဆို့လဲ”

“အဲဒီနေ့တွေ့တုန်းက ကံကောင်းလို့ သူ ခွေးရူးအကိုက်မခံ

ခဲ့ရတာကွ”

“ဟင်! ဟုတ်လား၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ဆိုစမ်းပါဦး”

ကျွန်တော်က အဲဒီနေ့က အဖြစ်အပျက်ကို ပြန်ပြောပြ

ဆိုက်တယ်။ အားလုံး စုတ်တသပ်သပ်နဲ့ပေါ့။

“ဒါဆို Hello က ဝင်ကယ်လိုက်တာပေါ့”

“အေး”

“Hello နဲ့ ခွေးရူးနဲ့ကိုက်တော့ Hello ရူးမှာပေါ့”

“ခုတော့ မရူးတော့ပါဘူး”

“ဟင်! ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟယ် ဆေးထိုးပေးလိုက်တာလား”

ဒီလိုပဲ တစ်ယောက်တစ်ပေါက်နဲ့ ဝိုင်းမေးကြတာ

ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းစွာနဲ့ပဲ ပြန်ပြောပြရတော့တာပေါ့။

“Hello ရော၊ ခွေးရူးရော အဲဒီနေရာမှာပဲ သေသွားတယ်

လေ”

“ဟ! အသေကို ကိုက်ကြတာပဲလား”

အဲဒီစကားကို ဝင်ပြောတာက ကျော်လင်း။

“မဟုတ်ဘူး၊ လူတွေ ဝိုင်းရိုက်သတ်လိုက်တာ”

“ဟာ”

“ဟယ်”

“Hello သနားပါတယ်”

“အေး၊ ငါက ငါ့ခွေးပါလို့ အော်တာပဲ၊ ဒါပေမယ့် လူတွေက တစ်ယောက်တစ်ပေါက်နဲ့ ဘယ်ဟာက ခွေးစူး၊ ဘယ်ဟာက Hello မှန်းမသိဘဲ နှစ်ကောင်စလုံးကိုဆော်လိုက်တာ”

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ဝိုင်းနဲ့အတူ တေးဦးယဉ်ဝင်လာပါတယ်။
ဝင်လာလာချင်း တေးဦးယဉ်က

“ဟိုနေ့ကအကြောင်း ပြောနေကြတာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ မမဦးယဉ် ဘာမှမဖြစ်လို့တော်သေးတယ်”
မိဖြိုးက ဝင်ပြောတယ်။

“အင်း၊ အသက်တစ်ချောင်းအတွက် အသက်တစ်ချောင်းက ကယ်လိုက်တာ”

ကျွန်တော်က

“လောကမှာ ငွေနဲ့ကန်ဖိုးဖြတ်လို့မရတဲ့ အရာဆိုတာကို ခင်ဗျား တွေ့ပြီလား”

“အင်းပါ၊ သိပါပြီ၊ ကျွန်မလေ Hello အတွက် စိတ်မကောင်းလိုက်တာ”

“ဟုတ်တယ် ကိုအင်အားရဲ့ ဝိုင်းတောင် မနေ့ကတည်းက ဦးယဉ်ကို အဖော်လုပ်ပေးနေခဲ့ရတာ”

ဝိုင်းကပါ တေးဦးယဉ်ဘက်က စစ်ကူလိုက်ပေးတယ်။

“ကျွန်မ အိပ်လို့မရခဲ့ဘူး၊ မျက်စိရှေ့မှာ အရှင်လတ်လတ်ရိုက်သတ်ခဲရတဲ့မြင်ကွင်း ဒီတစ်ခါပဲ မြင်ဖူးတာ”

“သတ္တဝါတစ်ခု ကံတစ်ခုဆိုတာ ဒါကိုပြောတာ”

“လမ်းဘေး အိမ်ခြေယာခြေမရှိ ခြေသလုံးအိမ်တိုင် ခွေး
လေးခွေးလွင့်ခွေးဝဲစားအုတ်ကြားမြက်ပေါက်ခွေး ဒီလိုခွေးတစ်ကောင်
ထ သစ္စာရှိ ကျေးဇူးသိသွားတာ”

“အံ့ဩစရာပဲ၊ အကြားနဲ့ဆို ယုံနိုင်စရာမရှိဘူးနော်”

“ဟုတ်တယ်၊ Hello က ကျွန်တော့်မျက်နှာရိပ်မျက်နှာ
ထဲ ကြည့်နေတာဗျ”

“ကျွန်မ ကိုအင်အားအတွက် ခွေးတစ်ကောင် အစားဝယ်
ပေးရမလား ဟင်”

“တော်ပါပြီ၊ ခင်ဗျားဝယ်ပေးနိုင်မှန်းတော့သိပါတယ်၊
ဒါပေမယ့် သံယောဇဉ်အပူမီးကို ငွေပေးပြီး မရှာချင်တော့ပါဘူး၊
Hello က မလွဲမရှောင်သာလို့ မွေးခဲ့ရတာ”

“ကျွန်မက ငွေနဲ့တန်ဖိုးဖြတ်လျော်တာမဟုတ်ပါဘူး၊ စိတ်
မကောင်းလို့ပါ”

“နေပါစေတော့၊ ခင်ဗျား ဘာမှ မဖြစ်တာပဲ တော်လှပြီ၊
ကျွန်တော်တို့ အဲဒီကိစ္စကို မေ့လိုက်ကြရအောင်၊ လာ လက်ဖက်
ရည်သောက်ကြမယ်၊ ဟာ ဆောရီး ဆောရီး ခင်ဗျားက ကိုယ့်ခွက်
နဲ့ကိုယ်မှ သောက်တာမဟုတ်လား တေးဦးယဉ်”

ကျွန်တော့်ရဲ့စကားနာထိုးမှုကို သူက မျက်စောင်းနဲ့ ချေပ
တယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်သောက်မယ့် လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို
ဘာမှ မပြောဘဲ ယူသောက်လိုက်ပါတယ်။

ဒါ Peace ဆိုတဲ့သဘောပေါ့။ ဪ အချစ်ရယ်။

ကျော်လင်းက ကျွန်တော့်ကို မျက်စိတစ်ဖက်မသိမသာ
မိုတ်ပြတယ်။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲက နွေးခနဲဖြစ်သွားတယ်။

၁၂၄

ထူးမြတ်ကြယ်

ကျော်လင်းမျက်စိမှိတ်ပြလို နွေးသွားတာတော့ ဘယ်ဟုတ်
ပါ့မလဲ။

ခုနစ်စင်ကြယ်စာပေ

[၁၇]

သူက ခြေကို ဘယ်တစ်ဖက် ညာတစ်ဖက် လှမ်းတယ်။
အင်းလေ (အမှန်တော့ ပုံမှန်အတိုင်း လှမ်းတာပါပဲ) ကျွန်တော်
ကိုက ကယောင်ချောက်ချားဖြစ်နေတာ။

“အရင်ကတော့ ဒီကန်တော်ကြီးထဲကို ဒီလို လာလည်ရ
မှန်းကို ကျွန်မ မသိတာ”

“နောက်ဆို ဒီကိုလာတဲ့အရသာ ခင်ဗျား သိသွားမယ်”

“ဘာလဲ”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး”

“မဂ္ဂဇင်းမျက်နှာဖုံးအတွက် အောက်ဒိုးရိုက်လို့သာ ရောက်
ဖြစ်တာနော်၊ မဟုတ်ရင် ရောက်မှာမဟုတ်ဘူး”

ခုနစ်စင်ကြယ်စာပေ

www.burmeseclassic.com

“ရောက်အောင်လာရင် ရောက်တာပဲလေ၊ ခင်ဗျား လာချင်တဲ့အချိန် ကျွန်တော့်ကို ပြော၊ လိုက်ပို့ပေးမှာပေါ့”

“တော်ပါရှင်၊ အားနာစရာ”

“ဒါမျိုးဆိုတာ အားမနာရဘူးဗျ၊ အားနာရင် အပျိုကြီးဖြစ်တတ်တယ်”

“ဟင်! ကြားဖူးပေါင်၊ အားနာရင် ခါးပါတတ်ဘယ်ပဲ ကြားဖူးတာပါ”

“ဪ ခင်းဗျားကလဲ ယောက်ျားပျိုတစ်ယောက်ကို ဒီလိုအခွင့်အရေးမျိုးမှမပေးရင် ဒါ အပျိုကြီးဖြစ်မယ့် လမ်းစပဲပေါ့”

“ဟော် တော့် သူ့ကျမှပဲ၊ ခစ်”

ကျေးဇူးပြု၍ မိန်းကလေးများ အဲ့သလို မရယ်ပါနှင့်၊ ကျွန်တော အသည်းယားတတ်လို့ပါ။ ကျန်တဲ့ယောက်ျားသားတွေတော့ မသိဘူးပေါ့။

“ဒီမှာ အမိ”

“ဘာလဲ”

“ကိုယ့်နဲ့မနီးစပ်တဲ့ ရွှေခြေထောက်ပိုင်ရှင် ရွှေလက်ပိုင်ရှင် ရွှေပါးစပ်ပိုင်ရှင်တွေကို စိတ်ကူးယဉ်နေမယ့်အစား”

“ဟယ်”

“ကိုယ့်အနီးအနားမှာရှိနေတဲ့ ရွှေနှလုံးသားပိုင်ရှင်လေးကိုပဲ စဉ်းစားပေးပါလား”

“ရှင်နော်၊ ဒါ ဘာစကားလဲ”

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို အခုလောလောဆယ်တွေ့ရည်းစားစကားမပြောသေးပါဘူး”

“အံ့မယ်၊ ပြောရဲပြောကြည့်ပါလား။”

“အင်းပါ၊ မပြောရဲသေးပါဘူး၊ အခုနေ ပြောလိုက်
လို့ကတော့ မျက်နှာသာပေးလို့ ရွှေရေးပန်းကန်တက်တာလား
ပြောမှာပေါ့။”

“ဟွန်း”

“အဲဒီတော့ အချိန်ယူရမယ်၊ ရင်းနှီးမှုနဲ့ယုံကြည်မှုကို
လည်း ရယူရဦးမယ်၊ မေတ္တာသက်ဝင်ချစ်ခင်စိတ်ရှိလာအောင်
လည်း ကြိုးစားရဦးမယ်၊ အဲဒီနောက်မှပဲ”

“ရှင် နော်”

“စိတ်မတိုနဲ့ဦးလေ၊ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ဘာမှ မပြော
ရသေးပါဘူး။”

“ဟွန်း”

အဲဒီတော့မှ သူက ငြိမ်သွားပါတယ်။

အရာရာကို ငွေနဲ့သာကြည့်တတ်သူ၊ ဦးနှောက်က တွက်
ချက်ပြီးမှ ဆုံးဖြတ်တတ်သူ။

အိမ်ထောင်ရေး၊ ချစ်မှုရေးရာတွေနဲ့ပတ်သက်လာရင် ခရာ
ငွေနဲ့ချိန်စက် ဦးနှောက်နဲ့တွက်ချက်ဦးမှာပဲ မဟုတ်လား။

ဒါပေမယ့်

သူ မသိသေးတာ တစ်ခုရှိတယ်။

အဲဒါက

နှလုံးသားနဲ့ဦးနှောက် စစ်ဖြစ်ကြတဲ့အခါမှာ အမြဲတမ်း
အနိုင်ရလေ့ရှိတာက နှလုံးသားပဲ။

ဦးနှောက်က အနိုင်ရတဲ့အခါလည်း ရှိပါတယ်လို့ပြောတဲ့

သူ ရှိချင်ရှိလိမ့်မယ်။

အဲသလို ပြောတဲ့သူဟာ နှလုံးက အချစ်စစ်အချစ်မှန်နဲ့ မချစ်ဖူးသေးတဲ့လူပဲ။

“ဒီနေ့ရိုက်ရတဲ့ မင်းသားရော၊ မင်းသမီးရော တက်သစ်စ လူငယ်တွေဆိုပေမယ့် တော်တယ်ဗျ”

“အင်းနော်၊ လုပ်သွားတဲ့အမူအရာတွေ အားလုံလှတယ်၊ တစ်ခါပြောလိုက်တာနဲ့ သဘောပေါက်ကြတယ်”

“ဒါကြောင့် အောင်မြင်တာပေါ့”

“ဒီမှာ ကိုအင်အား၊ မင်းသားက ရှင်နဲ့ရွယ်တူလောက်ပဲ ရှိဦးမယ်၊ သူများသားသမီးတွေများ ဒီအရွယ်နဲ့ ငွေဘယ်လောက် ရှာနိုင်ပြီလဲ! ရှင် အားမကျဘူးလား”

“အားကျလို့ မင်းသားလုပ်မလား စိတ်ကူးနေတာ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က မိန်းကလေးတွေကို စမဖက်ရဲဘူးဗျ”

“အမလေး၊ ကြီးကျယ်လို့”

“မဂ္ဂဇင်းအတွက်တောင် ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော့်ကို ကာဗာ ရိုက်ချင်တယ်ပြောသားပဲ၊ ကျွန်တော်ကိုက မဖက်ရဲလို့၊ အဲ ခင်ဗျား စဖက်မယ်ဆိုရင်တော့ ရိုက်မယ်လေ”

“အောင်မယ် အောင်မယ်၊ ရှင်ကလေး စကားပြော လိုက်ရင် အကျောကြီးနဲ့ သိပ်လူပါးဝတာပဲ၊ ကဲ”

ပြောရင်းဆိုရင်း သူက လက်မောင်းကို လိမ်ဆွဲတယ်။

“အား လား လား၊ ကျွန်တော်က စကားပဲဝတာပါဗျ”

မိန်းကလေးတွေများဗျာ၊ သူတို့ကျ ယောက်ျားလေးတွေ ကို ထိချင်တဲ့နေရာထိ၊ ဆွဲချင်တဲ့နေရာဆွဲတာ။ သူတို့ကဲ့များ

❁ အချစ်ကယ် ❁

အဲသလို တို့ထိဆိတ်ကြည့်ပါလား! ဟင်း။

“ဒီမှာ အမိ”

“ဘာလဲ”

“ခင်ဗျား လူတစ်ယောက်ကို အပေါ်ယံကြည့်ပြီး ဘယ်
တော့မှ မဆုံးဖြတ်နဲ့ဗျ”

“ဘာဖြစ်လဲ”

“မှားမယ်၊ အမြင်မှာ စုတ်ပေမယ့် ရွှေထုတ်တဲ့ မြပဝါ
ဆိုတာ မကြားဖူးဘူးလား”

“ကြားဖူးသားပဲ”

“ဒါများဗျာ”

“အဲ့ဒါတွေက ရာဇဝင်ထဲမှာ ကျန်ခဲ့ပြီ”

“အကြွင်းအကျန်လောက်တော့ ရှိနိုင်ပါသေးတယ်”

“အင်းလေ၊ တွေ့ရင်ပြောပါမယ်”

အဲဗျ။ တော်တော်မလွယ်တဲ့ဟာမလေးပဲ။ သူ့ဦးနှောက်က
ဂဏန်းပေါင်းစက်လို တွက်ချက်နေတာပဲလား။

“ကျွန်မတို့ မဂ္ဂဇင်းက သုံးအုပ်မြောက်ပဲရှိသေးပေမယ့်
သင့်ရဲ့တော့ အောင်မြင်ပြီ”

“အင်း လူငယ်ကြိုက်ကဏ္ဍတွေ စုံတာကိုး၊ နောက်ခံ
ငွေ အင်အားကလည်း တောင့်တင်းတော့ ရှယ်ပဲပေါ့”

“ကျွန်မတောင် ဝတ္ထုတိုလေးတစ်ပုဒ် စမ်းရေးနေတယ်”

“စာပေလောကကြီးကို မဖျက်ဆီးချင်ပါနဲ့ဗျာ”

“ရှင်နော်”

“ဒါပေမယ့် ဒီလိုလုပ်”

“ဘယ်လိုလဲ”

“ကိုယ်တွေ့ရင်တွင်းဖြစ်ခံစားချက်လို့လေ”

“အင်း”

“ကျွန်မလို ငွေမက်ပြီး ငွေမျက်နှာတစ်ခုထဲကြည့်ဆုံးဖြတ်ရင် မုဆိုးဖိုနဲ့ညားတတ်တယ်ဆိုတာမျိုး”

“အကောင်းမှတ်လို့ နားထောင်နေတာ၊ ကဲ”

“အား လား လား၊ ကယ်တော်မူကြပါဗျို့”

[၁၈]

“ဟဲ့ မိဦးယဉ်၊ ကြည့်လည်းလုပ်ဦးနော် ပြောတုန်းကတော့
မီးလားကဲလားနဲ့၊ ခုတော့ ပမ္မားလေးနဲ့ တပူးတွဲတွဲပါလား။”

“ဘာဖြစ်လဲ၊ ပမ္မားလေးလည်း ပမ္မားကြီး ဖြစ်လာနိုင်
တာပဲ”

“အံ့မယ် အံ့မယ်၊ ကြည့်စမ်း၊ လေသံပါပြောင်းသွား
ပြီကိုး၊ ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ”

“ဒီလိုပဲလေ၊ ဒါတွေပြောပြလည်း နင် နားလည်မှာ
မဟုတ်ပါဘူး မိဝိုင်းရယ်”

“ဟယ်”

တေးဦးယဉ်နဲ့ဝိုင်းက ခေါင်းချင်းဆိုင်ပြီး တွတ်ထိုးနေကြ

တယ်။ ကျွန်တော်ဝင်လာတာ မြင်တော့ မျက်နှာပိုးသတ်လိုက်ကြ
တယ်။ (မျက်နှာပိုးကို သတ်လို့ရပေမယ့် အချစ်ပိုးကိုတော့ သတ်
လို့ မရဘူးဆိုတာ သူတို့မသိကြဘူး။)

“ကျော်လင်း ဘယ်သွားတာတဲ့လဲ”

“သူဌေးနဲ့ပါသွားတယ်”

“ဪ ကျွန်တော်က သူ့ကို အဖော်ခေါ်မလားလို့”

“ဘယ်လဲ”

“စာမူသွားယူမလို့ ဆရာအကြည်တော်ဆီ၊ မဂ္ဂဇင်းအတွက်
စာမူတောင်းထားတယ်”

“ဟယ် ဟုတ်လား၊ မိုက်တယ်”

“ကျွန်တော့်ဖာသာပဲ သွားလိုက်တော့မယ်”

“ရှင် ထမင်းစားပြီးပြီလား”

“မစားရသေးဘူး၊ မိုက်ဆာရင် ကြုံတဲ့နေရာမှာ ဝင်စား
လိုက်မယ်”

“ကြုံရာ ဝင်စားတဲ့အကျင့်ကြီးကို ဖျောက်စမ်းပါရှင်၊
သူများတွေလို အိမ်ကနေ ချိုင်နဲ့ထည့်ခဲ့ပေါ့”

တွေ့လားဗျ။ ရည်းစားစကားတော့ အပြောမခံချင်ဘူး။
ကန့်သတ်ချုပ်ချယ်ဩဇာပေးဖို့တော့ တတ်တယ်။

“ထမင်းဘူး ကိုင်ရမှာ ပျင်းတယ်၊ ကြုံရာဝင်မစားစေချင်
ရင် ခင်ဗျားထည့်ခဲ့”

ဟုတ်တယ်လေ။ သူတောင် ဆရာလုပ်သေးတာ ကျွန်
တော်လည်း ဒီလောက်တော့ ပြောရမှာပဲ။

“ပြီးရော၊ နောက်နေ့က စပြီး ထည့်ခဲ့မယ်၊ အပြင်မှာ

စားနဲ့ ရတဲ့လခနဲ့မကုမိဘူး၊ ဟွန်း”

အဆန်းသားပဲ။ ကျွန်တော်က မျက်စောင်းထိုးငြင်းဆန်
ဆယ်မှတ်လို့ အလကားစလိုက်တာ။

ကံစာတာကတော့ တက်လာပြီ။

ဒီအခြေအနေလေးကို အသာမိန်းလိုက်မှ။

အဲဒီနေ့က စာမူမရခဲ့ပါဘူး။ နောက်နေ့ ထပ်ချိန်းတယ်။

စာမူပြီးမပြီး ဖုန်းအရင်ဆက်မေးခိုင်းတယ်။ အင်းလေ အရေး
ကြီးသေးပါဘူး။ နောက်လအတွက်ပဲဟာ။

“ဟေ့ကောင် အင်အား”

ကျော်လင်းက မျက်လုံးပြူးမျက်ဆံပြူးနဲ့ဝင်လာရင်း အော်
ခေါ်တယ်။

“ဘာလဲကွ”

“ငါ ထမင်းမစားရသေးဘူး၊ မင်းကို စောင့်နေတာ”

“အေးဒီနေ့တော့ ရှိပစေ၊ နောက်နေ့ကျ အိမ်ပြန်ရင်
လည်း မစောင့်နဲ့၊ ထမင်းစားလည်း မစောင့်နဲ့၊ ကြိုပြောထား
တယ်နော်”

“အောင်မာ၊ လေသံက မာလှပါလား”

“အေးကွာ မာမာပဲ၊ မင်းလည်း ငါ့လို မာနိုင်အောင်
ကြိုးစား”

“ဆိုစမ်းပါဦး၊ မင်း ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ”

“ဘယ်လိုမှ မလုပ်ဘူး၊ ဘယ်လိုမှ မလုပ်လို့ အဆင်ပြေနေ
တာ”

“အေး၊ ဒါလည်း ဗျူဟာတစ်မျိုးပေါ့”

ကျော်လင်းက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နဲ့ ထွက်သွားတယ်။
နောက်နေ့ကစပြီး ကျွန်တော် သူ ယူလာတဲ့ထမင်း
ချိုင့်နဲ့ကြီးပွားနေတာပေါ့။ ထမင်းစားရင်း တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရလို့
ဗြဲန်းဆို ထလိုက်မိတယ်။ ပြီးတော့ သူ့ရှိရာကိုပြေးသွားပြီး

“ဒီမှာ အမိ”

“ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

“ခင်ဗျားယူလာတဲ့ထမင်းက စားလို့ကောင်းပါတယ်၊
ဒါပေမယ့်”

“ဘာလဲ”

“ကျွန်တော် ဆက်စားလို့ မဖြစ်ဘူး”

“ဟင် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“တစ်လုတ်စားဖူး သူ့ကျေးဇူးတဲ့၊ ခင်ဗျားကျေးတဲ့ထမင်း
စားပြီး ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်သွားရင် ကျွန်တော် ပြောချင်တာတွေ
ပြောမရဘဲ နေလိမ့်မယ်”

“ဟော့ တော်”

“ကျေးဇူးရှင်ကို ကျေးဇွပ်တယ်ဆိုတာမျိုးတော့ အပြောမခံ
နိုင်ဘူးဗျ”

“နေ နေပါဦး၊ ရှင်က ဘာတွေပြောမှာမို့လဲ”

“ဟာဂျာ၊ ခင်ဂျားကလဲ၊ အဲဒါ အခုပြောလို့ မဖြစ်သေး
ဘူးဗျ”

သူ တော်တော်အခက်တွေ့သွားတယ်။ အတင်းမေးလို့
ကလည်းမကောင်း။ သူ့မျက်နှာလေးဟာ ဧဝေဝေဝါနဲ့ ဘာလုပ်ရမှန်း
ဝေခွဲမရဖြစ်နေတယ်။

ပြီးမှ ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးပုံနဲ့

“ကဲပါ၊ ထမင်းကို စားမှာသာစား၊ ရှင် ကျွန်မကျေးဇူး အတင်မခံချင်ဘူးဆိုလည်း ဆိုင်မှာပေးတဲ့ပိုက်ဆံရဲ့တစ်ဝက်ကို ပေး၊ ဟုတ်ပြီလား”

“အင်း ဒါဆို ပြောလိုရနိုင်တယ်၊ မထူးပါဘူးဗျာ တစ်နေ့ နေ့ပြောမယ့်အတူတူ လာမယ့်ဘေးပြေးတွေ့၊ အခုပဲ ပြောလိုက် တော့မယ်”

“ဟယ်”

“ကျွန်တော်လေ ခင်ဗျားကို သိပ်ချစ်နေမိတယ်”

“ဟော့ တော်”

ဟုတ်တယ်။ ပြောမယ်လို့ စိတ်ကူးကြံစည်လိုက်တိုင်း ရင်တွေက မတရားခုန်လာရော။ ယောက်ျားတွေ ဒူးတုန်အကြောက် ရဆုံးက ရည်းစားစကားပြောခြင်းပဲဗျ။

ခုတော့ အေးရော။

ဘာမှ ကြိုတင်ကြံစည်တွေးတောမထားဘဲ ပြောချလိုက် တာ။ ပြီးတော့လည်း ပြီးတာပါပဲ။

ပြောပြီး ကျွန်တော် သူ့ရှေ့ကနေ အမြန်ဆုံး လစ်ထွက် လာခဲ့တယ်။ စားပွဲပြန်ရောက်တော့ တစ်ကိုယ်လုံး ကတုန်ကယင်နဲ့ ထမင်းလည်း ဆက်စားလို့မဝင်တော့ဘူး။

“ဟေ့ကောင် အင်အား၊ မစားတော့ဘူးလား”

“အေး”

“ပြီးရော ငါစားလိုက်တော့မယ်၊ ဒါနဲ့ နေပါဦး မင်းက ဘယ်ထသွားတာလဲ”

ကျွန်တော် ကျော်လင်းအမေးကို မဖြေနိုင်ဘူး။ စားပွဲခုံမှာ ထိုင်ရင်း ခုန်နေတဲ့ ရင်ကိုဖိ၊ မျက်စိမှိတ်ပြီး ငြိမ်နေလိုက်တယ်။
“ရောဂါက ဆေးမမှီတော့ဘူး”

ဆေးမှီလည်း မသောက်ချင်ပါဘူး။ ဒီဝေဒနာလေးက စွဲမက်ဖို့ကောင်းတယ်ဗျ။

ဒါပေမယ့်

ဒီမိန်းမတစ်ယောက်ကို ချစ်မိလိုက်တဲ့အတွက် ကျွန်တော် က ကျရှုံးသူပဲ။ အဲဒီအရုံးထဲကမှ သူ့အချစ်ကို ရခဲ့ရင်တော့ အရုံးထဲက အမြတ်ပေါ့။

“ဟေ့ကောင် ကျော်လင်း၊ ငါ့ကို စောင့်ဦးကွ၊ ငါ မင်းနဲ့ အတူပြန်မယ်”

ရုံးဆင်းတော့ ကျွန်တော် ကျော်လင်းနောက်ကို ပြေးလိုက်တယ်။

ရည်းစားစကားပြောပြီး ကြောက်လို့ထွက်ပြေးတဲ့ ယောက်ျားမျိုးတွေထဲမှာ ကျွန်တော်လည်းပါတယ်။

ကျွန်တော် သူ့ကို လောလောဆယ် ရင်မဆိုင်ရဲဘူးဗျ။
ဪ အချစ်ရယ်။

[၁၉]

“ဖြန်း ဖြန်း ဖြန်း”

ဘတ်စ်ကားမှတ်တိုင်မှာ ကားစောင့်နေတုန်း အနောက်
ကနေ ကျောပြင်ကို တဖြန်းဖြန်းရိုက်တာ ခံလိုက်ရတယ်။

အလန်တကြား လှည့်ကြည့်မိတော့ တေးဦးယဉ်။

“ရှော့ ထမင်းချိုင့်တွေ ကူဆွဲ၊ မုန်းစရာကောင်းလိုက်
တာ၊ တကယ်ပဲ ဟွန်း”

“ဟော့ ဗျာ”

သူက ကျွန်တော်နဲ့အတူ ဘတ်စ်ကား လိုက်စီးတော့
မယ်ပေါ့။ ကျွန်တော် သူ့ကို ပုန်းနေတာ သုံးလေးရက် ရှိနေ
ပြီ။ သူ့ခမျာမှာတော့ စားစေချင်တဲ့စေတနာနဲ့ ထမင်းချိုင့်ကို

ထူးမြတ်ကြယ်

အပင်ပန်းခံဆွဲလာရှာတယ်။ လစစားဝန်ထမ်းမှန်းသိနေရဲ့နဲ့ ကျွန်တော့်ဘဝထဲကို တိုးဝင် လာတော့မှာတဲ့လား။

“တေးဦးယဉ်”

“ဟင်”

“ကျွန်တော်ဆိုတဲ့ကောင်က လက်ဆော့ ခြေဆော့ ပါးစပ် ဆော့တတ်တဲ့သူမျိုးမဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ တကယ်မရှိဘဲနဲ့ ဘယ်လိုမိန်းမမျိုးကိုမှ လက်တဲ့မစမ်းဘူး၊ အဲဒါကို ယုံ”

“သိပါတယ် ကိုကြီးကျယ်ရယ်၊ မဟုတ်ရင် ကျွန်မက ရှင့်နားတိုးလာပါ့မလား”

“ချစ်လို့ တိုးလာတာပေါ့နော်”

“ဒါပေါ့၊ ဟယ်”

ကျွန်တော်က အငိုက်ဖမ်းမေးတာကို သူက ယောင်ပြီး ထွက်သွားတာ။

“ပြောပြီးသွားပြီနော်၊ ဒါပဲ”

“အယ်”

ကျွန်တော် သူ့လက်ကို ပိုင်ပိုင်ဆွဲလို့ ထွက်လာခဲ့ပါတယ်။ သူ့ဓမ္မာ ကျွန်တော့်ကို ချစ်ရမှာ မဝံ့ရဲဘူးဖြစ်နေတယ်။

အင်းလေ။ ရွှေဘုံစံမင်းသမီးတစ်ပါးအနေနဲ့ အညတရ လူတစ်ယောက်ကို ရွှေလက်တွဲဖို့ဆိုတာ ခက်ခဲမှာပဲ။ ဒါ ကျွန်တော် နားလည်တယ်။

ကျွန်တော်လိုချင်တာက သူ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လိုအခြေ အနေမျိုးနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် ချစ်တယ်ဆိုတဲ့အဖြေပါပဲ။

ခက်တာက

သူ့ဦးနှောက်က စံထားသတ်မှတ်ထားတဲ့သူဟာ ဒီလို အခြေအနေမျိုးမဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် နှလုံးသားကတော့ လက်ခံ လိုက်တယ်။

ဟိုးအရင် ကျွန်တော်ပြောခဲ့ဖူးသလိုပေါ့။ နှလုံးသားနဲ့ ဦးနှောက် စစ်ဖြစ်ကြတဲ့အခါမှာ နှလုံးသားကသာ အနိုင်ရလေ့ရှိ တယ်ဆိုတာလေ။

ခု လောလောဆယ်တော့ သူဟာ နှလုံးသားကို အနိုင်ပေး ထားတယ်။ သူ ကျွန်တော့်ကို ဥပေက္ခာမပြုနိုင်ဘူး။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မျက်စိမှိတ် ဇွတ်ချစ်တော့မယ်ဆိုတဲ့ သဘောပဲ။

မဟုတ်တာ လုပ်ထားတဲ့လူလို သူက ရုံးထဲဝင်တော့ တွန့်ဆုတ်နေသေးတယ်။ ဒါကို ကျွန်တော်က

“ဒီမှာ အမိ၊ လူပျိုနဲ့အပျိုချစ်တာ ဘာမှမဆန်းဘူး၊ ရှက်စရာလည်းမလိုဘူး၊ အားလုံး ဒီလိုပဲ”

အားပေးရတာပေါ့။

“ရှင်ကလည်း မမတို့သိရင် အိမ်က သိမှာပေါ့၊ အိမ်က သိရင် အသတ်ခံရလိမ့်မယ်၊ ရှင်ရော ကျွန်မပါ ပြေးပေါက်ပိတ် သွားမယ်”

“မပိတ်ပါဘူး၊ ပြေးလို့ရပါတယ်”

“ဟွန်း၊ စကားကို လွယ်လွယ်မပြောနဲ့ ကျွန်မလေ ရှင်ကို ဘယ်လိုချစ်မိသွားတာလဲ! ဒုက္ခပါပဲ”

“ချစ်တာကို ဒုက္ခလို့မြင်သလား အချစ်ရယ်။ ဒါဆို တော်တော်ဝမ်းနည်းစရာကောင်းတာပဲ”

“ကဲပါ၊ အထအနတွေ ကောက်မနေပါနဲ့၊ ဖြစ်သမျှ အကြောင်း အကောင်းကြီးပဲပေါ့”

“ဒီလိုပဲဖြစ်ရမှာပေါ့၊ ဒီမှာ ဦးယဉ်”

“ဟင်”

“ကိုယ့်ကို ယုံကြည်စိတ်ချပြီး ရဲရဲသာချစ်လိုက်ပါကွာ”

“အံ့မယ် လူလည်”

ဟုတ်ကဲ့။ လည်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း အချိန်တိုတို အတွင်းမှာ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် သိပ်ချစ်တဲ့ချစ်သူတွေဖြစ် သွားခဲ့ကြပါတယ်။

မြန်လိုက်တာ၊ ဟုတ်လား။

မြန်ဆို ထူးမြတ်ကြယ်က ကျွန်တော့်ကို စာရှည်မှာ စိုးလိုတဲ့။ အမြန်ချစ်ခိုင်းလိုက်တာ။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ချစ်သူတွေဖြစ်သွားကြပြီဆိုတော့ လည်း ပျော်တာပေါ့။

ကျွန်တော်တို့လည်း တခြားစုံတွဲတွေလိုပဲ စက္ကန့်မလပ် တွေ့ရဖို့ အကွက်ချောင်းနေကြတာ။

“ဦးယဉ်”

“ဟင်”

“ဒီတစ်ပတ် ရုံးပိတ်ရက်ကျရင် ဘယ်သွားကြမလဲ”

“ဘယ်မှမသွားဘူး”

“ဟာ! ဒါဆို ဘာလုပ်မှာလဲ”

“အိမ်မှာပဲနေလေ၊ ရှင် အင်္ဂလိပ်စာကျက်ပေါ့၊ ပြီးရင် နိုင်ငံခြား ထွက်သင့်ထွက်ရမယ်”

“နိုင်ငံခြား! ဘာသွားလုပ်ရမှာလဲ”

“ဟယ် ပိုက်ဆံရှာရမှာပေါ့”

“ပိုက်ဆံက ဒီမှာရှာလည်း ရတာပဲ”

“ဟယ် ရှင်ကလေး၊ အမြင်မကျယ်လိုက်တာ၊ ဒီမှာ ကိုအင်အားရဲ့”

“ပြော”

“ရှင် ကျွန်မကို အပျော်ချစ်တာလား၊ ဘဝလက်တွဲဖော် အဖြစ် ရည်ရွယ်လား”

“ဟာ! ခုရ ခုတောင် ယူလိုက်ချင်သေး”

“ရှင်နော်”

“အကောင်းပြောတာ”

“အဲဒါဆိုလည်း တင့်တောင်း တင့်တယ်ထားဖို့ စိတ်ကူး ပေါ့”

“စိတ်ကူးတယ်လေ”

“ဟွန်း လည်ဖို့ချည်း စိတ်ကူးနေပြီးတော့များ”

“ဟာ! ကိုယ် ဦးယဉ်ကိုချစ်တာ တစ်ရက် မတွေ့ဘဲနဲ့ တော့ မနေနိုင်ပါဘူး”

“ရုံးမှာ နေ့တိုင်းတွေ့နေရတာပဲ”

“ဪ အချစ်ရယ်၊ နှစ်ယောက်ထဲတွေ့ရတာနဲ့မတူဘူး လေ”

“မတူလဲ တူတယ်သဘောထား”

“ဒါဆို ရုံးပိတ်ရက်မတွေ့ရရင် ဟို ည ညဘက်ရော”

“အိုး ညဘက်ကြီး ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“ညဘက်ကျ မှောင်တယ်လေ”

“မှောင်တော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ ဟင် ရှင်နော် ရှင် ကဲ”

“အား လား လား”

သူတို့မိန်းကလေးတွေကျ စကားပြောနေရင်း လက်က
တအားပါတာပဲ။

“ညဘက်မတွေ့ရဘူးဆိုလည်း မတွေ့ပါဘူးကွာ၊ ကိုယ့်ကို
နိုင်ငံခြားသွားခိုင်းဖို့တော့ စိတ်မကူးနဲ့၊ ကိုယ် ဦးယဉ်နဲ့ လုံးဝမခွဲ
နိုင်ဘူး၊ ဒါပဲ”

“ဟွန်း၊ ဒါဆိုလည်း ပြည်တွင်းသင်တန်းမှန်သမျှ
အကုန်တက်ရမယ်၊ ဦးယဉ်ရဲ့ချစ်သူ ဦးယဉ်လက်ထပ်မယ့်ခင်ပွန်း
က ငွေကြေးမချမ်းသာရင်တောင် ကျန်တာအားလုံး သူများထက်
သာရမယ်၊ ဟုတ်ပြီလား”

“အမိန့်တော်မြတ်အတိုင်းပါဗျာ”

ပစ်မသွားနှင့် အချစ်ကယ်

ခွင့်မပန်ဘဲ ပစ်မသွားနှင့်အချစ်ကယ်
 တစ်ညလုံး ငုတ်တုတ်မို့ မောင့်မျက်စိဟာ
 အိပ်ချင်မှုဖြင့် လေးလံနေပြီ။
 တစ်မှေးမှေးခိုက် ခင့်ကိုဆုံးမှာ ကြောက်ပါတယ်။
 ခွင့်မပန်ဘဲ ပစ်မသွားနှင့်အချစ်ကယ်။
 မောင်ပြန်နိုးတော့ ခင့်ကိုလက်ဖြင့် စမ်းတယ်။
 အိပ်မက်နေလားလို့ ထင်မှားမိတယ်။
 ခင့်ခြေအစုံကို မောင့်နှလုံးနှင့်ရစ်ပတ်ကာ
 မောင့်ရင်ခွင်မှာ ပိုက်ထားနိုင်စမ်းချင်တယ်။
 ခွင့်မပန်ဘဲ ပစ်မသွားနှင့်အချစ်ကယ်

[၂၀]

'တဂိုး၏စာ'ဆိုတဲ့ စာပေလောက ဘာသာပြန်စာအုပ် ထဲက ဆရာမောင်ဖြူးဘာသာပြန်ထားတဲ့ အဲဒီကဗျာလေးကို အခုတလော ကျွန်တော် အာတွေ့နေမိတာတော့ အမှန်ပဲ။

တွေ့မှာပေါ့။ ချစ်သူ ရှိလာပြီကိုး။ အရင်က ဖတ်ခဲ့တာ စာဖတ်ချင်လို့ဖတ်ခဲ့တာ။ အခုက ခံစားချက်နဲ့ဖတ်တာ။

လောကကြီးမှာ ဘယ်အရာမှ ပုံသေမရှိဘူး။ အဆံ့ချောင် နေတဲ့မိသားစုက ဘဝင်မြင့်နေတဲ့ ကျွန်တော် ကြည့်မရဘူးဆိုတဲ့ မိန်းကလေးဟာ ကျွန်တော့်အချစ်ဆုံးချစ်သူဖြစ်လာခဲ့တယ်။

လောကမှာ ငွေသာအရေးအကြီးဆုံး၊ ငွေမရှိရင် အထင်ကို မကြီးဘူးဆိုသူကလည်း ကျွန်တော့်လိုလူကို အချစ်ကြီး ချစ်နေပြန်

ခဲ့တယ်။

ကျွန်တော်နဲ့ တေးဦးယဉ် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံနိုင်အောင် ချစ်ကြတယ်။

ဒါပေမယ့်

ပြဿနာက အနည်းငယ်ရှိနေတယ်။

အဲဒါ ဘာလဲ?။

ဂုဏ်ရည်မတူတဲ့ လူတန်းစားအလွှာနှစ်ခု၊ ဘယ်တော့မှ မရိုးနိုင်တဲ့ ဒီလိုဇာတ်လမ်းမျိုးတွေက ခေတ်အဆက်ဆက်ရှိနေဦး မှာပဲ။

“မင်း ဒီလိုလုပ်နေလို့ကတော့ မင်းနဲ့ တေးဦးယဉ်ရဲ့ ရှေ့ရေးကို အဟန့်အတားဖြစ်လိမ့်မယ် အင်အား။”

ကျော်လင်းက ကျွန်တော့်ကို အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ သတိ ပေးပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ခေါင်းမာနေခဲ့တယ်။ ကျွန်တော့်ချစ်သူဟာ ငွေထက် လူကိုချစ်တာပဲ လိုချင်ပါတယ်။

ဒီအတွက် နှလုံးသားနဲ့ရင်းပြီး ကျွန်တော် ဖွန့်စား နေခဲ့မိတာပါ။

“အေးကွ၊ ငါ့ပထွေးစည်းစိမ်နဲ့ ကုမ္ပဏီထောင်မယ်ဆို ဟိုးအရင်ထဲက ထောင်နိုင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါ့မှာ ဘာအတွေ့ အကြုံ ဘာအရည်အချင်းမှမရှိသေးဘဲ သူ့ငွေတွေ ယူမသုံးချင်ဘူး၊ ပိုင်လို့လုပ်ပြီဆိုရင်တောင် အလကားမသုံးဘူး၊ ချေးမှာ”

“အေးပါ အေးပါ၊ လုပ်နေ ဟိုဘက်က အချိန်မတန်ခင် သိသွားလို့ ဖမ်းသိမ်းသွားမှ ဟုတ်ပေ့ဖြစ်နေဦးမယ်”

စေတနာနဲ့ပြောတာ မှန်ပေမယ့် နားထောင်စရာမလိုဘူး

ထင်လို့ ကျွန်တော် နားမထောင်ဘူး။

ငါအသိ၊ ငါအတတ်၊ ငါနားလည်တယ်ဆိုပြီး ငါတကော
ကောနေခဲ့တယ်။

ပြီးတော့

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်စလုံးက ကိုယ့်ဖာသာ ပိပိရီရီ
နေနိုင်လှပြီကင်တာ။

တကယ်တမ်းကျ ချစ်စ ခင်စ ကြင်နာစ ချစ်ဦးသူတွေ
မဟုတ်လား။ ဒီတော့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် စားတာသောက်
တာ၊ သွားတာလာတာ၊ လုပ်တာကိုင်တာ အသေးစိတ်အကစ
ဂရုစိုက်အကဲပါနေကြတာ။

အဲ့ဒါ ပတ်ဝန်းကျင်ရော၊ သူဌေးမိသားစုရော မရိပ်မိဘဲ
နေမတဲ့လား။ ဒီတော့ သိကုန်ကြတာပေါ့။

စပြီ စပြီ။ ပြဿနာက အစပျိုးလာပြီ။ ချစ်သက်တမ်းက
ဘယ်လောက်မှ မကြာသေးဘူး။ အခက်အခဲတွေ ပေါ်လာပြီ။

ဒီနေ့

တေးဦးယဉ် ရုံးမလာပါဘူး။ ဘာကြောင့်မလာတာလဲ?
အဲ့ဒါတော့ ကျွန်တော်လည်း မသိဘူး။ ကျွန်တော့်ဆီ ဖုန်းလေး
တစ်ချက်လှမ်းဆက်တာမှ မဟုတ်တာ။

“တစ်ရက်တစ်လေလေး မတွေ့ရတာ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာ
လဲကွ၊ အိမ်မြှောင်အမြီးပြတ်ခေါ်မလား၊ မျောက်မီးခဲကိုင်မိတယ်
ဆိုရမလား”

ကျွန်တော် ယောက်ယက်ခတ်နေတာကိုကြည့်ပြီး ကျော်
လင်းက ပြောတယ်။

“ဝိုင်းကိုလည်းမတွေ့ဘူး ကျော်လင်း”

“နယ်ဆင်းသွားတာကွ”

“ရည်းစားကြီးငုတ်တုတ်ရှိနေတဲ့ဟာ ရုံးမလာဘူးဆိုလည်း ဖုန်းလေးတစ်ချက်လှမ်းဆက်တော့ ဘာဖြစ်မှာမို့လဲ”

“မထနိုင်အောင် နေထိုင်မကောင်းတာမျိုးဖြစ်တာဆိုရင် ငေး အင်အားရ”

“အေး အဲဒါ စိတ်ပူစရာပဲ၊ မိဖြိုးကို ဖုန်းဆက်မေးခိုင်း ရကောင်းမလား”

“သိပ်အိုဗာတွေ ဖြစ်မနေစမ်းပါနဲ့ အင်အားရာ၊ တစ်ရက် တလေစောင့်ကြည့်လိုက်”

ကျွန်တော် ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ ညနေကျမှ သူ့အိမ် လမ်းထဲ ပတ်ကြည့်တော့မယ်လို့ စိတ်ထဲတေးထားလိုက်တယ်။

တကယ်တမ်း သွားပတ်တော့လည်း အချည်းနှီးပါပဲ။ ရဲတိုက်လိုအိမ်ကြီးရဲ့ အုတ်တံတိုင်းတွေကိုသာ မြင်ခဲ့ရတယ်။

ဒါနဲ့ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်လျှော့ပြီး တစ်ရက်တလေ အောင့်အီး သည်းခံနေလိုက်တယ်။

နောက်တစ်နေ့မနက် ဘတ်စ်ကားဂိတ်မှာ ရုံးချိန်ကျော်တဲ့ အထိ စောင့်ပေမယ့် တေးဦးယဉ် ရောက်မလာခဲ့ဘူး။ ရုံးရောက်

ရောက်ချင်း အပြေးအလွှားရှာပေမယ့် အလကားပဲ။

“တေးဦးယဉ်ရောက်နေပြီလား ကျော်လင်း”

ကျွန်တော် ကျော်လင်းကို အမောတကောမေးမိတယ်။

“တေးဦးယဉ်တော့မရောက်သေးဘူး၊ သူဌေးတော့ ရောက် နေပြီ၊ မင်းကို မေးနေတယ် အင်အား၊ သွားတွေ့လိုက်ဦး”

“ဘာပါလိမ့်”

“ဘာရမှာလဲ! တေးဦးယဉ် ရုံးမလာဘူး၊ သူဌေးက မင်းကိုခေါ်တယ်၊ အဖြေက ရှင်းနေတာပဲ”

“သူ့သမီးကြိုက်တာမှ မဟုတ်တာ”

“သူဌေးနဲ့ တေးဦးယဉ်မိဘတွေက ငယ်သူငယ်ချင်းတွေ လေ”

“အေးကွာ၊ လာမယ့်ဘေးပြေးတွေ့လိုက်ရုံပေါ့”

ဟုတ်တယ်။ တခြားနည်းလမ်း ရှိလို့လား။ သူများသား သမီး သွားချစ်မှတော့ ဒီလောက်တော့ရှိမှာပေါ့။ ကျွန်တော် သူဌေးအခန်းကို ထွက်လာခဲ့လိုက်တယ်။

“ကျွန်တော် ရောက်ပါပြီခင်ဗျာ”

“အေး၊ ထိုင်ဦးကွ မောင်အင်အား၊ အန်ကယ်လ် မင်းကို ပြောစရာရှိတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ်လ်”

အန်ကယ်လ်က ဖတ်လက်စ ဖိုင်တွဲတွေကို လက်စသတ် တယ်။ ပြီးမှ ကုလားထိုင်နောက်မှိုကို ကျောမှိုလိုက်ရင်း မျက်လုံး မှေးမှေးလေးနဲ့ ကျွန်တော့်ကို စူးစိုက်ကြည့်တယ်။

“မောင်အင်အား အလုပ်ကြိုးစားတာ၊ အလုပ်ကို စိတ်ဝင် စားတာတွေ အန်ကယ်လ်သဘောကျတယ်ကွ”

“ဟုတ်”

“မဂ္ဂဇင်းလည်း မင်းတို့လူငယ်တွေ အစွမ်းရှိလို့ ကြိုးစားလို့ အမြင်ကျယ်လို့ အောင်မြင်တာပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ”

“ခက်နေတာက”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ပြောပါ အန်ကယ်လ်”

“မင်းတို့လူငယ်ချင်းကိစ္စပဲ၊ လုပ်ငန်းနဲ့တော့မဆိုင်ဘူး”

ကျွန်တော် တိတ်တဆိတ်ပဲနေလိုက်တယ်။ တိတ်တဆိတ်
မနေတာက အန်ကယ်လ်။ စကားကို သူကပဲဆက်ပြောတယ်။

“ဆိုပါဦး၊ မောင်အင်အားနဲ့တေးဦးယဉ်က လူငယ်ချင်း
မေတ္တာမျှနေကြတယ်ဆို”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

ညာစရာအကြောင်းမရှိလို့ ကျွန်တော် မညာလိုက်ပါဘူး။
အန်ကယ်လ်မျက်လုံးမှေးမှေးလေးက နည်းနည်းတော့ ကျယ်သွား
ရှာတယ်။

“အေးကွာ၊ ခက်တာက တေးဦးယဉ်က အန်ကယ်လ်
သူငယ်ချင်းသမီးဆိုတော့ အန်ကယ်လ်မှာလည်း တာဝန်ရှိနေ
တယ်”

“ကျွန်တော် အလုပ်ထွက်ပေးဖို့ လိုသလား အန်ကယ်လ်”

“ဟာ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး အောင်အင်အားရဲ့၊ အန်ကယ်လ်
မိတ်ဆွေကလည်း သူ့သမီးကို ဒီမှာ မထားတော့ပါဘူး။
အန်ကယ်လ်က သေချာသိချင်လို့သာ မေးကြည့်တာ”

ဪ အကြောင်းရင်းက ဒီလိုကိုး။ ကျွန်တော်တို့
နှစ်ယောက်ကို ခွဲပြီပေါ့။ ဒါဆို ထင်ထားတာထက်တောင် စောနေ
သေးတာပဲ။

“အဲဒီတော့ မင်းက ကောင်မလေးကို တကယ်မေတ္တာ
ရှိတာလား မောင်အင်အား”

“ခင်ဗျာ”

ဒါ ဖြေရခက်တဲ့မေးခွန်းပဲ။ ပါးစပ်ပါတိုင်းဖြေလိုကောင်း
တာ မဟုတ်ဘူး။

“မဟုတ်ရင်လည်း စောစောစီးစီးလက်လျှော့လိုက်ပေါ့
ငါ့တူရာ၊ အန်ကယ်လ်သုငယ်ချင်းမိသားစုအကြောင်း အန်ကယ်လ်
အသိဆုံးပဲ။ ဒီအခြေအနေနဲ့တော့ မင်းအတွက် မလွယ်ဘူး။”

မျှော်လင့်ထားပြီးသားပါ။ ဒီကိစ္စမျိုးက ယတြာခြေရုံနဲ့
လည်း မရနိုင်ပါဘူး။

အဓိကက ကျွန်တော့်ချစ်သူ ကျွန်တော့်ဘက်မှာ ရှိနေဖို့
ပါပဲ။

ဪ အချစ်ရယ်။

[၂၁]

“ဝိုင်း ဒီတစ်ခါပဲ ကူညီနိုင်မှာနော် ကိုအင်အား”

“အေးပါဟာ၊ ငါ နားလည်ပါတယ်”

“ဒီလိုတွေဖြစ်လာပြီဆိုတော့ ဦးယဉ်တို့တစ်အိမ်လုံး...
ဝိုင်းကိုပါ တင်းကျပ်ထားတာ”

“အေးပါ၊ ဒီတစ်ခါပဲ”

ပထမဆုံးအကြိမ်နဲ့နောက်ဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ဝိုင်းကို အကူ
အညီတောင်းခဲ့တယ်။

ဟုတ်တယ်။ ဒီအခွင့်အရေးက နှစ်ခါမရနိုင်ဘူး။ အပြန်
ထွက်ခွင့်၊ ဖုန်းဆက်ခွင့်မရတဲ့ ချစ်သူဆီကို ဝိုင်းဆီက ဝင်လာစရာ

လမ်းကြောင်းပဲရှိတော့တယ်။ ဒါကို သူ့အိမ်ကလည်း ဒီအတိုင်းပဲ တွက်မှာပဲ။

ဒီတော့ ဒီတစ်ခါ လွဲချော်လို့မအောင်မြင်ရင် ကျွန်တော် တို့နှစ်ယောက် အပြီးတိုင်ဝေးကြမှာ သေချာတယ်။

“မင်း ဘာလုပ်မယ်စိတ်ကူးနေလဲ အင်အား”

“စိတ်ကူးနေတာကတော့ မိန်းမခိုးဖို့ပဲကွ”

“လာလာချေသေး”

မယုံလည်း မတတ်နိုင်ဘူး။ ကျော်လင်းဆိုတဲ့ကောင် သူ မေးလို့လည်း ဖြေရသေး။

ဘာပဲပြောပြော ဒီညနေဆိုရင် ကျွန်တော် ရေးပေးလိုက် တဲ့စာ တေးဦးယဉ်လက်ထဲ ချောချောမောမောရောက်တန်ကောင်း ပါရဲ့။

ဝိုင်းခမျာလည်း ရုံးဆင်းတော့ တေးဦးယဉ်တို့အိမ် တန်း သွားလိုက်ပါတယ်။ သိတဲ့အတိုင်းပဲ။ တစ်အိမ်လုံး ဘယ်သူမှ အလစ်မပေးဘဲ မျက်စိဒေါက်ထောက်ကြည့်နေကြတာ။

“ဝိုင်းရေ၊ ခရီးထွက်နေတာဆို”

“ဟုတ်တယ် အန်တီ၊ အလုပ်ကိစ္စနဲ့သွားတာ၊ မနေ့ကမှ ပြန်ရောက်တယ်၊ အဲ့ဒါ ဦးယဉ် ရုံးမလာတာနဲ့”

“မပြောချင်ဘူး သမီးရေ၊ အရပ်ရပ်နေပြည်တော် ကြား လို့မှ မတော်”

မပြောချင်ဘူးဆိုတာ ပြောကိုပြောတော့မှာ သေချာနေ ပြီ။ ပြောလည်းပြောတာပါပဲ။

ဒီတော့ ဝိုင်းက “ဟင်” “ဟုတ်လား” “မဖြစ်နိုင်တာပဲ”

စတဲ့ အာမေဋီတ်သံတွေ တွင်တွင်သုံးပြီး မအံ့ဩဘဲ အံ့ဩဟန်တွေ ပြရတော့တာပေါ့။

“သမီးလေးအငယ်ဆုံးမို့ အချစ်လွန် အလိုလိုက်ထားတာ မတော်တရော်တာနဲ့တော့ အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး ဝိုင်းရေ၊ မိန်းကလေး တစ်ယောက်အတွက် အိမ်ထောင်ရေးဟာ အရေးကြီးဘူးလား”

“အရေးကြီးတာပေါ့ အန်တီရယ်”

“တော်သေးတယ်၊ အချိန်မီလေး သိလိုက်လို့၊ ကောင်လေး နဲ့သူက ရုံးထဲမှာ တပူးတွဲတွဲတဲ့ ဝိုင်းက ခရီးထွက်နေရလို့ မရိပ်မိတာနေမှာ”

“အထင်မှားတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ် အန်တီ၊ လုပ်ငန်း သဘော အတူတွဲနေရတာ၊ ဦးယဉ်စိတ်နဲ့တော်ရုံမတွဲလောက်ဘူး”

“အမလေး ဒါမျိုးက ဖြစ်မိရင် မိုးမမြင်လေမြင် ဖြစ်တတ် တာ၊ မီးဆိုတာမလောင်ခင်တားမှ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား”

“ဒါလည်း ဟုတ်ပါတယ် အန်တီ”

အဲဒီလိုနဲ့ပဲ လူရိပ်လူခြေမပြတ်တော့ စာလေးတစ်စောင်ကို ပေးဖို့ခက်နေတယ်။

ထမင်းစားသောက်ပြီးလို့ ပြန်ခါနီးထိ အခွင့်အရေးမရ ဖြစ်နေခဲ့တာ။ နောက်ဆုံး Toiletထဲ ဝင်ရင်း တေးဦးယဉ်ကို မျက်နှာရိပ်ပြလိုက်ရတယ်။

ဝိုင်း Toilet အထဲဝင်သွားတာနဲ့ တေးဦးယဉ်က

“ဟဲ့ ငါ ဝင်မလို့ပါဆို”

“နေဦး၊ ငါ ရှူးပေါက်ချင်လှပြီ”

တေးဦးယဉ်နဲ့ဝိုင်း အိမ်သာလုနေတာကိုအဒေါ်ဖြစ်သူက

“ဒီနှစ်ယောက် အိမ်သာ အဲ့ဒီတစ်လုံးပဲ ရှိသလား”

အိမ်သာထဲက ဝိုင်းပြန်ထွက်လာတော့ တေးဦးယဉ်က

အတင်း တိုးဝင်တယ်။

ဝိုင်းက အံကျိတ်သံနဲ့

“ပိုက်ခေါင်းကြားမှာစာ”

“အေး”

ဒါပဲ။

ပြီးသွားပြီ။

အလစ်မပေးတဲ့လူကြီးတွေ ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ။

“ဝိုင်းရေ၊ နင့်ဖာသာ ပြန်တော့၊ ငါ ဗိုက်နာလာလို့”

အိမ်သာထဲက လုံခြုံစိတ်ချရတယ်လေ။ အင်းအားရဲ့စာ

ကို ဖတ်ရမှာပေါ့။

“ဖြစ်ရမယ်၊ အေးပါ အေးပါ၊ ငါ ပြန်ပြီ၊ နောက်နေ့မှ ပြန်လာခဲ့မယ်၊ နင် ရုတ်ရုတ်ရုတ်ရုတ်မလုပ်နဲ့နော် မိဦးယဉ်”

ခပ်တည်တည်နဲ့တောင် ဆုံးမသွားခဲ့သေးတယ်။ ဝိုင်း

ပြန်တာနဲ့ လူကြီးတွေက စိတ်ချလက်ချ လူစုခွဲသွားကြရော။

တေးဦးယဉ် စာကို ဖိမ်ပြေပြေဖွင့်ဖတ်နေလိုက်တာပေါ့။

ချစ်သူလက်ရေးကိုမြင်ရတာ ဒီလောက်ထိ ရင်ခုန်စရာကောင်းမှန်း ခုမှပဲသိတော့တယ်။

ဦးဖဉ်

အဲ့ဒီတစ်လုံးပဲ ဖတ်ရသေးတယ်။ ချစ်သူကို လွမ်းစိတ်က

ရင်ဝတက်ဆောင့်တယ်။

မျက်ရည်က အိခနဲဝိုင်းတယ်။

ဦးယဉ်

ဒီကတိုင်းပဲ လက်မြောက်ကမ်းဖမ်းပြီးနေရင်း ကိုယ်နဲ့ နားဝေးဝေးက
မလို့လား။ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်တွေ့ရဖို့ တစ်ခုခု မဖြစ်စဉ် မဖြိုးစားတော့
ဘူးလား။

ဒီပုံကတိုင်းဆို ကိုယ်တို့ တတယ်ဝေးသွားဖြာလိမ့်မယ်။ ဒီတော့
ညနေ ငါးနာရီဝန်းကျင်နဲ့ မနက်ရှစ်နာရီဝန်းကျင် ကိုယ် ဦးယဉ်တို့
စိမ့်ရွှေ့နေ့စဉ်ဖြတ်လျှောက်နေမယ်။ ဝင်းတံခါးကျော်ပြီး ဓားပစ်ပါ။ ကိုယ်
လေ့ကျင့်သံပေးမယ်။

ဦးယဉ်ကလည်း ခြံထဲကနေ လူလစ်ရင် ဘိုမနာမည်ကို ဖောက်ပါ။
ကိုယ် ဓားပြန်ပစ်ပေးမယ်။ လောလောဆယ် ဒီလိုပဲ ဆက်သွယ်ရဇာနည်။
နောက်ပိုင်း တွန့်တဲတိစ္ဆေတွေ ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ဖြော့မယ်။
ကိုယ်ကဲအုတ် ဖြော့ခွင့်ပါပေ။

ချစ်တယ် နာချစ်ရယ်။

နင်နား

စာက ဒီလောက်ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် တေးဦးယဉ် အသံတွေ
ကြွေပြီ။ အင်အားနဲ့အရမ်းကို တွေ့ချင်နေပြီ။

ဒီလိုနဲ့တစ်သက်လုံးသာဝေးရရင် သူ သေမလားပဲ။ ဟန်
မဆောင်ချင်တော့ဘူး။ သူ အင်အားကို သိပ်ချစ်သွားခဲ့ပြီ။
အင်အားကိုလည်း မခွဲနိုင်တော့ဘူး။ ဆင်းရဲမှာလည်းကြောက်တယ်။
မိဘတွေ စိတ်ဆိုးမှာလည်းကြောက်တယ်။ အသိုင်းအဝိုင်းက
ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချမှာလည်းစိုးတယ်။ ဒါပေမယ့်

အကြောက်တကာအကြောက်ဆုံးက ချစ်သူနဲ့ဝေးရမှာ
ကိုပဲပေါ့။ ခု အင်အားကလွဲပြီး သူ့အတွက် ဘာမှ မလို့ဘူး။

“ဟဲ့ အိမ်သာထဲမှာ အိပ်ပျော်နေပြီလား”

တံခါးရှေ့မှာ မေမေအော်သံပေါ်လာတယ်။ မလွယ်ပါဘူး။ အိမ်သာတက်တာတောင် ထိန်းချုပ်ချင်ကြတာ။

“ဗိုက်သာနာတာ ဒီမှာ မထွက်ဘူး မေမေရဲ့”

“ဝမ်းချုပ်နေလို့နေမှာပေါ့၊ ဝမ်းနှုတ်ဆေးတိုက်မယ်”

ဘုရား ဘုရား။ ရည်းစားတစ်ယောက်ထားမိပါတယ်။ မလိုအပ်ဘဲ ဝမ်းနှုတ်ဆေးတွေ သောက်ရဦးမယ့်ဘဝ။

အင်းလေ။ ကိုယ်က ချစ်မိပြီကိုး။ ဘာဖြစ်ဖြစ် ရင်ဆိုင်ရတော့မှာပဲ။ ခုတောင် အင်အားကို တွေ့ချင်လှပြီ။ အခုတော့ အချိန် မရှိတော့ဘူး။ မနက်ကျရင် ဘိုမနဲ့ခြံထဲဆင်းရင်း အင်အားနဲ့ ဆက်သွယ်ရမယ်။

အိမ်ခြံဝင်းအလုံပိတ်ထဲ ဘိုမနဲ့ဆင်းတာ ဘယ်သူမှ တားမြစ်ပိတ်ပင်မထားဘူး။ ဒီလိုနဲ့ လေးငါးခါမက ဆက်သွယ်နေတာ အဆင်တော့ အပြေသားပဲ။ သူက ခြံထဲကနေ ဘိုမ ဘိုမ ခေါ်တာနဲ့ ခြံပြင်က လေချွန်သံကြားရင် ရေးထားတဲ့စာလေးတွေ ပစ်ပေးလိုက်ကြရုံပဲ။

ဒါပေမယ့် အဲသလို ဘယ်နှစ်ရက်ကြီး လုပ်နေနိုင်မှာလဲ။ ပြီးတော့ အင်အားရဲ့ငါးကြိမ်မြောက်စာကို ဖတ်ရတဲ့အချိန်မှာ သူ တစ်ခုခုကို ပြတ်ပြတ်သားသား ဆုံးဖြတ်မှရတော့မယ်ဆိုတာ သဘောပေါက်လိုက်တယ်။

ဦးယဉ်

ဒီရက်ပိုင်းစာတွင်း ဖြိုးစားပြီး စာပြင်တို ရကောင့်ထွက်ခဲ့ပါ။ ကိုယ် ဦးယဉ်နဲ့တွေ့ မှာဖြစ်မှာ။ ထောင့်ဝင်စာတွေ တဲ့လူတောင် မျက်နှာမြင်ခွင့်

ရသေးတယ်။ ဒုတေး ဂိုဏ်းဖြစ်တာ ဘာလဲ။

ဦးယဉ်တို့ စိတ်စမ်းကျင်တစ်ဂိုဏ်းမှာ ဂိုဏ်း နေ့တိုင်းရှိနေမယ်။
ရကောင်ထွက်ခဲ့ပါ။

စာင်စား

ဒါဟာ ရာဇသံထက်တောင်ပြင်းထန်တဲ့ စာတစ်စောင်မှန်း
တေးဦးယဉ်နှလုံးသားက ခံစားမိနေတယ်။ စိတ်ထဲမှာလည်း
အင်အားကို သနားတယ်။ ဘယ်လိုလုပ်ရပါ။

“ဒေါ်လေး၊ ဒေါ်လေး”

“ဟဲ့ ဘာလဲ မိဦးယဉ်”

“ဦးယဉ် ပျင်းလှပြီ၊ ဝိုင်းကို ခေါ်ပေး”

“နင့်အစ်မ ဝေဝေကိုပြော”

“ဟွန်း”

တေးဦးယဉ် ခြေဆောင့်ပြီ။ မမဝေအနားရောက်လာပြီး

“ဘာလဲ ဒေါ်လေး”

“ဟော့ဒီမှာ မိဦးယဉ်က ပျင်းလို့ ဝိုင်းကိုခေါ်ပေးတဲ့လေ”

“စာပေးစာယူလုပ်ဖို့တော့ စိတ်မကူးနဲ့နော်”

“အပိုတွေ၊ ဝိုင်းက အဲ့သလိုလုပ်မယ့်သူလား”

မမဝေ ဖုန်းဆက်ပေးလို့ ဝိုင်းရောက်လာတယ်။

“ရှော့ ဒီလထုတ် ရှုပ်ပလာမဂ္ဂဇင်း၊ ပျင်းတယ်ဆိုလို့
ယူလာပေးတာ၊ ဩော် မမဝေ မဂ္ဂဇင်းကို စစ်ကြည့်ပါဦး”

“အေး အားနာပါးနာ စစ်ရမှာပဲ ဝိုင်းရဲ့”

“ရပါတယ် မမဝေ”

မမဝေက မဂ္ဂဇင်းစစ်မယ်ဆိုပြီး စိတ်ဝင်တစားဖတ်နေ

တယ်။ တေးဦးယဉ်က လေသံကိုနှိမ့်ပြီး

“ဘယ်လိုလုပ်ရင်ကောင်းမလဲ၊ အကြံပေးပါဦး ဝိုင်းရယ်”

“ငါ စဉ်းစားလာတာရှိတယ်၊ ဒီလိုလုပ်”

ဝိုင်းက သူ့အစီအစဉ်ကို ခပ်တိုးတိုးခပ်မြန်မြန်ပြောပြ

တယ်။ တေးဦးယဉ်မျက်နှာကလေး ဝင်းပပျော်ရွှင်သွားတာပေါ့။

“ဟုတ်ပြီ၊ မနက်ဖြန်နော်”

[၂၂]

မိုးလင်းကတည်းက ကျွန်တော့်ရင်တွေ ခုန်နေတယ်။ ဒီနေ့ဟာ ကျွန်တော့်ဘဝကို တစ်မျိုးတစ်ဖုံပြောင်းလဲသွားစေနိုင်တာ အမှန်ပဲ။

တေးဦးယဉ်နဲ့မတွေ့ရတာ သုံးပတ်ရှိပြီ။ ဒီနေ့ သတင်းထူးတစ်ခုရထားတာက သူ့ အပြင်ထွက်လိမ့်မယ်။ Y K K O ကြေးအိုးဆိုင်က စောင့်နေပါတဲ့။

အဲဒါနဲ့ ကျွန်တော့်မှာ ဆိုင်စဖွင့်ကတည်းက စောင့်နေခဲ့တာ။ တေးဦးယဉ်တစ်ယောက် ဘယ်ပုံဘယ်နည်းနဲ့ရောက်လာမှာပါလိမ့်။

“အစ်ကို ဘာထပ်မှာဦးမလဲ”

နေ့လည်ဆယ့်တစ်နာရီထိုးတဲ့အထိ ထိုင်နေတဲ့ ကျွန်တော့်ကို ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးနှင်တာလားတော့ မသိဘူး။

“အေးကွာ၊ ငါးကင်ယူခဲ့”

ငါးကင်ရောက်မလာခင် တေးဦးယဉ်ရောက်လာတယ်။ တစ်ယောက်တည်းတော့ မဟုတ်ဘူး။ မဂ္ဂဇင်းမျက်နှာဖုံးအတွက် ဓာတ်ပုံရိုက်ရင်းခင်ခွဲတဲ့ တက်သစ်စမင်းသမီးလေးနဲ့။

အဲဒီမင်းသမီးက ခုနာမည်ကြီးနေပြီ။ သူက တေးဦးယဉ်ရဲ့အကူအညီတွေ အများကြီးရခဲ့တာ။ နိုင်ငံခြားဖြစ်အဝတ်အထည် မိတ်ကပ်၊ ဖိနပ်ကအစပေါ့။

“အင်အား”

“ဦးယဉ်”

“မင်းသမီးကြောင့် အပြင်ထွက်ခွင့်ရပြီ၊ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဟင်”

“ကိုယ်ပြောတဲ့အတိုင်း ခေါင်းညိတ်မှာလား”

“ပြောကြည့်လေ”

“မင်းသမီးကို တစ်ခုခု အရင်ကျွေးလေ”

ကျွန်တော်က မင်းသမီးကိုကြည့်ရင်း ပြောလိုက်တယ်။ မင်းသမီးက

“မစားတော့ဘူး၊ သဘောသီးထောင်းနဲ့ငါးကင် ပါဆယ်ထုတ်သွားမယ်၊ ယူတို့ဖာသာ အေးအေးဆေးဆေးစကားပြောကြ”

“ကျေးဇူးပါပဲဗျာ၊ ဒီထက်အောင်မြင်ပါစေ”

မင်းသမီးက အလိုက်တသိပဲ နှုတ်ဆက်ပြီး သူ့ကိုယ်ပိုင်

ကားလေးနဲ့ မောင်းပြန်သွားတယ်။

“ပြောပါဦး၊ ဘယ်လိုအကြံရပြီး ထွက်ခွင့်ရတာလဲ”

“ဝိုင်းပေးတဲ့အကြံလေ၊ တစ်အိမ်လုံးက နိုင်ငံကျော်
မင်းသမီးလာတယ်ဆိုတော့ ပျော်နေကြတာ၊ ဖန်သားပြင်ပေါ်က
မင်းသားမင်းသမီးတွေကို အပြင်မှာ မြင်ဖူးတာမှမဟုတ်ဘဲ”

“အဲဒါနဲ့”

“မင်းသမီးက ကြက်ကင်နဲ့အအေးလိုက်တိုက်မယ်ပြော
တော့ သူတို့ငြင်းဖို့ အားနာနေကြတယ်၊ မမဝေက လိုက်ချင်တာ
သူများကျွေးမှာ လိုက်လို့ ဘယ်ကောင်းမလဲပြောပြီး ချန်ထားခဲ့တာ
ဒါနဲ့မင်းသမီးကားနဲ့ လိုက်ခဲ့တယ်ဆိုပါတော့”

“ဪ ကံကောင်းတာပေါ့၊ ဒီလိုအခွင့်အရေးမျိုး
နောက်ထပ် မရနိုင်တော့ဘူး၊ ဒါနဲ့ ဦးယဉ်”

“ဟင်”

“မပြန်နဲ့တော့”

“ဟယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ်တို့ နောက်တစ်ခေါက် တွေ့ရဖို့
လွယ်မယ်ထင်သလား”

“မလွယ်ဘူး”

“ကိုယ်တို့ အရွယ်ရောက်ပြီပဲ၊ ကိုယ့်ကို လက်ဗလာနဲ့
အားကိုးရမယ့်သူ မဟုတ်ဘူးဆိုပြီး အပေါ်ယံအမြင်နဲ့ဝိုင်းပြော
ဝိုင်းဖျက်ကြတဲ့စကားတွေကို ယုံပြီး နားထောင်မလား၊ ဒါမှမဟုတ်
ဦးယဉ်ကိုယ်တိုင်က ကိုယ့်ကိုမယုံတာလား”

“အဲသလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး”

“ပေါင်းရမှာက ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ပါ။ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို တကယ်မချစ်ဘဲ။ အစွမ်းအစမရှိဘဲ ကိုယ်ကလဲ ဒုက္ခရောက်ခံပြီး မခေါ်ဘူး။ ဒါကိုယ့်”

“ဦးယဉ် ဘာလုပ်ရမလဲ။ အင်အားကိုလည်း မခွဲနိုင်ဘူး မိသားစုကို လွန်ဆန်ရမှာလဲကြောက်တယ်”

ဒီအချိန်ဟာ အရေးကြီးဆုံးအချိန်ပဲ။ ခုဟာက ဦးနောက်နဲ့ နှလုံးသား ငါးဆယ်ငါးဆယ်ဖြစ်နေချိန်။ ကျွန်တော့်ဘက် ငိုက်ခနဲပါလာဖို့ဆိုတာ ဒါနောက်ဆုံးအခွင့်အရေးပါပဲ။

“အဲ့ဒီတော့”

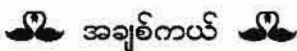
ကျွန်တော် စကားကိုရပ်ပြီး အသက်ကို ပြင်းပြင်း ရှူလိုက်တယ်။ ပြီးမှ

“ခု နောက်ဆုံးအချိန်ဆိုတာ ဦးယဉ်လဲ သိနေတယ်။ တစ်ခုပဲရွေးတော့။ လက်ဆွဲလိုက်ခဲ့မလား။ ကျောခိုင်းလှည့်ပြန်မလား။”

ကျွန်တော် သူ့ကို လက်ဆန့်တန်းပေးထားတယ်။ မျက်ရည်တွေ ဘာတွေလဲ ဝိုင်းပြထားရတာပေါ့။ ခုက ငရုတ်ဆီက စပ်တယ်။ မျက်နှာက နီလာတယ်။ ဘီယာနည်းနည်းငုံထားလို့။ မဟုတ်ပါဘူး။ တေးဦးယဉ်ကို ကျွန်တော် တကယ်ချစ်တာပါ။

“ကိုယ်ချစ်လို့ ချစ်သူအဖြစ် ရွေးချယ်ခဲ့တဲ့ ယောက်ျား တစ်ယောက်ကိုမှ ယုံကြည်မှုမရှိဘူးဆိုရင်လည်း ဦးယဉ်သဘောပါပဲ”

နိဂုံး (၁)

နိဂုံးကမ္မအဆုံးသတ်တော့ ကျွန်တော် ထောင်ကျသွားခဲ့ ပါတယ်။

တခြားထောင်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ အိမ်ထောင်ပါ။ ကျွန်တော်တို့ယောက်ျားသားအများစု အကျခံချင်လှတဲ့ အိမ်ထောင် ပါ။

ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်ဇနီးတေးဦးယဉ်ကို ခုထိ ကျေးဇူး တင်နေတုန်းပဲ။ ကျွန်တော့်နောက်ကို ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့လိုက်ခဲ့ လို့ပေါ့။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ဟာ သေသွားတဲ့ ကျွန်တော့် အဖေရင်းရဲ့အမွေ ကွန်ဒိုတိုက်ခန်းမှာ နေပါတယ်။ ဒုတိယအဖေ ဆီက ပိုက်ဆံငွေရင်းချေးပြီး ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းတစ်ခု ထူထောင် ထားတယ်။

ဒီခေတ်အနေနဲ့ပြောရရင် နိုင်ငံခြားသွားအလုပ်လုပ်တာ ထက်တောင် ဝင်ငွေများတာပေါ့။

ဒီထက်ရှင်းအောင်ပြောရရင် ကျွန်တော့်အမျိုးတွေကြားမှာ ရော၊ သူ့အမျိုးတွေကြားမှာပါ အသက်အငယ်ဆုံးနဲ့ ဝင်ငွေ အကောင်းဆုံးဟာ ကျွန်တော်ပါပဲ။

နိဂုံး (၂)

“ဒီမှာ ရှင်ရှာတဲ့ငွေ မလောက်ဘူး”

အလှပြင်ဆိုင်ကနေ တစ်ကိုယ်လုံးပေါင်းတင်၊ ဆံပင် ဖယောင်းသွင်း၊ ခြေသည်းလက်သည်းပုံဖော်၊ မျက်နှာချေးချွတ် ဆံဖျားကနေ ခြေသည်းအထိ အလှတွေ အကုန်ပြင်ပြီး ပြန်လာတဲ့ ကျွန်တော့်ဇနီးသည်က ပြောတယ်။

ကျွန်တော် ငယ်ငယ်ကတည်းက အမေက အဖေကို အဲသလို စကားမျိုးပြောတာ မကြာခဏကြားခဲ့ရဖူးတာပေါ့။

ဒီတော့ အဖေက အမေကို ဘာပြန်ပြောတယ်မှတ်သလဲ။

“အေးကွာ ... ဖြစ်လာမှာပေါ့”

“ပိုကြိုးစားပါ့မယ်”

“စိတ်မပူပါနဲ့” တဲ့။

အဲဒီစကားမျိုးတွေကိုပဲ အဖေက အမြဲတမ်းရေလဲနဲ့ သုံးစွဲ သွားခဲ့ပါတယ်။

ခု ကျွန်တော်လည်း

“ + - x o : - x o ”

“ + - x o + - x o ”

“ + - x o + - x o ”

မေတ္တာများစွာဖြင့်
ထူးမြတ်ကြယ်
www.burmeseclassic.com